

BIBLIATANULMÁNYOK

Isten tisztelete

Írta: *Rosalie H. Zinke*

2011. július, augusztus, szeptember

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, 2011

Copyright © Rosalie H. Zinke, 2011

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

A *Bibliatanulmányokat* a Hetednapi Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombatsiskolai Osztálya készíti, a Szombatsiskolai Kéziratokat Elbíráló Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Korrektor: *Gyevainé Gerlai Krisztina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Fenyvesi Eszter*

E-mail: feszter@adventista.hu

Telefon: 06-30-664-3000

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szőllősy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szőllősy Botond*

ISBN 978-615-5143-02-1

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Isten tisztelete <i>Mózes első könyvében</i>	6
2. tanulmány: Isten tisztelete <i>Mózes második könyvében</i>	14
3. tanulmány: A szombat és az istentisztelet	22
4. tanulmány: A szentély és Isten tisztelete	30
5. tanulmány: „ <i>Boldog vagy Izráel!</i> ”	38
6. tanulmány: Isten tisztelte, ének és dicsőítés	46
7. tanulmány: Isten tisztelte <i>A zsoltárok könyvében</i>	54
8. tanulmány: Utánzás, engedmények és válság	62
9. tanulmány: A próféták és az istentisztelet	70
10. tanulmány: Istentisztelet a fogságban és a szabadulás után	78
11. tanulmány: Lélekben és igazságban	86
12. tanulmány: Isten tisztelete az őskeresztény egyházban	94
13. tanulmány: Isten tisztelete <i>A jelenések könyvében</i>	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

◦ www.adventist.org

Tranzseurópai Divízió:

◦ www.ted-adventist.org

Newbold College:

◦ www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

◦ www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

◦ www.adventista.hu/det

Tiszavidéki Egyházterület:

◦ www.adventista.hu/tet

Advent Kiadó:

◦ www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

◦ www.atf.adventista.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

◦ www.felfedezesek.hu

◦ www.bli.hu

◦ www.remeny.info

Bibliatanulmányok:

◦ www.adventista.hu/bibliatanulmanyok

„És imádjátok azt...”

„És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: *Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:6-7). E jól ismert verseket általában a végidei eseményekkel kapcsolatban idézzük, ugyanakkor a negyedévi témánk, az istentisztelet gondolatkörének megalapozásában is segítenek. Nemcsak egyszerűen arra szólít ez a szakasz, hogy tiszteljük az Urat, hanem olyan kulcsfontosságú elemeket is találunk benne, amelyek által jobban megérthetjük az igazi istentisztelet lényegét.

Először is, János lát egy angyalt, akinél van „*az örökkévaló evangélium*”, vagyis az örök szövetség evangéliuma, a jó hír, miszerint Jézus eljön, emberré lesz, majd emberként mint Helyettesünk, meghal a világ bűneiért. Az istentisztelettel kapcsolatban alapvető fontosságú Jézus értünk vállalt halála. Annak kell istentiszteletünk központjában állnia, hogy miként fogadjuk helyettesítő munkáját, aminek nem csupán a kereszt képezi részét, hanem Krisztusnak a mennyei szentélyben folyamatosan értünk végzett szolgálata is (Zsid 8:1).

Ezek után pedig János arra szólít, hogy „*féljétek az Istent*”. Istent félni és szeretni egyazon érmenek két oldala. Istent félni azt jelenti, hogy a teremtmény, a megváltott ember csodálattal áll, tisztelettel tekint a Teremtőre és Megváltóra. Ha úgy közeledünk Istenhez, mintha csupán egy lenne a barátaink, társaink közül, akkor megfosztjuk a neki járó tisztelettől, önmagunkat pedig olyan helyre toljuk, ami nem illet meg. Istentiszteletünket mindenképpen át kell hatnia az Úr előtti mély hódolatnak, áhítatnak, mert ez az alapállás segít kialakítani az igazi istentisztelethez nélkülözhetetlen alázatot és önmagunk átadását.

Ez az ige arra is felhívja a figyelmet, hogy „*néki adjatok dicsőséget*”. Itt az a lényeg, hogy az istentisztelet Istenről és nem rólunk szól. Mindent meg kell tennünk azért, hogy az istentisztelet ne az emberre, a kultúrára és ne is a személyes szükségletekre összpontosítson, hanem Istenre! Istent imádjuk, nem magunkat, következésképp az istentisztelet az Úrról szóljon, Őt dicsőítse, és ne a zene, a kultúra, az istentiszteleti stílus foglalja el benne a központi helyet!

Az angyal arra figyelmeztet, hogy féljük és dicsőítsük Istent. Miért? Mert „*eljött az ő ítéletének órája*”. Krisztus nemcsak a Megváltónk, Ő egyben a Bíró

is, aki ismeri a legrejtettebb, legsötétebb titkainkat, aki beelát szívünk legfelsőbb zugaiba. Az istentiszteletben azzal a tudattal kell az Úr elé járulnunk, hogy minden tettünkért felelősséggel tartozunk neki. Tisztában kell lennünk vele, hogy előtte semmit nem titkolhatunk. Ez az, ami a kereszthez hajt, mert ott találunk egyedül reménységet az ítéletben.

Végezetül pedig az üzenet arra szólít, hogy imádjuk a Teremtőt. A teremtés az igazi istentisztelet alapjának része. Kivétel nélkül minden hitpontunk arra épül, hogy Isten a Teremtő. Azért imádjuk az Urat, mert Ő a Teremtő, a Megváltó és a Bíró. A teremtés, a megváltás és az ítélet szorosan kapcsolódik egymáshoz, és az igazi istentiszteletnek szilárdan kell gyökereznie ezekben az objektív teológiai igazságokban. Kifejezetten lenyűgöző, hogy Jel 14:7 nyelvezete a szombat parancsolatára emlékeztet (2Móz 20:11), ugyanis ez a nap elválaszthatatlanul kötődik az igazi istentisztelethez.

Rosalie Haffner (Lee) Zinke hosszú évekig szolgált bibliamunkásként több gyülekezetben is az Egyesült Államokban, pl. a Collegeview, Sacramento Central, Battle Creek és Hinsdale gyülekezetekben. 15 évig dolgozott lelkész férje mellett, később pedig kórházi lelkészként végezte szolgálatát nyugdíjba vonulásáig.

Clifford R. Goldstein
szerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Szombatiskolai tanulmányunkban a bibliai idézeteket általában a Károli-féle fordításban közöljük. Amikor máshonnan idézünk, zárójelben olvasható a forrás megjelölése. A bibliai könyvek neve és rövidítése, valamint a Bibliában szereplő nevek a Magyar Bibliatársulat megbízásából, a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadójában, Budapesten, 2002-ben kiadott bibliafordítás szerint szerepelnek. A továbbiakban ezt így rövidítjük: új prot. ford. Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Továbbra is szeretettel ajánlom minden érdeklődő figyelmébe a **Tanítói mellékletet**, ami külön kiadványként beszerezhető.

Amint már megszoktuk, a **szombatiskola hanganyaga** letölthető az internetről. Ha a bibliatanulmányokat megkeressük az egyház honlapján (www.adventista.hu/bibliatanulmanyok), az ott jelzett kapcsolattal elérhető a hanganyag is. Ezért külön köszönettel tartozunk **Bátori Sándornak** és **Szabó Árpád Zoltánnak**, valamint **mindazoknak, akik részt vesznek a felolvasásban!**

Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője

Isten tisztelete Mózes első könyvében – A hívők két csoportja

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:1-13; 4:1-4; 6:1-8; 12:1-8; 22:1-18;
28:10-22; Titusz 1:2

„Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam. Megrémüle annak okáért és monda: Mily rettenetes ez a hely; nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja” (1Móz 28:16-17).

Mondják: az embernek szüksége van arra, hogy imádjon *valamit*. Az persze már egészen más kérdés, hogy kit/mit imádunk – és ez különösen súlyos következményekkel jár, főleg az utolsó időkben, amikor két tábor különül el egymástól: akik a Teremtőt imádják, ill. azok, akik a fenevad és annak képe előtt hódolnak.

Ennek az eltérésnek a gyökereit már a Biblia elején is láthatjuk. Kain és Ábel történetében az istentiszteletnek két formájával találkozunk. Az egyik az igaz Isten helyes tisztelete, míg a másik hamis tisztelet volt. Az egyik elfogadható, a másik azonban nem, aminek az a magyarázata, hogy az egyik a hit általi megigazulásra épített, míg a másik a cselekedetekre. Ez az elem újból és újból előkerül a Bibliában. Isten tiszteletének egyik fajtája kizárólag Istenre, a hatalmára, dicsőségére és kegyelmére összpontosítja a figyelmet, a másik pedig az emberre.

ISTENTISZTELET AZ ÉDENBEN

Mózes első könyvében olvashatjuk az új otthonát élvező Ádám és Éva történetét. A világegyetemet Teremtője éppen azelőtt tervezte meg és alakította ki a gyönyörű új bolygót, munkáját az első család megteremtésével koronázva meg. Ekkor a világ tökéletes volt, a föld a maga sajátos módján mintha a menny folytatása lett volna.

Majd 1Móz 2:1-3 szakasza egy újabb részt közöl: a hetedik nap elkülönítését és megszentelését, ezt a tettet közvetlenül az ég és a föld megteremtéséhez kapcsolva. Tehát ez a cselekedet a negyedik parancsolat alapját képezi, ami arra vonatkozik, hogy Isten egy napot az istentisztelet céljára különít el. A Szentírás ugyan hallgat róla, de talán el tudjuk képzelni, milyen tisztelettel adózhattak a tökéletes teremtett világot élvező, bűntelen lények Alkotójuknak, aki oly sokat tett értük. (Akkoriban azonban aligha sejtették, hogy még mennyi mindent vállalt értük!)

Olvassuk el 1Móz 3:1-13 verseiben a bűneset tragikus történetét! Mi változott ezután Ádám és a Teremtő kapcsolatában (8-10. versek)? Hogyan válaszolt Ádám Isten kérdésére (11-13. versek)? Mi történt vele? Válaszából mire következtethetünk ezzel kapcsolatban?

A bűneset után számos dolog hirtelen megjelent, ami azelőtt nem létezett. Egyszerre, az engedetlenség pillanatában átalakult az első emberpár erkölcsi felépítése. A szeretet, bizalom, csodálat helyét attól kezdve félelem, bűntudat és szégyen foglalta el. Már nem vágyódtak Isten társaságára, inkább elrejtőztek előle. Megromlott Ádám és Éva kapcsolata az Úrral, ami minden biztonnyal hatott istentiszteletükre is. Az egykor meglévő szoros, meghitt kapcsolat attól kezdve megváltozott (1Móz 3:8). Amikor Isten megérkezett, hogy találkozzon velük, elrejtőztek előle. Annyira eltöltötte őket a szégyen, a bűntudat, sőt a félelem, hogy elmenekültek Teremtőjük elől.

Milyen élénk képet fest ez arról, amit tett - és még most is tesz - velünk a bűn!

Idézzünk fel eseteket az életünkben, amikor valamilyen bűn miatt bűntudatot, szégyent éreztünk, és legszívesebben elrejtőztünk volna Isten elől! Hogyan hat egy ilyen alkalom az ember imaéletére? Képesek voltunk teljes szívvel imádni az Urat ebben az állapotban? Nem kellemes érzés, ugye?

ISTEN TISZTELETE AZ ÉDENEN KÍVÜL

A kiűzetés után Ádám és Éva új életet kezdett a Paradicsomon kívül. Még az Édenben megkapták az első evangéliumi ígéretet (1Móz 3:15), de konkrétan az áldozatbemutatásról a Bibliában csak Éden után olvashatunk (noha 1Móz 3:21 verséből lehet ilyen természetű dologra következtetni, maga a szöveg nem említi meg kifejezetten az áldozatot, sem az istentiszteletet). Az áldozati rendszer először Mózes első könyve 4. fejezetében, Kain és Ábel történetében jelenik meg egyértelműen.

Olvassuk el figyelmesen az első olyan feljegyzést, ami az istentiszteletet mutatja be (1Móz 4:1-7)! Miért volt Ábel áldozata elfogadható, Kainé pedig nem?

Kain és Ábel a hívők két csoportját jelképezi. E két csoport a bűneset óta létezik. Mindkét fiú épített oltárt, mindketten áldozatokkal akarták tisztelni Istent. Az egyik áldozatot elfogadta az Úr, a másikat nem. Mi áll a különbség hátterében? Az egyedül hit által elnyerhető üdvösség, az evangélium összefüggésében találhatjuk meg a feleletet erre a kérdésre. Ádám és Éva az Édenben hallott az evangéliumról, ám a megváltási terv már a világ kezdete előtt megfogalmazódott (Ef 1:4; Tit 1:2). Kain áldozata azt a próbálkozást jelképezte, amely arra irányult, hogy az üdvösséget cselekedetek által szerezze meg – ez az alapja minden hamis vallásnak és hamis istentiszteletnek. Pedig tény: a menny és a föld között oly nagy és mély a szakadék, hogy a bűnös ember soha semmivel nem képes áthidalni azt. Ám épp ez az emberi próbálkozás, a törvényeskedés – az üdvösség cselekedetek általi elérésére tett kísérlet – lényege. Ezzel szemben viszont Ábel egy állatot vitt áldozatul, ami, még ha csak halványan is, de arra a nagyszerű igazságra mutat, hogy a bűnös kizárólag az Istennel egyenlő Krisztus (Fil 2:6) halála révén állhat meg igazként Isten előtt. Tehát valóban kifejező tanítást kapunk az istentiszteletről. Az igazi istentisztelet középpontjában az áll, hogy felismerjük: semmiképp nem tudjuk megmenteni önmagunkat. Kain tettében a cselekedetek általi megigazulás vágya mutatkozik meg. Az igazi istentiszteletnek szükségképpen az az alapja, hogy csakis Isten kegyelme által reménykedhetünk az örök életben.

Vizsgáljuk meg a gondolatainkat, azt, hogy milyen késztetések, milyen belső érzések vannak bennünk az istentisztelettel kapcsolatban! Mennyire igaz, hogy istentiszteletünknek Krisztus áll a középpontjában? Vagy talán túlzottan figyelünk önmagunkra?

június 28.

A HÍVŐK KÉT TÁBORA

Mózes első könyve 4. fejezetében kezdünk utalást találni a bűneset után jelentkező erkölcsi hanyatlásra. Lámekhnek több felesége is volt. Idővel valamilyen erőszakos cselekedetbe keveredett, ami miatt félelem töltötte el a szívét. Ezzel szemben 1Móz 4:25-26 verséből megtudjuk, hogy voltak, akik igyekeztek hűségesek lenni, és „*kezdék segítségül hívni az Úrnak nevét.*”

Milyen folyamatot figyelhetünk meg 1Móz 6:1-8 versében, és miért volt ez annyira veszélyes? Milyen következményekhez vezetett?

Lassacskán a hívők két csoportja kezdett összeolvadni (1Móz 6:1-4). Ám a földön terjedő szörnyű gonoszság mellett még mindig akadtak ragyogó elméjű, szent emberek, akik életben tartották Isten ismeretét. A Szentírás ugyan csak néhányat említ közülük, „de a korszakokon át végig voltak Istennek tanúi, őszinte imádói” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 56. o.). Az emberi szív azonban olyan gonosszá lett, hogy az Úr eldöntötte, eltörlí az embert. Új kezdetet látott szükségesnek. Ezért következett be az özönvíz.

A Biblia szerint mit tett először Noé, miután a bárkából kilépett? Miért volt ez fontos (1Móz 8:20)?

Érdekes, hogy Noé elsőként Istent imádta. Istentiszteletében az áldozatbemutatás központi helyet kapott. Ez az első feljegyzés arról, hogy a pátriárkák Isten tiszteletére építenek valamit, egy oltárt, amelyen bemutatják áldozataikat. Mielőtt tehát Noé bármi másba belekezdett volna, elismerte, hogy teljesen az Úrtól függ, a Messiás eljövetelére vár, aki az életét adja az emberiség megváltásáért. Noé tisztában volt azzal, hogy egyedül Isten kegyelme mentette meg, ami nélkül ő is elpusztult volna a többi teremtménnyel együtt.

Hogyan mondunk naponként köszönetet azért, hogy Isten kegyelme megnyilvánul az életünkben? Vagy inkább hogyan *kellene* ezt megköszönnünk?

ÁBRAHÁM HITE

Mit tudhatunk meg 1Móz 12:1-8 verseiből Ábrámról (a későbbiekben Ábrahám), és arról, ahogy Isten elhívta?

Séth leszármazottja, Ábrahám hűséges volt Istenhez, pedig rokonságában némelyek kezdtek átvenni a bálványimádó szokásokat, ami abban a korban már általánossá vált. Isten elhívta, hogy szakadjon el a szélesebb családjától, hagyja hátra kényelmes otthonát, így majd az igaz Istent bemutató és képviselő hívők népének atyja lehet.

Ő és Sára kétségkívül sokakat megismertetett az igaz Isten imádatával. Ám volt egy másik oka is annak, hogy az Úr egy új nép atyjának nevezte Ábrahámot. *„Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet”* (1Móz 26:5). Azt is megemlíthetjük még, hogy *„hitt az Úrnak és tulajdonították az önéki igazságul”* (1Móz 15:6).

Ugyanakkor azonban Ábrahámnak néhány fontos, de fájdalmas dolgot is meg kellett tanulnia.

Mi célt szolgált Ábrahám rettenetes próbája (1Móz 22:1-18)? Mi volt az igazi üzenet, amit Isten meg akart vele értetni (8., 13. és 14. versek)?

Amint láttuk, a megváltási terv középpontja Isten Fiának, Jézusnak a halála. Kezdetől fogva ezt jelképezték az istentisztelet részeként bemutatott áldozatok. Az Úr akarata szerint csak állatokat kellett áldozni, de a pogány népek között az is elterjedt, hogy saját gyermekeiket áldozták fel, amit pedig iszonyatosnak tartott Isten (5Móz 12:31). Ábrahám e próba által igen sokat tanult a hitről és a bizalomról, ugyanakkor ez az eset a korszakokon át elementáris erejű jelképként mutatott arra, hogy Krisztus halála az üdvösség központja. Ábrahám némi ízelítőt kaphatott abból, hogy Krisztus halála milyen fájdalmat jelenthetett az Atyának, mégis, csak így volt lehetőség az emberiség megváltására.

Beszélgessünk Ábrahám hitéről! Egészen lenyűgöző, szinte felfoghatatlan. Mire következtethetünk ebből az esetből hitünk gyengeségével kapcsolatban?

június 30.

BÉTHEL, AZ ÚR HÁZA

Jákób és Ézsau is a hívők két csoportját jelképezi, hasonlóan Kainhoz és Ábelhez. Ézsaut bátor, kalandvágyó lelkülete miatt jobban szerette az apja, aki inkább csendes, visszahúzódozó volt. Jákóbban viszont jobbára a lelki beállítottságot figyelhetjük meg, de neki is voltak súlyos jellemhibái. Mindenáron meg akarta szerezni az elsőszülöttségi jogot, ami idősebb ikertestvérét illette, ezért ő is belement az anyja által javasolt csalásba, csak hogy megszerezhesse, amire áhítozott. Emiatt kellett rettegve menekülnie bátyja haragja és gyűlölete elől. Szeretett édesanyját soha többé nem látta viszont.

Olvassuk el Jákób menekülésének történetét (1Móz 28:10-22)! Figyeljük meg, hogyan bátorította, biztosította álmában Isten! Mit tett erre Jákób?

Mózes első könyve először itt említi Isten házát (17. vers). Jákób számára ez pusztán egy kőoszlop volt, de a szent történelemben Béthel igen fontos hely lett. Jákób itt tisztelte atyái Istenét, megfogadva, hogy hűséges lesz hozzá. Ábrahámmal hasonlóan ő is ígéretet tett az Úrnak, hogy istentiszteletének részeként anyagi javainak tizedrészét neki ajánlja.

Megjegyzendő, hogy Jákóbon nagy félelem lett úrrá, és tisztelettel állt meg Isten színe előtt. Még soha azelőtt nem tudatosult benne így, hogy milyen hatalmas Isten, ellentétben önmagával. A Biblia feljegyezi, hogy Jákóbra félelem és mélységes tisztelet, csodálat szállt. Közvetlenül ezután imádni kezdi az Urat. Itt is szembesülünk azzal, hogy milyen lelkülettel kell Istent tisztelni. Erre a hozzáállásra szólít Jel 14:7, mondván, hogy „*féljétek az Istent*”.

Az istentiszteletben nem közeledhetünk Istenhez úgy, mint egy haverunkhoz vagy egyenrangú társunkhoz. Magatartásunkban tükröződnie kell, hogy bűnösök vagyunk, akiknek kétségbeejtő szüksége van a kegyelemre. Szükséghelyzetünkben félelemmel boruljunk le Alkotónk előtt! Hálásak lehetünk azért, hogy Isten, a világegyetem Teremtője szeret, és oly sokat tesz megváltásunkért.

Mennyi bennünk a csodálat, a tisztelet és a félelem, amikor imádjuk az Urat? Vagy talán kemény, hideg és hálátlan a szívünk? Ha az utóbbi az igaz, hogyan változtathatunk rajta?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „A teremtés”, „Kísértés és bukás”, „Kain és Ábel”, „Az özönvíz után”, „A hit próbája” és „A küzdelem éjszakája” című fejezetei.

„Ez a fogadalom [Jákóbé Béthelben] szívből fakadt, amely tele volt hálával Isten szeretetének és irgalmának bizonyosságáért. Jákób érezte, hogy Istennek igényei vannak vele szemben, amelyeket tudomásul kell vennie; és hogy Isten kegyének különleges megnyilvánulásai viszonzást követelnek. Minden kapott áldásra felelnünk kell a minden jó adomány szerzőjének. A keresztyén tekintse át gyakran a múltját, idézze fel hálával Isten csodálatos szabadításait - hogy támogatta a próbában... Lássá meg mindenben a mennyei angyalok gondoskodását. E megszámlálhatatlanul sok áldást tapasztalva, alázatos és hálás szívvel kérdezze meg: *’Mivel fizessek az Úrnak minden hozám való jótéteményéért?’* (Zsolt 116:12)” (i. m. 149. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljünk meg arról, hogy a hit általi megigazulásnak központi helyet kell kapnia az istentiszteletünkben! Természetesen itt a hit Krisztusnak az értünk vállalt tetteiben való hitet jelenti. Közben érintsük a következő kérdéseket: 1) Miért imádjuk Istent? 2) Mit tett, ami miatt méltó a tiszteletünkre? 3) Milyen célt szolgál istentiszteletünk?
2. Istentiszteleti szolgálatainkkal hogyan tudjuk még jobban bemutatni a világnak, hogy valójában ki és milyen Isten? A héten vizsgált istentiszteleti elemek közül melyek segíthetnek leginkább a bizonyosságtevésben?
3. Beszéljünk arról a történetről, amikor Ábrahám tizedet ad Melkhisédeknek (1Móz 14:20)! A tizedfizetés milyen szempontból része az istentiszteletnek? Mit fejezünk ki Istennek azzal, amikor javaink tizedét visszaadjuk neki?
4. Foglalkozzunk még a félelem és tisztelet gondolatával az istentisztelettel összefüggésben! Miért olyan fontos kérdés ez? Mi a baj azzal a magatartással, amikor az ember „haverkodásával” mintha a mi szintünkre akarná lehúzni Istent?

ISTENRE HAGYATKOZVA

„A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljökjete a reménységben a Szentlélek ereje által” (Róm 15:13).

„Időnként méltatlanságunk érzése miatt megremeg a lelkünk, de ez nem azt bizonyítja, hogy Isten másképp tekintene ránk, vagy megváltozott volna a viszonyunk vele... Meg kell ragadnunk Krisztus kezét hittel, rendületlenül bízva benne – a sötétben éppúgy, mint a világosan.

Sátán talán azt súgja: 'Már túl nagy bűnöket követtél el, Krisztus nem menthet meg.' Be kell ismernünk bűnösségünket, méltatlanságunkat, de így kiálthatunk a kísértőnek: 'Az engesztelés révén Krisztus a Megváltóm! Nem a saját érdemeimben bízom, hanem Jézus drága vérében, ami megtisztít. Reménytelen életem Krisztus kezébe helyezem.' A keresztényt élő hit, megingathatatlan bizalom jellemezze! Rendületlenül bízva magát Krisztusra! Ez békével és bizonyossággal tölti el a lelkét...

Minden akadály, minden belső ellenség miatt egyre nagyobb szükségünk van Krisztusra, aki azért jött, hogy hússzívet adjon a kőszív helyett. Tőle várjuk a kegyelmet jellegzetes hibáink legyőzéséhez. A kísértések záporában rendületlenül álljunk ellen a gonosz készítésének! Kérdezzük ezt magunktól: 'Hogyan is hozhatnék szégyent a Megváltómra? Krisztusnak adtam az életem, nem tehetem azt, amire Sátán készítet!' A Megváltóhoz kiáltunk segítségért, hogy általa legyen erőnk feláldozni minden bálványt, megszabadulni minden dédelgetett büntől! Hittszemünkkel tekintsünk az Atya trónusa előtt álló Jézusra, aki a kezén lévő sebhelyekre mutatva könyörög értünk! Higgyük el, hogy erőt kapunk a Megváltótól!

Hittel nézzünk a győzteseknek félretett koronákra, gondoljunk a megváltottak boldog énekére... István, az első keresztény mártír... így kiáltott fel: 'Ímé látom az egeket megnyitni, és az embernek Fiát az Isten jobbjára felől állani' (ApCsel 8:56). Láthatta, hogy a világ Megváltója igazán törődött vele, úgy tekintett le rá a mennyből. Krisztus csodálatos világossága olyan fénnel sugárzott Istvánról, hogy még az ellenségei is látták, amint az arca ragyogott, mint egy angyalé” (Ellen G. White cikke, *Review and Herald*, 1887. nov. 15.).

Isten tisztelete Mózes második könyvében - Megismerni Istent

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 3:1-15; 12:1-36; 20:4-5; 32:1-6;
33:12-23

„Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem” (2Móz 20:2-3).

A samáriai asszonyhoz szólva mondta Jézus: „Ti azt imádjátok, amit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az idvesség a zsidók közül támadt” (Jn 4:22). Képzeljük el, milyen lehet azt imádni, amit nem ismer az ember! Persze bizonyos értelemben mindig ezt tette (sőt teszi most is) szinte az egész világ: azt imádják, amit nem ismernek. Ha látjuk, amint emberek imádattal meghajolnak egy kőtömb előtt, és hiszik, hogy az majd válaszol imáikra, olyanokat figyelünk, akik nem tudják, mit imádnak. Imádnak valamit, amiről azt gondolják, hogy üdvözítheti őket, noha ez nem így van. Modernebb viszonylatban, akik istenítik a hatalmat, a pénzt, a hírnevet, önmagukat, szintén olyasmit imádnak, amit nem ismernek, ami nem mentheti meg őket.

A keresztyények számára viszont ez lehet a kérdés: tudjuk-e, hogy kit imádkunk? Vajon ismerjük az Urat, akít szánkkal dicsérünk és tisztelünk? Kicsoda Ő? Mi a neve? Milyen valójában?

Ezen a héten Izráel népe életének korai történeteivel foglalkozunk. Megnézzük, hogyan tudhatunk meg többet Isten természetéről és jelleméről azokból a beszámolókból, amelyek az Úrral való találkozásairól szólnak. Végére is, ugyan mi értelme volna azt imádni, amit nem ismerünk?

SZENT HELY

Mózes a pusztában élt, és valószínűleg láthatott égő bokrot. Ez önmagában még nem lett volna olyan különleges esemény. Olyat azonban addig bizonyára sosem látott, hogy egy lángoló bokor nem hamvad el, csak ég és ég. Abban a pillanatban tudta, hogy valami rendkívüli, különleges, természetfeletti dolog tanúja lehet.

Az igazi istentisztelet mely alapvető elemeit figyelhetjük meg 2Móz 3:1-15 verseiben?

Kezdetől fogva Isten szentsége tűnik itt ki, ami arra tanít, hogy milyen módon kell közelednünk hozzá. Isten meghagyta Mózesnek, hogy vegye le a saruját, mert szent földön áll. Az Úr tett határozott különbséget önmaga és a bűnös ember, Mózes között, akinek szüksége volt a kegyelemre. Tisztelet, csodálat és félelem – ilyen érzésekkel közeledjünk Istenhez, ha igazán akarjuk imádni az Urat.

Szintén lényeges még, hogy ennek az eseménynek Isten áll a középpontjában. Mózes először így válaszolt Istennek: „*Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek...*” (11. vers). Önmagára figyelt, arra, amire neki volt szüksége, a gyengeségeire, félelmeire, azonban nem sokkal később önmagáról Istenre és Isten tetteire terelődött a figyelme. Ebből is kitűnik: milyen fontos, hogy az Úr legyen az igazi istentisztelet központjában, ne mi! Így jutunk el az istentisztelet következő lényeges eleméig, ami az üdvösség és a szabadulás. Az Egyiptomból való kivonulás jelképezi a megváltást, amit Krisztusban nyerünk (1Kor 10:1-4). Isten nemcsak azért jelent meg Mózesnek, hogy bemutassa magát. Azt is tudatni kívánta vele, hogy milyen hatalmas módon szabadítja majd meg Izráel népét. Hasonlóképpen Jézus sem csak azért jött a földre, hogy bemutassa Istent és segítsen jobban megismerni Őt. Jézus azért jött, hogy meghaljon a bűneinkért, váltságul adja életét, azt a halált szenvedje el a kereszten, amit mi érdemelnénk. Halála által természetesen egyre többet és többet megtudunk Isten jelleméről, de végeredményben azért jött, hogy bűneink büntetését megfizetve igazi szabadulást adjon. Ezt a szabadulást részben jelképezte az is, ahogy az Úr kivezette Izráel népét Egyiptomból.

Mennyi időt fordítunk arra, hogy a keresztről és a Jézusban nyerhető szabadulásról gondolkozzunk? Vagy többet foglalkozunk más dolgokkal, amelyek nem üdvözíthetnek? Mi minden következik a válaszukból?

AZ ELSŐSZÜLÖTTEK HALÁLA: A PÁSKA ÉS AZ ISTENTISZTELET

„Akkor mondjátok: Páska-áldozat ez az Úrnak, aki elment az Izráel fiainak házai mellett Egyiptomban, mikor megverte az Egyiptombelieket, a mi házainkat pedig megoltalmazta. És a nép meghajtá magát és leborula” (2Móz 12:27).

A leborulást kifejező szó a héberben szinte mindig gyakorító formában jelenik meg, vagy a cselekmény többszöri ismétlődésére utalva. Szinte magunk elé tudjuk idézni, amint valaki leborul, feláll, majd újból leborul, tisztelettel, csodálattal, hálával. Az összefüggésre gondolva ezt egyáltalán nem nehéz elképzelni.

Olvassuk el az első páska éjjelének történetét (2Móz 12:1-36)! Hogyan mutatkozik meg e versekben az evangélium, aminek mindig központi helyet kell elfoglalnia istentiszteletünkben?

Izráel népe elveszítette volna elsőszülöttjeit, ha nem fedezi őket a vér. Sorakban az elsőszülöttekhez (általában a legidősebb fiú) bizonyos előjogok és feladatok kötődtek, amelyeket később a lévítákra ruháztak át (4Móz 3:12). Az Úr *elsőszülöttének* tekintette Izráel népét (2Móz 4:22), és ez a Teremtővel való különleges kapcsolatra utalt. Az Újszövetség Jézust nevezte úgy, hogy „*elsőszülött*” (Róm 8:29; Kol 1:15, 18).

A kivonulás történetében Izráel elsőszülöttjei megmenekültek, ám Krisztusnak mint *elsőszülöttnek* meg kellett halnia. Éppen az Ő halálát jelképezte az ajtófélfára kent vér. Ez az eset átütő erővel mutat Jézus helyettesítő halálára. Meghalt, hogy az „elsőszülött” (bizonyos értelemben Isten egész népe, lásd Zsid 12:23) megmeneküljön a megérdemelt haláltól.

Egyiptomban a nép félelemből engedelmeskedett urainak. Az itt említett eset után megtanulhatták, hogy az igazi istentisztelet szeretettel és hálával teli szívből fakad, és egyedül az előtt készlet meghajlásra, akinek van hatalma a megszabadításra, megmentésre. Hogyan tanulhatjuk meg jobban értékelni és szeretni az Urat? A bűn hogyan apasztja a szeretetet?

július 5.

„NE LEGYENEK NÉKED IDEGEN ISTENEID”

Képzeld el, amint a Sínai-hegyet sűrű fellegek vették körül, mennydörgés hangja szólt, villámok cikáztak és felharsantak a kürtök. Az emberek megre-megtek. A levegőben füst terjengett, mert Izráel Istene tűzben ereszkedett le a szent hegyre (2Móz 19:16-19). Az Úr a felhőben és a füstben nyilatkoztatta ki magát, tiszteletet parancsoló nagyságában. Majd a Szabadító hangja felsorrolta az első négy parancsolatot, amelyek mind közvetlenül kapcsolódnak Isten tiszteletéhez.

Figyeljünk most különösen 2Móz 20:1-6 verseire! Milyen lényeges elemeket találunk itt az istentiszteletre vonatkozóan?

A Tízparancsolat elején Isten emlékezteti Izráel népét az Egyiptomból való szabadulásra. Csakis az Úr, az igaz Isten szabadíthatta meg őket. Minden más istenség, mint pl. az egyiptomiak bálványai, hamis istenek, emberek alkotásai, amelyek senkit nem menthetnek vagy szabadíthatnak meg. Ezeket az „isteneket” önző, hatalmas igényeket támasztó és gyakran erkölcssten tulajdonságokkal ruházták fel, amelyek szintén utaltak emberi eredetükre. Milyen szembetűnő az ellentét a bálványok és a szerető, önfeláldozó Teremtő, Megváltó - az Úr - között! Izráel népe évszázadokat töltött a pogány kultúra sokistenhívő környezetében, ezért, amikor szövetségi kapcsolatba léptek az Úrral, fontos volt megtudniuk, hogy Uruk és Istenük az egyetlen Isten.

Ezek ismeretében hogyan érthetjük meg még jobban az Úr szavait 2Móz 20:4-5 verseiben? Ezt az elvet miként alkalmazhatjuk ma önmagunkra?

„...mindaz bálvány, ami az Isten iránti köteles szeretetünket csökkenti” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 261-262. o.). Mi minden lehet bálvány az életünkben, mert verseng az érzéseinkért, időnkért, az első helyért, céljainkért? Mi minden tartozhat e körbe, és hogyan szabadulhatunk meg tőlük?

„EZEK A TE ISTENEID”**2Móz 32:1-6 elolvasása után válaszoljunk az alábbi kérdésekre!**

Mi volt az az esemény, ami először is utat nyitott a hamis istentisztelet ilyen erőteljes megnyilvánulása előtt? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből magunknak?

Miből készítették ezt a bálványt? Mit árul el ez arról, hogy mennyire értelmetlen a bálványimádás hamis gyakorlata?

Milyen különbségeket találunk a szobor előtt bemutatott szertartás és az Úr tisztelete között?

„...felkelének játszani”, „megromlott” a nép, „Hamar letértek az útról” (2Móz 32:6-8). E versekben nyomát sem találjuk a tiszteletnek és csodálatnak, amit pedig az igaz istentiszteletnek tükröznie kellene.

A nem tisztán héber származású tömegek (hiszen egyiptomiak is csatlakoztak hozzájuk a kivonuláskor, vagy akik héberekkal házasodtak össze) kétségkívül hatottak a népre, és azt követelték Árontól, hogy a számukra megszokott formájú és stílusú istentiszteletben vezesse őket. Amikor Józsué meghallotta a zajt, arra gondolt, hogy talán harcolnak odalent. Mózes azonban, aki élt Egyiptom királyi udvarában is, pontosan tudta, hogy mit hallanak. Bizonyára felismerte a féktelen mulatozás zaját, amit a táncsal, a hangos zenével, az énekléssel, kiabálással csaptak. Ez kísérte a pogány kultuszra jellemző általános összevisszaságot (2Móz 32:17-22).

Amikor az igaz Istenhez fordultak, alázat és tisztelet jellemezte a tetteiket. Az aranyborjú imádata közben viszont állatias módon viselkedtek. „*Felcserélték az ő dicsőségüket: ökörnek képével*” (Zsolt 106:19-20). Úgy tűnik, valóban igaz az emberi természetre, hogy nem emelkedhetünk magasabbra annál, amit imádunk vagy tisztelünk.

Milyen gyorsan és könnyen elfordultak az igazságtól az istentiszteletükben! A társaikat követve hamar eltértek az igaz Istentől! Hogyan győződhetünk meg arról, hogy istentiszteletünk gyakorlása közben nem esünk mi is hasonló hibába?

„MUTASD MEG NÉKEM A TE DICSŐSÉGEDET”

Az aranyborjú imádasával Izráel népe megszegte az Úrral kötött szövetségét. Bűnös és hamis szertartásuk közben hiába vették fel nevét. Mózes könyörgött értük Isten előtt (2Móz 32:30-33). Rettenetes bűnük miatt Isten megparancsolta „keménynyakú” népének: tegyék le „ékességeiket”, amíg eldönti, mihez kezd velük (2Móz 33:4-5). Akik megalázkodtak, megtértek, ékszereiket levetve fejezték ki, hogy megbékültek Istennel (2Móz 33:4-6).

2Móz 33:12-23 versében miért fordult ilyen kéréssel Mózes az Úrhoz? Mit akart Mózes megtudni? Miért vélte ezt szükségesnek?

Mózeset nem a kíváncsiság vagy az elbizakodottság vezette arra, hogy látni akarja Isten dicsőségét. Szíve mélyéből vágyott arra, hogy az Úr jelenlétét érezhesse a nép szörnyű hitehagyása után. Ő maga ugyan nem vett részt bűnükben, de az rá is hatott. Mi sem élünk elszigetelten gyülekezetünk többi tagjától. Ami hat az egyikre, hat a többiekre is, erről soha nem szabad elfeledkeznünk!

Olvassuk el figyelmesen 2Móz 33:13 versét! Mózes elmondta Istennek, hogy meg akarja „ismerni”. Az Úr már annyit tett érte, mindennek ellenére Mózes továbbra is érezte, mennyi mindenre van még szüksége. Tisztában volt saját gyengeségével, reménytelen helyzetével, éppen ezért kívánta a szorosabb kapcsolatot az Úrral. Szerette volna jobban megismerni Istent, akitől annyira függött. Milyen érdekes, hogy évszázadokkal később Jézus így fogalmazott: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17:3). Vágyott látni Isten dicsőségét, ami még inkább rádöbbenti saját bűnösségére és tehetetlenségére, valamint arra, hogy minden tekintetben rá van utalva az Úrra. Végtére is, gondoljunk arra, hogy Isten mire hívta el Mózeset! Vegyük figyelembe az elé tornyosuló nehézségeket! Nem csoda, hogy úgy érezte: meg kell ismernie Istent!

Itt is szembesülünk egy lényeges kérdéssel az istentisztelettel kapcsolatban. Az istentiszteletnek Istenről kell szólnia! Alázattal, hittel, meghajolva igyekezzünk, hogy megismerjük Őt és az Ő „útját” (2Móz 33:13)!

Mennyire ismerjük az Urat? Milyen döntéseket hozhatunk, amelyek által még többet megtudhatunk róla? Hogyan tanulhatjuk meg olyan módon imádni, hogy még inkább értékeljük Őt és dicsőségét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „Az Izraelnek adott törvény”, „Bálványimádás a Sínai hegynél” és „Sátán ellenségeskedése a törvénnyel” című fejezetek; Zsolt 105:26-45; 106:8-23.

„Alázatosság és tisztelet kell jellemezze azok viselkedését, akik Isten jelenlétében állnak. Jézus nevében bizalommal járulhatunk Isten elé, de nem közelíthetjük meg Őt elbizakodottan, mintha egy szinten lenne velünk. Vannak, akik úgy szólítják meg a nagy, a mindenható és szent Istent... mintha velük egyenlő, vagy alsóbbrendű lény volna. Vannak, akik úgy viselkednek Isten házában, ahogy nem merésznének viselkedni egy földi uralkodó termében. Ezek az emberek gondolják meg, hogy az előtt az Isten előtt állnak, akit a szeráfok magasztalnak, aki előtt még az angyalok is eltakarják orcájukat. Istent nagy tiszteletben kell részesítenünk, és mindazok, akik jelenlétének tudatában vannak, alázattal hajolnak meg előtte” (i. m. 210. o.).

„Isten iránti őszinte tiszteletre készlet nagyságának érzete és jelenlétének tudata. Mélységesen kellene szívünkre hatnia, ha megérezzük a Láthatatlan jelenlétét. Az imádkozás órája és helye szent, mert Isten van ott... Amikor az angyalok kimondják ezt a nevet, eltakarják arcukat. Nekünk, elbukott, bűnös embereknek, micsoda tisztelettel kellene ajkunkra vennünk Isten nevét” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó. 31. o.)!

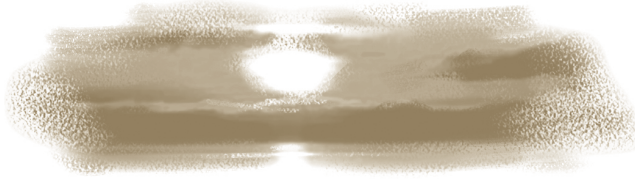
BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljessünk Istenről, aki közel van hozzánk, ugyanakkor hatalmas, fenséges és szent! A teológusok e kétféle tulajdonságát nevezik immanenciának és transzcendenciának. Hogyan tehetünk kellő hangsúlyt mindkettőre istentiszteleti szolgálatainkban? Hogyan tarthatunk közöttük egyensúlyt?
2. Mit tanulhatunk az aranyborjú imáadásának tragikus történetéből, valamint a (látható és láthatatlan) hamis istenek előtti hódolás súlyos következményeiből? Milyen „bálványokat” imád társadalunk? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből a történetből mi, akik már régen várunk az Úr visszajövetelére?
3. Mi a helyzet az istentiszteleti szolgálatokkal? Hogyan segíthetnek jobban átérzeni Isten fenségét, dicsőségét és hatalmát? Vagy inkább ilyenkor mintha a mi szintünkre próbálnánk lehúzni az Urat?
4. Mit jelent ismerni Istent? Mit felelnénk, ha valaki megkérdezné: hogyan lehet megismerni az Urat?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: HA TE NEM LENNÉL...

Ha Te nem lennél, két riadt kezemből
kihullatnám az életem,
mint céljavesztett, hitvány semmiséget.
Ha Te nem lennél, meghalna az élet,
meghalnának a színek énnem.
Déli verőn is dideregve fáznék,
hiszen Te vagy tündöklő napvilágom.
S bár tündéerkertek ösvényein járnék,
elepednék, mint kopár pusztaságon.
Rettenő rommá összeomlana
énbennem minden, ami szent és drága:
lelkem elrejtett végtelen világa.
Szertehullana a harmónia,
sóhajokká lennének a dalok
és sikoltássá minden énnem:
hisz mindenem vagy, Uram, énnem.

A szombat és az istentisztelet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 20:11; 5Mózes 5:15; Ézsaiás 44:15-20; Máté 11:28-30; Róma 6:16-23

„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és az ő kezének juhjai vagyunk” (Zsolt 95:6-7).

Amint már a bevezetőben megállapítottuk, az első angyal üzenetében és az istentisztelet témájában központi helyet foglal el a teremtés és a megváltás. Az első angyal az örökkévaló evangéliumra mutat, a Jézusban felajánlott megváltás jó hírére, amibe nem csupán a bűnbocsánat tartozik bele, hanem a bűn feletti erő elnyerése is. Az evangélium a Krisztusban való új életet és a megszentelődés ígérését tárja elénk, ami már önmagában része az üdvösség és a megváltás folyamatának (Jn 17:17; ApCsel 20:32; 1Thessz 5:23).

Amint láttuk, az első angyal üzenetében benne foglaltatik a figyelmeztetés, hogy a Teremtőt imádjuk, aki megalkotott minket és a világot, ahol élünk.

Tehát a teremtés, a megváltás és a megszentelődés kapcsolódik az istentisztelet témaköréhez. Nem meglepő, hogy ez a három téma összefonódik a szombattal, ami *A jelenések könyve* 14. fejezetében bemutatott események között döntően fontos elem. Itt mindannyian szembe találjuk magunkat a kérdéssel: vajon a Teremtőt, a Megváltót imádjuk, azt, aki megszentel vagy a fenevadat és a fenevad képét? A szakasz nem ad harmadik választási lehetőséget!

A héten a szombat parancsolatával foglalkozunk, és megnézzük, az előbbiekben említett témakörök hogyan tűnnek fel ezzel a nappal kapcsolatban. Tanulmányunk közben gondolkozzunk el azon, hogyan tudnánk e gondolatoknak központi helyet biztosítani istentiszteletünkben!

TEREMTÉS ÉS MEGVÁLTÁS: AZ ISTENTISZTELET ALAPJA

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” (2Móz 20:8). Bibliánk a *megemlékezni* szóval fordítja azt a héber kifejezést, ami a *zkr* gyökből származik, mint ahogy az *emlék* szó is. A „*megemlékezzél*” felszólítással Isten két jelentős eseménynek állított emléket, amelyek közül az első képezi a második alapját.

A negyedik parancsolat szerint mi ez a két esemény, és hogyan függnék össze egymással (2Móz 20:11; 5Móz 5:15)?

Krisztus teremtői szerepe elválaszthatatlan attól, hogy Ő a Megváltó. A szombat minden héten e két szerepére irányítja a figyelmet – nem havonta, nem évente, hanem *hetente*, méghozzá kivétel nélkül. Ennyire fontos! Aki megteremtett, nem más, mint aki kivette Izráelt Egyiptomból és megszabadítja a hívőt a bűn fogságából.

Pál hogyan kapcsolja össze Krisztus teremtői és megváltói szerepét Kol 1:13-22 szakaszában?

A teremtés és a megváltás minden bibliai igazság alapját érinti, és a fontosságuk miatt rendelte el Isten, hogy meg kell tartanunk a szombatot, emlékezzük ezekre az igazságokra. Az Úr az Édenben különítette el a hetedik napot, attól kezdve egészen mostanáig folyamatosan voltak emberek, akik a hetedik napot, a szombatot megünnepelve tisztelték az Urat.

Ne feledjük, mennyire fontosnak tartja az Úr e két igazságot, ha hetenként emlékeztetni kíván rájuk! Éppen ezért parancsa szerint életünk egy hetedét a pihenés különleges formájának kell szentelnünk, hogy jobban oda tudjunk figyelni rájuk. Hogyan járulhat hozzá szombati istentiszteletünk ahhoz, hogy még jobban értékeljük Krisztust, aki a Teremtőnk és Megváltónk?

A TEREMTŐRE EMLÉKEZVE

A Biblia ezzel a jól ismert mondattal kezdődik: „*Kezdetben teremté Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1). A „teremteni” (*bara*) ige a héberben kizárólag Isten tetteire utal. Az emberek képesek építeni, alkotni, létrehozni és formálni dolgokat, ám egyedül Isten teremthet (*bara*). Kizárólag Isten tud teret, időt, anyagot és energiát létrehozni – amelyek mind részei az anyagi világnak, amelyben létezünk. Azért lehet a világon minden, mert Isten *megteremtette*.

A teremtés *hogyanja* továbbra is titok marad. A tudomány alig képes meghatározni, mi az anyag, arról pedig még kevesebbet tudhatunk, hogyan jött létre, ill. miért éppen ebben a formában létezik. Egy pillanatra se feledkezzünk meg arról, honnan származik minden! „*Az Úr szavára lettek az eget... Mert ő szólt és meglétt, ő parancsolt és előállott*” (Zsolt 33:6, 9).

Amikor egy fontos munka elkészül, az emberek szeretik megünnepelni. Például, ha felépítünk egy gyülekezetet, Istennek szenteljük. Isten meg akart emlékezni arról, hogy elkészült a föld: ezért elkülönített egy napot, a szombatot.

Hasonlítsuk össze Ézs 40:25-26; 45:12, 18; Kol 1:16-17; Zsid 1:2 verseit Ézs 44:15-20; 46:5-7 verseivel! Milyen ellentéttel találkozunk e szövegekben?

Mióta a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem elérte a földet, az ellenség megpróbálta rávenni az embereket, hogy vonják kétségbe vagy tagadják az igaz Isten, a Teremtő létezését. Az emberi értelem az Ige ismeretének hiányában, vagy az Úr teremtő erejének bizonyítékait tagadva igyekszik más magyarázatot találni eredetünkre, mint azt, hogy tőle származunk. Különböző feltételezések terjedtek el. Ma természetesen a legáltalánosabban elfogadott nézet az evolúciós elmélet, amely szerint a véletlenszerű mutáció és a természetes kiválasztódás folytán alakult ki az élet és az értelem. Nemrégiben valaki azt az elképzelést vázolta fel, hogy minden élő csupán olyan, mintha számítógépes hologram lenne; valójában nem is létezőnk, csak úrlények egy szuperfajának vagyunk a virtuális termékei. Az Ézsaiás által említett fából készült bálványoszobrok – amelyek előtt készítőik imádatokkal borultak le – lényegében nem sokban különböznek az élet eredetére vonatkozó mai teóriáktól, amelyeket sokan a Biblia Istene fölé emelnek.

Hogyan véd az élet eredetéről alkotott hamis elképzelések ellen, ha elfogadjuk, hogy a szombat az, aminek a Biblia mondja: Isten hat napos teremtésének emlékűnepe?

SZABADULÁS A SZOLGASÁGBÓL

Amint már megállapítottuk, a szombat nemcsak a teremtésre mutat (ami lényegében összekapcsolódik az Isten tiszteletével), de a megváltásra is. 5Móz 5:15 verse így szól: „*És megemlékezzél róla, hogy szolgálta voltál Egyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.*” E szavak visszahangoznak az első angyal fontos üzenetében, ami a megváltásról és az üdvösségről szól.

A megváltást szimbolizálta a kivonulás idején az Úr Izráel népe érdekében végbevitt tette. Nem volt olyan isten Egyiptomban, amelyiknek lett volna ereje megakadályozni, hogy a rabszolgák népe megszabaduljon fogságából. Kizárólag Izráel Istene szabadíthatta meg őket, aki hatalmas csodákkal és fenségesen, vakító dicsőségben nyilatkoztatta ki magát. Csak Ő vezethette ki népét „erős kézzel és kinyújtott karral” (5Móz 5:15). Azt akarta, hogy emlékezzenek: „*az Úr az Isten és nincsen kívülé több*” (5Móz 4:35)! Ezért adta a szombatot, hogy állandóan emlékeztesse őket hatalmas szabadító tetteire és a fogságra, amiből Krisztus ment meg.

Milyen ígéretet kapunk Róm 6:16-23 szakaszában? Hogyan kapcsolódik ez ahhoz, amit az Úr tett Izráelért Egyiptomban?

Az Újszövetség egyértelmű tanítása, hogy a bűn rabságából csakis a hatalmas Megváltó menthet ki, így történt Izráel egyiptomi szolgasága idején is. Ezt a Szabadítót ismerhette meg Izráel népe az Úrban. Keresztényként ma mi is hozzá fordulhatunk, hiszen a népet a szolgaságból kivezető Isten ugyanaz, mint aki minket szabadíthat meg a fogságunkból.

Vajon nem illeti imádat az Urat, mert győzelme árán megment a fogságból? Izráel népe a szabadulás után örömmel énekelt (lásd 2Mózes 15. fejezet). Tehát a szombati istentiszteleten ünnepelhetjük Isten kegyelmét, mert nemcsak a bűn jogos büntetésétől mentett meg (amit Jézus szenvedett el értünk), de kiszabadít a bűn szolgaságából is.

Mit jelent az, hogy többé nem vagyunk a bűn szolgálói? Azt jelentené, hogy többé nem vagyunk bűnösök, és soha nem követünk el bűnt? Hogyan tanulhatjuk meg igényelni és valóban elnyerni az evangélium által felajánlott szabadságot?

A MEGSZENTELŐ ISTEN EMLÉKEZETE

Hogyan értjük 2Móz 31:13 versét? Ma mi az üzenete számunkra? Mit jelent az, hogy Isten megszentel? Hogyan tapasztalhatjuk ezt a saját életünkben?

A teremtés, megváltás és megszentelés összefügg. Természetesen mindennek a teremtés az alapja (ami nélkül nem lenne kit megmenteni vagy megszentelni). Mivel azonban bűnösök vagyunk, a teremtés már nem elegendő. Szükségünk van a megváltásra is, az ígéretre, hogy Isten megbocsátja bűnünket. Máskülönben örök pusztulás várna ránk.

A megváltáshoz elválaszthatatlanul hozzátartozik a megszentelés folyamata, aminek során növekszünk szentségben és kegyelemben. A szó, ami 2Móz 31:13 magyar fordításában így hangzik: „*megszentellek*”, ugyanabból a gyökből származik, mint 2Móz 20:8-ban a „*megszenteljed*” szó. Ebben a versben az Úr arra szólítja az embereket, hogy szenteljék meg a szombat napját. Ezt a szógyököt megtaláljuk még 2Móz 20:11 versében is, ott arra vonatkozik, hogy Isten megszentelte a szombatot (lásd még 1Móz 2:3). Minden esetben azt jelenti, hogy *megszentelni*, *szentnek nyilvánítani*.

Isten elhívta és szent népeként elkülönítette Izráelt, hogy a világ világossága legyen. Krisztus elhívta tanítványait, és azt a feladatot bízta rájuk, hogy juttassák el az evangéliumot az egész világra. E feladat szempontjából lényeges, hogy az üzenet hirdetői szentek legyenek, és fontos a jellemük is. Az evangélium nem csupán arról szól, hogy Isten többé már nem kárhoztat a bűneinkért. Amint az előző részben is megállapítottuk, ez azt jelenti, hogy megszabadulunk a bűn rabságából. Krisztusban új emberré lehetünk, élő bizonyosságaiként annak, hogy mit tehet értünk Isten már itt és most.

Mit mond Pál 2Kor 5:17 versében? Hogyan köthetjük össze ezt a szöveget a teremtés, a megváltás és a szombat kérdéskörével? Szombati istentiszteletünk hogyan segít ezekre a gondolatokra összpontosítani?

július 14.

A MEGVÁLTÁS NYUGALMA

Teremtés, megváltás és megszentelődés: mindezeket Krisztusban találjuk, és mindegyiket különös módon szimbolizálják a szombat áldásai.

Olvassuk el, miként kínál nyugalmat Jézus (Mt 11:28-30)! Hogyan illeszkedik a szombat ahhoz, amit itt mondott?

A nyugalom része az érzelmi, pszichológiai és lelki megpihenés, amit Jézus azoknak kínál, akik nehéz terheket cipelnek, mint pl. bűnterhet, büntudatot és félelmet. Alapvető emberi szükséglet a fizikai pihenés, de a lelkünknek és értelmünknek épp annyira kell a ritmusváltás. Szükségünk van arra, hogy felszabaduljunk a hétköznapi terhei és nyomása alól. Ezért adta Isten a szombatot. Vizsgálatok igazolják, hogy a heti pihenés növeli a munkahelyi hatékonyságot. Ha az élet szokásos rutinját megszakítjuk, értelmi képességünk és fizikai állóképességünk is erősödik. Már előre várakozással gondolhatunk a szombatra, és ez megvéd az unalomtól, a kimerültségtől.

Bárki mondhatja, hogy megnyugszik Krisztusban, ezen a napon viszont szó szerint, valóságosan megpihenhetünk. A szombat a Krisztusban nyerhető, általa biztosított valós megnyugvás szimbóluma.

Érzelmi életünk szempontjából is fontos a szombat. Arra tereli a figyelmünket, hogy kik vagyunk valójában: Isten a saját képére teremtett, hozzá tartozunk, mert Ő hívott életre.

Isten az Édenben rendelte el a házasságot, ezzel biztosítva az emberi kapcsolat meghittségét, és ugyanakkor adta a szombatot is, a Teremtő és teremtményei közötti meghitt kapcsolat céljából.

A szombat a beteljesedést ígéri - azt láthatjuk meg általa, hogy mivé válhatunk Krisztus helyreállító munkája nyomán. Reménnyel tölt el a jövőre nézve, hogy végül élvezhetjük majd az igazi, örök, szombati nyugalmat. Még ennél is fontosabb azonban, hogy ezen a napon a legmagasabb rendű emberi szükségletünket elégíthetjük ki. Az embernek ugyanis szüksége van rá, hogy imádjon valamit vagy Valakit. Nagy bölcsességében az Úr elkülönítette a szombatot az istentisztelet céljára, hogy Őt tisztelve és dicsőítve töltsük el ezt a napot.

Milyen terheket cipelünk, amelyek miatt szükségünk van a pihenésre? Hogyan tanulhatjuk meg átadni gondjainkat Krisztusnak? A szombaton áhítata miként segít valós nyugalmat találni az Űrben?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „A teremtés” és a „Hétnapos hét” című fejezetek; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. „A szombat” című fejezete.

„Isten terve szerint a szombat megtartása az Őt imádók megjelölése lesz. Elkülönülésük jele a bálványimádástól, és jele az igaz Istennel való kapcsolatuknak is. A szombat megszenteléséhez azonban az embernek magának is szentnek kell lennie, hogy hit által Krisztus igazságosságának részesévé váljék... Csakis így különböztethette meg a szombat Izraelt mint Isten imádoit” (i. m. 213. o.).

„Amikor az Úr megszabadította népét, Izraelt Egyiptomból, és rájuk bízta törvényét, megtanította őket, hogy a szombat megtartásával kell elkülönülniük a bálványimádóktól. Ez volt az, ami elválasztja az Isten uralmát elismerőket azoktól, akik nem hajlandók elfogadni Istent Teremtőjüknek és Királyuknak” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 349. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Időzzünk még annál a gondolatnál, hogyan védhet meg az igazi szombatünneplés a teremtéssel kapcsolatos téveszméktől! Gondoljunk például arra, hogy a végidőben milyen események elé néznek, akik a fenevadat, ill. akik a Teremtőt imádják (lásd Jelenések 14. fejezet)! Az élet eredetére vonatkozó hamis elképzelések – pl. Jézus az evolúciót felhasználva teremtett – hogyan készítik elő az embereket arra, hogy az utolsó idei csalás áldozataul essenek?
2. Térjünk vissza a szombat és az istentisztelet kérdéséhez! Vajon istentiszteletünkkel Istent, a Teremtőt, a Megváltót magasztaljuk, aki megszentel minket? Ha nem, akkor mire kerül a hangsúly? Hogyan tanulhatunk meg valóban az Úrra figyelni istentiszteletünk során?
3. A teremtés meghatározó az összes hitpontunk szempontjából. Miért nem állná meg a helyét az adventi hit egyetlen részlete sem anélkül, hogy Isten a Teremtő? A teremtés egész hitünk alapját képezi, a szombat pedig beleágyazódott az eredeti teremtéstörténetbe. Hogyan világítanak rá e tények is a szombat kiemelkedő fontosságára? Hogyan érthetjük meg jobban azt is, hogy annyira központi kérdés lesz a szombat az utolsó napok végidei drámájában, amikor a hamis erők maguknak igénylik a csak Istent megillető tiszteletet?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: SZOMBAT

Én Istenem!
Ki alkottad a mennyet
és a földet:
Szívem hálával
hajlik meg előtted
e szombat napon.
Kegyelmedről beszélnék
- nem tudok.
Szívemben törvényed
ritmust dobog:
Erejére lelkemben
rettenet!
Megismerni a Te törvényedet
mindennél több
ezen a világon, mert
rajta keresztül
sejtelek!
- Mily nagyra becsültél
engemet: a bűnöst,
a nyomorult senkit,
mikor dicséreted
az angyalok zengik.
S velük együtt meghajolhatok:
ez a Te szent,
örök akaratod.
Legyen meg.
Ezt kívánom én
mikor átlépek házad küszöbén,
s előtted remegve megálllok:
mert a szíveket megvizsgálod.
- Lehajtott fejjel
egyet kérhetek:
- »Isten, légy irgalmas
Nékem, bűnösnek!«

A szentély és Isten tisztelete - Öröm az Úr előtt

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 25:1-22; 29:38-39; 35;
5Mózes 12:5-7, 12, 18; 16:13-16

„És örvendezetek az Úrnak, a ti Isteneteknek színe előtt, mind ti, mind a ti fiaitok, és leányaitok, mind a ti szolgálóitok és szolgálóleányaitok, mind a lévita, aki a ti kapuitokon belől léssen; mert nincs néki része vagy öröksége tiveletek” (5Móz 12:12).

Az orosz író, Lev Tolsztoj említést tett egy barátjáról, aki halála előtt elmondta, hogyan veszítette el a hitét. Gyerekkorától fogva mindig imádkozott lefekvés előtt, számára ez volt Isten tiszteletének alkalma. Egyszer vadászni mentek a bátyjával, a nap végén pedig egy szobában készültek a lefekvéshez. Ő akkor is letérdelt imádkozni. A bátyja ránézett, és egyszerűen odavetette: „Te ezt még most is csinálod?” A férfi attól a pillanattól kezdve nem imádkozott, nem fordult Istenhez, nem gyakorolta többé a hitét. A „Te ezt még most is csinálod?” kérdés hallatán döbbsen rá, hogy az évek során valójában milyen üresnek, értelmetlennek is tartotta ezt a szertartást, így hát felhagyott vele.

E történet jól példázza, hogy milyen veszélyekkel is jár az üres rítusok gyakorlása. Isten tiszteletének a szívből, a lélekből, az Úrral való igaz kapcsolatból kell fakadnia. Éppen ezért fogunk a héten a régi izraelita szentélyszolgálattal, az izraelita istentisztelet központjával foglalkozni, és ebből vonjuk le a tanulságot arról, hogyan lehet tartalmasabb az istentiszteletünk.

július 17.

„HOGY ŐKÖZÖTTÖK LAKOZZAM”

„Beviszed s megtelepítéd őket örökséged hegyén, melyet Uram, lakhelyül magadnak készítél, szentségedbe Uram, melyet kezed építé” (2Móz 15:17).

A Szentírásban itt találjuk az első utalást a szentélyre. Ezt a verset Izráel népe az Egyiptomból való szabadulás után énekelte. Az ének a szentélyről szól, és azt is kifejezi, hogy az volt Isten földi lakhelye. A „lakhely”-nek fordított héber szó abból a gyökből ered, aminek jelentése: *ülni*. *Vajon az Úr valóban népe között, a földön kívánt lakozni, „ülni”?*

Milyen két fontos dolgot tudhatunk meg 2Móz 25:1-9 verseiből? És ez miért olyan érdekes? (Miközben a választ fontolgatjuk, gondoljunk Istenre, hatalmára, fenségére voltára!)

Az Izráelt megszabadító Isten kifejezte, hogy népe között akart lakozni. Ő, aki hatalmas „jeleket és csudákat” tett (5Móz 6:22), aki megteremtette az eget és a földet, övéi között kívánt megjelenni! Valósággal közeli kapcsolatra vágyott!

Ráadásul *olyan épületbe költözött, amelyet bűnös emberek készítettek*, pedig Ő, aki a szavával hozta létre a világot, ha csak egy szót szól, káprázatos építményt alkothatott volna. Ehelyett úgy döntött, hogy népét meghitt módon, minden részletre figyelve bevonja annak a helynek az elkészítésébe, ahol lakozni kívánt, és amit az izraelita istentisztelet központjául jelölt ki.

A nép nem emberi elképzelések szerint készítette el a szentélyt. Isten meghagyta nekik: „*mindenestől úgy csináljátok, amint én [az Úr] megmutatom néked a hajléknak formáját*” (2Móz 25:9). A földi sátor minden részletének helyesen kellett képviselnie a szent Istent, és méltónak kellett lennie ahhoz, hogy Ő ott megjelenhessen.

A sáornak minden tekintetben tiszteletet és csodálatot keltőnek kellett lennie, végtére is a világegyetem Teremtőjének hajlékaul szolgált.

Képzeld el, amint egy épület előtt állunk, tudva, hogy a falakon belül a Teremtő Isten, az ég és a föld Ura lakozik! Milyen érzések támadnának bennünk? Miért? Tehát milyen érzések illenek az áhítathoz, istentisztelethez?

KÉSZSÉGES SZÍVVEL

Az előző részben foglaltak szerint tehát az Úr eldöntötte, hogy népe között lakozik, méghozzá olyan épületben, amit nem Ő teremtett meg természetfeletti módon, hanem népe készítette el. Ezzel közvetlenül bevonta őket, ami ideális esetben szorosabbá tette volna kapcsolatukat. Az Úr a hajlékhoz felhasznált anyagokat sem csodával teremtette elő.

Miről olvashatunk Mózes második könyve 35. fejezetében? Milyen fontos tanulságot vonhatunk le ebből az istentisztelettel kapcsolatban?

Figyeljük meg, a hangsúly arra esik, hogy „önként”! Isten azt kérte, hogy „*akinek szíve önként hajlandó*” (2Móz 35:5). Erre mindenki válaszolt, „*akit a szíve indíta*” (21. vers). Tehát nem lobbant fel tűz, nem hallatszott mennydörgés, és nem is rendelte el az Úr nagy hangon a Sínai-hegyről az ajándékok adását. A kényszert soha nem alkalmazó Szentlélek hatott az emberekre. A nép a készsleges adakozással fejezte ki háláját azért, hogy az Úr oly sokat tett értük.

Érdemes még megjegyezni, hogy az emberek nemcsak egyszerűen adakoztak a szentély építésére, hanem mindezt örömmel és lelkesen is tették. Készséggel vitték az Úr elé anyagi javaikat, ugyanakkor idejükből, képességeikből is felajánlottak, valamint abból, amit ők maguk készítettek: „*Azok az asszonyok pedig, akik ahhoz értettek, fonának kecskeszőrt*” (26. vers); „*mind akit szíve arra indíta, hogy járuljon annak a munkának végrehajtásához*” (2Móz 36:1).

Gyakorlatilag minek tekinthető az izraeliták adakozása – már azelőtt, hogy a szentély elkészült volna?

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy az az istentisztelet, amikor az emberek összegyűlnek énekelni, imádkozni, prédikációt hallgatni. Ez természetesen így is van, de nem csupán erre korlátozódik, mert valójában a szentély elkészítése is istentisztelet volt. Lényegében mindaz istentisztelet volt, amikor önmaguktól megvonták anyagi javaikat, amikor áldoztak idejükből, vagy a képességeiket fordították az Úr ügyére.

Gondoljunk arra, amikor beadjuk tizedünket, adományainkat vagy időnket, talentumainkat ajánljuk Istennek! Hogyan tapasztaltuk már, mit jelent így tisztelni Istent? És mit nyertünk azután, hogy lemondunk valamiről, ami a miénk volt?

SZÜNTELEN ÉGŐÁLDOZAT

„Ez pedig az, amit áldoznod kell az oltáron: Esztendős két bárányt, minden nap szüntelen. Az egyik bárányt reggel áldozd meg, a másik bárányt pedig... estennen” (2Móz 29:38-39).

A mindennapi bárányáldozat, a „szüntelen égőáldozat” (42. vers) szerepe az volt, hogy megtanítsa az embereknek: állandóan szükségük van Istenre, mert Ő az, aki elfogad, tőle kaphatnak bűnbocsánatot. Az oltáron éjjel-nappal égnie kellett a tűznek (3Móz 6:8-13). A tűz egyfolytában arra emlékeztette a népet, hogy szükségük van a Megváltóra. Isten soha nem akarta, hogy a naponkénti bárányáldozat üres rituálé vagy rutinszerűen gyakorolt cselekedet legyen. „Ez volt az áhítat ideje az istentiszteleten résztvevők számára”, amikor csendben imádkozva készültek az istentiszteletre, „szívüket meg kellett vizsgálniuk és bűneiket be kellett vallaniuk.” Hittel kellett elfogadniuk az eljövendő Megváltó ígérését, Isten Bárányáét, aki vérét ontja az egész világ bűneiért (lásd Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 311. o.).

A következő versek hogyan mutatnak Krisztus halála és az ószövetségi áldozati rendszer közötti kapcsolatra? Zsid 10:1-4; 1Pt 1:18-19

Zsid 10:5-10 verseiben Pál apostol Zsolt 40:7-9 szakaszát idézi, ezzel is bemutatva, hogy Krisztus halálában teljesedett be az, amit az áldozati rendszer jelképezett. Isten nem gyönyörködött az áldozatokban, hanem azt kívánta, hogy az áldozatbemutató legyen a bűnbánat, a megtérés, a bűntől való elfordulás ideje. Hasonlóképpen az igazi áldozat, Fia halála rettentő gyötrelmet és szívet tépő fájdalmat jelentett úgy az Atyának, mint a Fiúnak. Pál szintén kiemeli, hogy őszinte istentisztelet csakis annak a szívéből fakad, akinek Isten megbocsátott, akit megtisztított és megszentelt, aki örömmel engedelmeskedik annak, akitől ennyi mindent kapott. *„Kérlek azért titeket atyámfiai... hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket”* (Róm 12:1).

Az istentisztelet elsősorban azt jelenti, hogy maradéktalanul, egészen átadjuk magunkat Istennek – élő áldozatul. Ha először magunkat adjuk, majd az ajándékainkat, nem maradhat el a dicséret sem a szívünkéből. Ez a hozzáállás biztosan megvéd attól, hogy csupán értelmetlen és üres szertartásokat gyakoroljunk.

Mérlegeljük, hogy vajon mindent átadtunk-e Krisztusnak, aki meghalt a bűneinkért!

KAPCSOLAT ISTENNEL

A keresztyény élet egyik legfontosabb ajándéka, hogy üdvözítő kapcsolatban lehetünk Krisztussal, azaz ismerhetjük az Urat. Jézus így fogalmazott: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17:3). És mint tudjuk, minden értékes kapcsolat ápolása fontos.

Minek az elkészítését rendelte el az Úr 2Móz 25:10-20 szakaszában? Milyen ígéretet adott?

Isten szent törvényét a frigyládjában helyezték el, felette jelent meg Isten dicsősége, ott, ahol „*irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást*” (Zsolt 85:11). A szentélyben füst szállt fel a füstölőáldozati oltárról, jelképezve Isten népének imádságait, amelyek Krisztus érdemeivel és közbenjárásával elegyedtek.

Az ígéret pedig így szólt: „*Ott jelenek meg néked, és szólok hozzád a fedél tetejéről, a két Kérub közül, melyek a bizonyosság ládája felett vannak, mindazokról, amiket általad parancsolok az Izráel fiainak*” (2Móz 25:22).

Isten nem csupán jelenlétét ígerte népének, hanem azt is, hogy kapcsolatot tart velük, szól hozzájuk, vezeti őket, merre menjenek.

Milyen ígéretet találunk a következő versekben? Zsolt 37:23; 48:15; Péld 3:6; Jn 16:13

Ma már nincs meg a földi szentély, Isten ígéretere azonban továbbra is számíthatunk arra vonatkozóan, hogy ha átadjuk magunkat neki, Ő vezet és mellettünk van. Ugyan melyik hívő nem tapasztalta már élete során valamilyen az Úr vezetését?

Ez is kapcsolódik az istentisztelethez. Az Úr előtt meghajolva, magunkat átadva kell imádnunk Őt, készségesen fogadva vezetését. Isten azt vezeti a helyes úton, aki imádkozva, tisztelettel átadja szívét neki, aki érzi, hogy szüksége van a megváltásra, a kegyelemre, a megtérésre, aki tisztelettel dicsőíti Istent. Az igazi istentisztelet közben nyitottabban tudjuk követni az Úr vezetését, megtanulunk hinni benne és meghajolni előtte. Az ilyen istentisztelet nem lehet tartalmatlan, üres.

július 21.

ÖRÖM AZ ÚR ELŐTT

Mózes első, második és harmadik könyvének jelentős része a szentélyszolgálatról foglalkozik: a szent sátor elkészítésével, a szolgálatokkal, az ott bemutatott áldozatokkal és a papok feladataival. A sátor különlegesen szent hely volt, hiszen abban lakozott Isten, oda járult Izráel népe bűnbocsánatot nyerni és a bűntől megtisztulni. A nép ott ismerte meg és tapasztalta az evangéliumot.

Egyáltalán ne úgy képzeljük, hogy az izraelita istentisztelet hideg, száraz és formális volt! Az Úr határozottan kijelentette a teendőket, de a szabályok korántsem voltak öncélúak, hanem a cél felé vezették az embereket. A cél pedig az volt, hogy szent, örömmel teljes, hűséges legyen a szövetséges nép, akik megismertetik a világot az igaz Istennel (2Móz 19:6; 5Móz 4:5-7; Zak 8:23).

Mit tudhatunk meg a szentélyben folyó izraelita istentiszteletről a következő szakaszokat olvasva? 3Móz 23:39-44; 5Móz 12:5-7, 12, 18; 16:13-16

A mai egyházban eléggé vitatott kérdés az istentisztelet formája, stílusa. A gyülekezetekben végzett szolgálatok lehetnek egyfelől hidegek, szárazak, formálisak és elszomorítóan örömtelenek. A másik veszély az, ha az érzelmek válnak dominálónvá, ha az emberek csupán „jól akarják érezni” magukat, *örülve* az Úrban, még azon az áron is, hogy nem ragaszkodnak szigorúan a bibliai igazságokhoz.

Fontos dolog azonban, amit nem feledhetünk és ami megtanulandó az izraelita szentélyszolgálatból, hogy az igazi istentiszteletnek összhangban kell állnia a bibliai igazsággal, ugyanakkor örömet is kell ébresztenie. A szent sátor felépítésére és az ott végzendő szolgálatokra vonatkozóan Isten nagyon világos, szigorú és határozott útmutatásokat adott, amelyek által a megváltás, az üdvösség, a közbenjárás és az ítélet igazságaira kívánta megtanítani népét. Ugyanakkor istentiszteletük közben örülniük kellett az Úr előtt. Ez a téma újból és újból felbukkan. Látnunk kell, hogy igenis lehet szilárdan ragaszkodni a bibliai tanításhoz, ugyanakkor örömmel gyakorolni az istentiszteletet. Végére is, vajon mi kelthet örömet, ha az üdvösség, a megváltás és az ítélet igazsága nem?

Milyen tapasztalataink vannak az örömteli istentisztelettel? Ez mit jelent számunkra? Istentiszteletünkben hogyan kaphat nagyobb szerepet az öröm? Mit tehetünk, nehogy mi is úgy járjunk, mint az a férfi, akiről Tolsztoj írt az e heti tanulmány bevezetőjében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „A szentély és szolgálata”; „Nádáb és Abihu bűne”; „A törvény és a szövetségek” című fejezetei; *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház. „Az Úr szőlőskertje” című fejezete.

„A kegyelem trónja felett volt a 'Shechina', vagyis az Isten jelenlétének szimbóluma. Az Úr a két kérés között hirdette ki akarátát. Isten néha üzeneteit a felhőből hallható hangon közölte a főpappal. Néha fény esett a jobb szélén lévő angyalra, hogy Isten így jelezze jóváhagyását; máskor árnyék vagy felhő nyugodott meg a bal szélén levő angyalon, és Isten ezzel nyilvánította ki nemtetszését vagy elvetését valamivel kapcsolatban” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 306. o.).

„Az Úr úgy tervezte, hogy a maga teljességében [népe] között lakozik a világon. Nemcsak egyszerűen a sátorban kívánt megjelenni, hanem egészen be akart költözni az életükbe. Így szerette volna megmutatni nekik és rajtuk keresztül a világnak, hogyan válik a Messiás az Isten lakhelyévé” (F. C. Gilbert: *Practical Lessons From the Experience of Israel for the Church of Today*. Concord, Mass., 1902, Good Tiding Press. 351. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mivel indokolhatjuk, hogy a tizedfizetés és az adakozás valóban része az istentiszteletnek? Milyen bibliai elvről feledkezünk meg, ha nem fizetünk tizedet és nem adakozunk?
2. Gondoljunk a gyülekezetünk szolgálataira! Inkább jellemző a hűvös, formális, száraz és örömtelen légkör, vagy jobbára érzelmeiktől fűtött, túlságosan heves, érzelgős a stílusuk? Van helyes egyensúly a két véglet között? Beszéljük meg ezt a kérdést!
3. Egyes gyülekezetek gyökeresen megváltoztatták istentiszteleti szokásaikat, hogy így tudjanak kapcsolatot építeni azokkal, akik nem járnak templomba. Ez a szempont egyrészt igen fontos, ugyanakkor milyen veszélyekre kell felkészülnünk, nehogy megalkudjunk fontos bibliai igazságok tekintetében, vagy felhígítsuk azokat?
4. Előfordul helyenként, hogy bizonyos szertartásokat évek óta egyféléképpen végeznek, és erre hivatkozva elzárkóznak minden változástól. Mit felelnénk, ha egy javaslatunkat így utasítanak el: „Ezt mindig így szoktuk csinálni.”

IMA AZ ÖRÖMÉRT

A nagy nyomás, amely ránk nehezedik, kiszoríthatja életünkől az örömet. Ne felejtsünk el azért imádkozni, hogy Isten újítsa meg az örömünket!

Uram, Istenem! Nem mindig vagyok eléggé hálás azért, hogy keresztény lehetek. Amikor belegondolok, mennyi áldásban volt részem amiatt, hogy hiszek Benned, csak azt mondhatom: a szereteted a legnagyobb dolog az egész világon. Add, hogy kellőképpen hálás legyek szeretetedért, és mindig boldog legyek miatta!

Segíts, hogy igazi örömet találjak imáadásodban és az istentiszteletek alatt! Add, hogy valóban szívből énekeljem a dicsőítő énekeket! Amit a fülem hall, hasson a szívemre is. Kérlek, segíts, hogy a Jézushoz való tartozás öröme megmutatkozzon szavaimban, tetteimben, és ez áldás lehessen családom, barátaim számára!

Kérlek, segíts, hogy a megváltás öröméről másoknak is beszélhessek, hiszen annyian csalódnak az élet apróbb-nagyobb dolgai miatt.

Add, hogy képes legyek helyesen, a megfelelő időben cselekedni és szólni, és így a barátaim is megismerhessék az Úrban való örömet! Jézus nevében kérem. Ámen!

„Boldog vagy Izráel!”

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 9; 10:1-11; 5Mózes 33:26-29;
1Sámuel 1; 15:22-23; Jelenések 20:9

*„Jaj azoknak, akik a gonoszt jónak mondják és a jót gonosznak; akik a sötét-
séget világossággá s a világosságot sötétséggé teszik, és teszik a keserűt édes-
sé, s az édest keserűvé! Jaj azoknak, akik magoknak bölcseknek látszanak, és
eszések önnön magok előtt” (Ézs 5:20-21)!*

Az egyéniséget olyannyira kihangsúlyozó társadalmakban könnyű meg-
feledkezni arról, hogy honnan is kell kiindulnia az istentiszteletnek: Isten
történelmi tetteitől. Isten hatalmas cselekedetei – a teremtés és a megváltás –
őszinte imádatot váltanak ki a keresztyéből. Ez ismét az első angyal üze-
netét juttatja eszünkbe. Isten szeretete készlet igazi imádatra, aminek át kell
hatnia életünk minden területét. Végeredményben nemcsak az tartozik az
istentisztelet körébe, amit szombaton teszünk, mert Isten előtti hódolatunk-
nak át kell szónie egész életünket.

Természetesen szeretnénk a mai kor számára érthetően szólni, ám könnyen
áthelyeződhet a hangsúly, aminek következtében istentiszteletünkben
kizárólag önmagunkra, a saját igényeinkre, vágyainkra, szükségleteinkre
összpontosítunk. Ugyan fontos, hogy kielégítő legyen számunkra az áhítat,
ám az veszélyt jelenthet, ahogyan igyekszünk ezt a megelégedettséget elér-
ni. Csakis a teremtő és megváltó Úrban találhatunk teljes megelégedést –
amennyire ez a bűnös világban lehetséges.

Ezen a héten tovább latolgatjuk az igazi istentisztelettel kapcsolatos kérdé-
seket Izráel történelmét vizsgálva, miközben kitérünk jó és rossz esetekre
egyaránt.

július 24.

A SZENTELÉS

Letelt a felszentelés hét napja (lásd Mózes *harmadik könyve* 8. fejezet). A nyolcadik napon a papok elkezdtek végezni szent szolgálatukat a sátorban. Olyan munkát indítottak el, ami több mint ezernégyszáz éven át folytatódott (igaz, nem megszakítás nélkül), amivel előrevetítették Krisztusnak a menyeyei, az igazi szentélyben értünk végzett szolgálatát.

Mózes harmadik könyve 9. fejezetében milyen elemek jelennek meg, amelyekből az istentiszteletről tanulhatunk? Vagyis, milyen igazságokat tanítanak a különböző szertartások, amelyek által jobban megérthetjük Istennek az emberiség érdekében végzett munkáját és azt, hogy miért illeti tisztelet az Urat? Mit árul el például az „engesztelés” arról, amit Isten értünk tett? Miért imádjuk Őt, ha az engesztelésre gondolunk?

A 22-24. versek kifejezetten lenyűgözőek. Nehéz elképzelni, mi zajlott le Mózes és Áron gondolataiban és szívében, amikor beléptek a szentélybe, majd kijöttek onnan, „az Úrnak dicsősége pedig megjelenék az egész népnek” (23. vers). A szakasz nem fejt ki, hogy pontosan mi is történt, de mivel sokan voltak a táborban, és mindannyian észlelték a történeteket, bizonyára rendkívül látványos jelenet lehetett. Az Úr dicsősége megnyilvánult, amikor „tűz jöve... ki az Úr elől, és megemészté az oltáron az égőáldozatot és a kövérségeket. És látá ezt az egész nép, és ujjongának és arcra esének” (24. vers).

A sátrat és a papokat felszentelték az istentisztelet szolgálataira. A szent tűz jelezte, hogy Isten elfogadta az áldozatot. Az emberekből ez egyhangú választ váltott ki: hangosan dicsőítették Istent, majd alázattal leborultak szent jelenlétének dicsősége előtt. Nagy tisztelet, csodálat, engedelmesség jellemezte őket, Isten parancsolatainak minden részletét megtartották, az Úr pedig megmutatta nekik, hogy elfogadta tetteiket.

Figyeljük meg, hogy milyen hatása volt e jelenségnek! Az emberek felkiáltottak, majd arcra borultak. Az egész szolgálat komoly és ünnepléses volt, az emberekből tiszteletet, örömet és félelmet ébresztett – mindet együttvéve. Hogyan tanulhatunk meg hasonló tiszteletet és örömet tanúsítani istentiszteleteink alkalmával?

AZ ÚRTÓL ALÁSZÁLLÓ TŰZ

„Ezután Áron, fiai közreműködésével bemutatta az áldozatot, amelyet Isten rendelt, majd felemelte kezeit és megáldotta a népet. Mindent úgy tettek, ahogy Isten megparancsolta nekik. Isten elfogadta az áldozatot és figyelemre méltó módon láthatóvá tette előttük dicsőségét: tűz jött ki az Úr elől és megemésztette az oltáron lévő áldozatot. A nép félelemmel és nagy érdeklődéssel tekintett az isteni hatalomnak erre a csodálatos megnyilatkozására. Isten dicsőségének és jóindulatának jelét látták meg benne. A dicséret és imádat ujjongó kiáltása hagyta el ajkukat. Arcra borultak, mintha Jahve közvetlen jelenlétében lettek volna” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 317. o.).

Nehéz elképzelni, hogy közvetlenül ilyen drámai erejű események után bárki is nagy bűnt kövessen el. Gondolhatnánk, hogy miután Isten ekképpen bemutatta hatalmát, az egész nép és különösen a papok (kiváltképp, akik ilyen megtiszteltetésben részesültek) szigorúan betartják az Úr rendelkezéseit. Pedig nagy balgaság alábecsülni az emberi szív bűnösségét – leginkább a sajátunkét!

Mi volt Nádáb és Abihu bűne (3Móz 10:1-11 vö. 2Móz 30:9; 3Móz 10:9; 16:12)? Az előző fejezetben történetek után vajon mi lehetett a jelentősége annak, ahogy meghaltak?

A héberben 3Móz 9:24 és 10:2 verse egyforma: „Tűz jöve... ki az Úr elől, és megemészté...” Mit emésztett meg? Az első esetben az áldozatot, míg a második esetben a bűnösöket. Ebben is a megváltási terv mutatkozik meg, méghozzá átütő erővel. A kereszten „az Istentől jövő tűz”, Isten haragja „megemésztette” az áldozatot, azaz Jézust. Ezért aki hisz benne, nem lesz kiszolgáltatva a tűznek, a haragnak, mert Krisztus vállalta a büntetést helyette. Aki viszont e papokhoz hasonlóan nem fogadja el azt, amit Isten elrendelt, arra valóban a tűz vár (Jel 20:9). Másként fogalmazva, a kereszten megmutató dicsőség lesz az, ami végül majd elpusztítja a bűnt. Milyen súlyos, kikerülhetetlen választás előtt állunk!

Ha belegondolunk, egy bizonyos értelemben a tűz az tűz. Mégis, mi lehetett más? Nyilván ebben az esetben igen jelentős volt a különbség. Most pedig ne csupán az istentiszteletünkre, hanem általánosságban az életünkre gondoljunk! Előfordulhat, hogy valamiféle „idegen tűztől” kell megszabadulnunk? Ha igen, mi lenne az?

július 26.

„**BOLDOG VAGY IZRÁEL!**”

Képzeld el a jelenetet! Az Úr megfeddte Mózeset, hűséges szolgáját, aki haragra gerjedt, most pedig ott áll Izráel népe előtt (4Móz 20:8-12).

Később Mózes már tudja, hogy hamarosan meg kell halnia. Milyen könnyen előfordulhatott volna, hogy önmagát sajnálva, haragjában siránkozik. Ő azonban még akkor is a népre gondolt, a rájuk váró jövőre. Amikor utoljára állt meg a nép előtt vezetőjükként, a Szentlélek ihletésére minden törzsre áldást mondott.

5Móz 33:26-29 verseiben mit fejezett ki Mózes? Hogyan segít ez megérteni, mit jelent őszintén imádni az Urat? Milyen igazságokat, milyen elveket alkalmazhatunk, miközben igyekszünk többet és többet megtudni az igazi istentiszteletről?

A *Jesurun* szó Izráel költői elnevezése (5Móz 33:5, 26), a *jasar* gyökből származik, és azt jelenti, hogy „egyenes”, „becsületes”, „igaz” – nem csupán fizikailag, hanem erkölcsi értelemben is. Jóbról olvashatjuk Jób 1:1 versében, hogy „*feddhetetlen, igaz*” ember volt. Az itt szereplő, a *jasar* gyökből származó héber szó fordul elő pl. Zsolt 32:11; 97:11 és Péld 15:8 verseiben is. Mózes tehát itt azt írja le, hogy milyennek kell lennie Isten szövetségés népének.

Mint mindig, itt is Istennek a népe érdekét szolgáló tettei kerülnek a figyelem homlokterébe. Ami Izráellel történik – győzelmet aratnak ellenségeik felett, biztonságot élveznek, üdvösséget nyernek, élvezik a föld gyümölcsseit – az Úr értük végbevitt tettei miatt következik be. Milyen fontos, hogy e nagy igazságokról soha ne feledkezzenek meg! Az istentisztelet többek közt állandóan emlékeztet „*Jesurun Istene*” tetteire. A dicséret, imádat és csodálat – akár úgy, hogy elhangzik az ajkunkról, vagy csak a szívünk gondolatában fogalmazódik meg, segít Istenre összpontosítani; megóv attól, hogy csak önmagunkkal, saját problémáinkkal foglalkozzunk.

Gondoljunk arra, hogy mennyi mindenért dicsérhetjük és áldhatjuk Istent! Miért olyan fontos szüntelen emlékezni minden jóra, amit értünk tett? Máskülönben miért olyan könnyű elcsüggedni?

ÖNMAGUNK ÁTADÁSA

A Biblia szerint az istentisztelet igen komoly dolog. Nem lehet benne meghatározó az egyéni izlés vagy saját elképzeléseink, hajlamaink követése. Egyrészt fennáll a veszélye annak, hogy merev rituálékat és tradíciókat követünk, amelyek öncélúak, és nem a cél felé, az Úr tiszta imádata felé vezetnek, az életünket megváltoztatva, Isten akaratához és jelleméhez hangolva (lásd Gal 4:18). Ám vigyáznunk kell arra is, nehogy az önfelmagasztalás, a bűnös örömszerzés vagy személyes dicsőség vágya határozza meg istentiszteletünk formáját.

Most pedig jó néhány évet előreugrunk Izráel történelmében. Elolvassuk egy történetet, ami rámutat, hogyan fejezheti ki a bűnbánó ember őszinte tiszteletét Istennek.

Sámuel első könyve 1. fejezetében találjuk Anna történetét. Az esetben mi világít rá arra, hogy mit jelent az igazi istentisztelet? Hogyan kell tehát imádnunk az Urat?

Fontos állandóan emlékezni rá, hogy Istenre irányuljon imádatunk, ám istentiszteletünk nem légtüres térben folyik. Nem egy távoli, elzárkózó, elvont lényt imádunk, hanem Istent, aki megteremtett és megváltott, és aki belevetkőzik az emberek dolgaiba. Személyes Istent tisztelünk, aki a legbensőségesebb módon alakítja az életünket, úgy, hogy ha engedjük, megadja, amire a legnagyobb szükségünk van.

Anna lelke mélyéből fordult imádatokkal Istenhez. Bizonyos szempontból mind hasonlítunk hozzá. Vannak alapvető, komoly kéréseink, amelyek szívünkben fakadnak, és amelyeket egyedül, magunkban képtelenek volnánk teljesíteni. Anna egészen, maradéktalanul átadta magát az Úrnak, úgy járult elé. (Vajon mivel fejezhetette volna ezt ki jobban, mint azzal, hogy Istennek ajánlotta születendő gyermekét?) Isten elé tárhatjuk, sőt elé is kell tárunk, hogy mire vágyunk, ám kéréseinket mindig alá kell rendelnünk szavának. Annak az embernek a lelkéből fakad őszinte tisztelet, aki érzi tehetetlenségét és Istenre utaltságát, akinek a szíve alázatos.

Életünknek melyek azok az összetört darabjai, amelyek alázatra készítetnek? Hogyan tanulhatjuk meg átadni ezeket az Úrnak?

ISTENTISZTELET ÉS ENGEDELMESSÉG

„Sámuel pedig monda: Vajon kedvesebb-é az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmesség? Ímé, jobb az engedelmesség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél! Mert, mint a varázslásnak bűne, olyan az engedetlenség; és bálványozás és bálványimádás az ellenszegülés. Mivel te megvetted az Úrnak beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király” (1Sám 15:22-23).

Milyen fontos elvet találunk az iménti szakaszban az istentisztelet lényegét érintően? Mire figyelmeztet ez a tanács? Mit tehetünk, nehogy pontosan abba a hibába essünk, ami ellen ez a szöveg óv?

E versekből megtudhatjuk, hogyan bukott el, fordult el a hittől Saul, Izráel első királya, ami nem egyszerre, hanem lépésről lépésre történt. Saul azt a parancsot kapta, hogy meg kell támadnia és *maradéktalanul ki kell irtania* (a héber szó jelentése: *pusztulásra szánt*) minden embert és minden állatot. Isten Izráel által kívánt ítéletet tartani az amálekíták gonosz népe felett, akiknek több mint három évszázadig még kegyelmet adott. Saul nyíltan szembe szegült a határozott utasítással (1Sám 15:1-21), és éppen a fentebb idézett részben szembesült tette következményeivel. Sámuelnek a 22-23. versben feljegyzett válasza rávilágít az igazi istentisztelet lényegére.

1. Isten számára fontosabb a szívünk, mint az adományaink. (Ha valóban övé a szívünk, adományaink sem maradnak el.)
2. Az engedelmesség inkább örömeire szolgál, mint az áldozat. (Az engedelmességgel mutathatjuk be, hogy értjük az áldozat lényegét.)
3. A makacsság, a saját elgondolásainkhoz való ragaszkodás valójában bálványimádás, hiszen önmagunkat, saját vágyainkat, véleményünket isteníjük.

Engedjük, hogy a Szentlélek szóljon a szívünkhöz, miközben a következő kérdéseken gondolkodunk! Az életem mely területein döntök úgy, hogy Isten vezetése helyett a saját vágyaimat és elképzeléseimet követem? Saul végzetes hibájából mire következtethetek, és hogyan alkalmazhatom azt saját istentiszteletemre?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „Nádáb és Abihu bűne” és „Saul vakmerősége” című fejezetei.

„Isten átkot mondott azokra, akik eltérnek parancsolataitól és nem tesznek különbséget a közönséges és a szent között” (i. m. 318. o.).

„...csak Sátán tehetette őt [Sault] ennyire vakká, ennyire vakmerővé. Kezdetben Saul igen nagy eréllyel látott a varázslók és bálványimádók kiirtásához, de később, engedetlensége idején őt is ugyanaz a lélek vezette Isten ellen, és Sátán éppen úgy uralta őt, mint minden varázslót és szemfényvesztőt. Azzal sem bántotta volna meg jobban Istent, ha nyilvánosan állást foglal a bálványimádók mellett” (i. m. 591. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Miért olyan fontos, hogy valóban Krisztus álljon istentiszteletünk középpontjában? Mi minden furakodhat be, még ha rejtetten is, ami azután eltereli a figyelmet az Úrról? Előfordulhat, hogy az Urat, az Ő nevét dicsőítjük, róla énekelünk, ám burkolt formában valami mást imádunk?
2. Hogyan válhat képmutatóvá az istentiszteletünk? Mit árul el rólunk, ha a gyülekezeten kívül egészen másként viselkedünk, mint az istentiszteleten, ahol fennhangon dicsőítjük az Urat? Egyikünk sem tökéletes, de az életmódunknak nem kell összhangban állni istentiszteletünkkel? Szomorú, hogy némelyek elmennek az istentiszteletre, otthon pedig bántalmazzák házastársukat, gyermeküket vagy egyéb gonoszságot művelnek. Mennyiben jelenti ez az istentisztelet megcsúfolását?
3. Olvassuk el újra az e heti alapigénket, majd hozzuk összefüggésbe az istentisztelet kérdéskörével! Mit tehetünk, nehogy éppen abba a bűnbe essünk, amitől óv ez a vers?
4. Hogyan sajátíthatjuk el mind jobban az istentisztelet és az Úr előtt való meghajlás „művészetét”? Hogyan tanulhatunk meg közelebb kerülni Istenhez egyéni áhítataink alkalmával?

ALÁZAT

„Néha úgy a legkönnyebb elérni az alázat állapotát, ha teszünk egy sétát, és figyeljük Isten teremtett világát. A napi séta békés módot kínál arra, hogy a külvilágra összpontosítsunk.

Nem mindig könnyű elvonulni a magány, a csend, a pihenés birodalmába. De ha nem találunk rá alkalmat, veszélybe kerülhet Istenben való fejlődésünk.

Első lépésként szánjunk napi húsz percet egy magányos sétára - jó tempóban. Csak mosolyogjunk az idegenekre, és a természet világának szépségeiben csodáljuk Isten művét, dicsőítve az Urat! Aggodalmainkat hagyjuk otthon vagy az irodában! Frissítő szokás ez, pihenés, melynek eredményeképp Isten egyre jobban hat ránk.

A legtöbb ember nem sajátította el azt, hogyan lehet alázattal Krisztusra összpontosítani a figyelmet. Magányos sétánk során, elszakadva a környezettől, lehetőségünk lesz arra, hogy Istenre összpontosítsunk, érdeklődésünk, szeretetünk felé irányuljon.”

W. Philip Keller

Isten tisztelte, ének és dicsőítés

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Krónika 16:8-36; Zsoltár 32:1-5; 51:3-8, 19; Filippi 4:8; Jelenések 4:9-11; 5:9-13

„Énekeljetek az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld” (Zsolt 96:1)!

Több oka is van annak, hogy Dávid királyról annyit ír a Biblia. Életének és uralmának nem csupán Izráel történelmében volt központi szerepe, hanem még mi is számos lelki tanulságot szűrhetünk le jó és rossz tetteiből egyaránt.

A héten először is megemlítünk néhány esetet Dáviddal, az életével kapcsolatban, ezeken keresztül vizsgáljuk meg mélyebben az istentisztelet kérdését: mit jelent, hogyan gyakoroljuk és miként hat ránk. Dávid történetében sokszor olvasunk Isten tiszteletéről, az éneklésről, a dicséretéről, ami életének és az Úrral való kapcsolatának fontos részét képezte.

Így kell ennek lennie velünk is, különösen, ha nem feledkezünk meg róla, hogy az első angyal üzenete Isten tiszteletére szólít. Mit jelent „imádni” az Urat? Hogyan tesszük ezt és miért? Mi a zene szerepe az istentiszteletben? Mi különbözteti meg az igaz istentiszteletet a hamistól?

Ilyen témákat érintünk a negyedév során különböző módon, miközben a zsoltáros tanácsára igyekszünk hallgatni: *„Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le; essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig az ő legelőjének népei és az ő kezének juhai vagyunk” (Zsolt 95:6-7).*

július 31.

SAUL ÉS DÁVID

A következő szövegek révén pillantsunk be Dávid életének abba a szakaszába, ami megelőzte trónra lépését (1Sám 16:6-13; 17:45-47; 18:14; 24:10; 26:9; 30:6-8)! Mit tudhatunk meg Dávidról?

Azért esett Isten választása Saulra, hogy Izráel első királya legyen, mert külsőleg megfelelt az emberek elvárásának. Amikor azonban Dávidot választotta ki következő uralkodónak, arra emlékeztette Sámuel, hogy Ő az ember szívére tekint (1Sám 16:7).

Dávid távolról sem volt tökéletes. Talán azt is mondhatnánk, hogy későbbi erkölcsi vétkei sokkal súlyosabbak Saul bűneinél. Az Úr azonban Sault elvetette, Dávidnak pedig még a legszörnyűbb tetteit is megbocsátotta, és engedte, hogy továbbra is király maradjon. Vajon mi volt a különbség?

Milyen fontos alapelvet találunk Zsolt 32:1-5; 51:3-8 verseiben, aminek központi szerepe van az ember hitében?

Isten az ember szívét figyeli. Nemcsak arra képes, hogy olvasson szívünkben, azaz gondolataink központjába tekintsen, ismelve belső hozzáállásunkat, indítékainkat, hanem meg is tudja érinteni, változtatni a szívünket, ha kitárjuk előtte. Dávid elfogadta, amikor Isten meggyőzte vétkéiről. Megtért és türelemmel viselte el bűnei következményeit. Saul viszont bármit is állított, a szívét nem adta át az Úrnak.

„Ám azért királlyá választva sem hagyta az Isten Sault magára. Hiszen megnyugtatta rajta Szentlelkét, hogy meglássa, mennyire erőtelen és milyen nagy szüksége van az isteni segítségre. Ha hűséges lett volna, Isten is hű maradt volna hozzá. Amíg akaratát alárendelte Isten akaratának, addig siker koronázta minden igyekezetét. De amikor önállóan, Isten tanácsa nélkül cselekedett, Ő nem vezethette továbbé, így kénytelen volt mellőzni őt” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. 592. o.).

Kérdezzük meg önmagunktól, hogy vajon mennyiben különbözik a külső látszat attól, ami belül megy végbe bennünk? A válasz mit árul el rólunk?

MEGTÖRT SZÍV, TÖREDELMES LÉLEK

„Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg” (Zsolt 51:19). Gondoljunk most Dávidnak ezekre a szavaira, de az istentisztelettel összefüggésben! (Az ókori Izráelben ugyanis az istentisztelet központi eleme az áldozat volt.) Vegyük azt is figyelembe, hogy a „töredelmes” szó annak a héber kifejezésnek a fordítása, ami azt jelenti: összetört. Mit mond itt az Úr, és hogyan értsük, ha arra gondolunk, hogy istentiszteletünknek örömtelinek kell lennie? E két ellentétesnek tűnő jellemző miért nem áll feltétlenül szemben egymással?

Keresztényként elfogadjuk (legalábbis el kellene fogadnunk) az emberiség egészének bűnösségét, lealacsonyodását és azt, hogy ez személy szerint mindannyiunkra igaz. Például, különbség van aközött, amilyen gondolatok megfordulnak a fejünkben és amilyen gondolatoknak meg kellene fogalmazódnia bennünk; aközött, amit nem teszünk és amiről tudjuk, hogy meg kellene tennünk! Keresztényként, ismerve, hogy a Bibliában Jézus igen magasra állította a mércét, különösen elszomorodhatunk, ha szembesülünk természetünk valós állapotával. Emiatt törhet meg a szívünk, lehet töredelmes a lelkünk. Aki kereszténynek mondja magát, de ezt nem érti, valójában vak, nem tért meg igazán, vagy már a múlté a megtérése.

Az öröm viszont abból fakad, ha tudjuk, hogy Isten bűnösségünk dacára is szeret, Krisztus eljött meghalni értünk, önmagát áldozta fel helyettünk, és ha hiszünk, Isten nekünk tulajdonítja Krisztus tökéletes életét, szentségét, hiba nélküli jellemét. Az „örökkévaló evangélium” (Jel 14:6) témája itt szintén felbukkan. Istentiszteletünk ne csupán bűnösségünkre irányítsa a figyelmet! Azt állítsuk a központba, hogy Isten felbecsülhetetlen értékű megoldást talált: a keresztet! Egyfelől tehát szükséges megtört szívvel állni az Úr elé, ám a szomorú valóságot mindig annak a keretében kell látni, amit Ő tett értünk Krisztusban. Éppenséggel elvezethet az örömhöz, ha rádöbbenünk, hogy milyen rosszak is vagyunk, de tudjuk: Jézusnak hála, jelen állapotunk ellenére is elnyerhetjük az örök életet, és Isten nem tulajdonítja nekünk vétkeinket. Egyéni és közösségi istentiszteletünknek a középpontjában mindig ez az igazság álljon!

DÁVID: ISTENT DICSÉRŐ ÉNEK

Nemcsak Dávid életét határozta meg Istenről és az üdvösségről alkotott képe, de lelki vezetését és népére gyakorolt hatását is. Énekei, imádságai tükrözték szeretett Istene iránti mély tiszteletét. Személyes barátjaként és Megváltójaként ismerte az Urat.

1Krón 16:7 verse szerint aznap, amikor a frigyládát Jeruzsálembe vitték, Dávid új hálaadó és dicsérő éneket adott át Asáfnak, énekesei vezetőjének. Ebben a dicsőítő zsoltárban az istentisztelet két fontos elemét megtalálhatjuk: egyedül Isten méltó az imádatra, és ez mit vált ki az emberből. E zsoltárban Dávid először is Isten imádatára szólítja fel a népet.

Olvassuk el az egész éneket 1Krón 16:8-36 verseiben! Figyeljük meg, hány-szor használja a következő, cselekvésre utaló szavakat és kifejezéseket, különösen a zsoltár első felében: *dicsérvétek, énekeljétek, hívjátok segítségül az ő nevé-t, keressétek az Urat, beszéljétek, dicsekedjétek, emlékezzetek meg, hirdessétek, adjatok az Úrnak!* Dávid számos okot felsorolt arra, hogy miért méltó Isten a dicséretünkre és imádatunkra.

Milyen múltbéli eseményekről beszélhetett Izráel népe másoknak is (1Krón 16:8, 12, 16-22)? Isten mely kiemelkedő tetteire kellett emlékezniük (12. és 15. versek)?

A hálaadó zsoltárnak közel egyharmada az Ábrahámmal kötött szövetségre tett utalás. Hogyan kapcsolódik az istentisztelethez a szövetség?

Az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségnek az képezte az alapját, hogy az Úr Isten képes volt nagy néppé tenni, megáldani és bevezetni őket az Ígéret Földjére. Az embereknek ezért szeretni és imádni kellett az Atya Istent, engedelmisséggel tartoztak neki. Bármennyire más a mi világunk ma, ez az elv éppúgy vonatkozik ránk is.

Gondolkodjunk azon, hogy az imádatnak mely formáira szólít Dávid! Hogyan mutatkozhatnak meg ezek a gondolatok közösségi istentiszteletünkben?

DÁVID ÉNEKE

„Mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának” (Jób 38:7).

Sámuel második könyve 22. fejezetében találjuk Dávid egyik zsoltárát, amelyben az Urat dicséri. (Olvassuk el az éneket, figyeljük meg a főbb elemeit, valamint azt, hogy miként kapcsolódnak Isten tiszteletéhez!) Fontos megjegyezni: ez egy ének volt, mint ahogy számos egyéb éneket tartalmaz még a Biblia. A Szentírást olvasva megállapíthatjuk, hogy a zene az istentisztelet szerves része volt. A fentebb idézett vers szerint az angyalok is énekeltek, miután Isten megteremtette a világot.

Mit tudhatunk meg Jel 4:9-11; 5:9-13; 7:10-12; 14:1-3 versei alapján arról, ami a menny büntelen világában zajlik? Milyen kérdésekről olvashatunk e szakaszokban? Mit tanulhatunk általuk az istentiszteletről?

A dicsérő énekek Jézusra, a Teremtőre és Megváltóra irányítják a figyelmet. Ha a mennyei lények róla énekelnek, mennyivel inkább azt kell nekünk is tenni!

Nem kérdés, hogy az ének, a zene és a dicséret szerves részét képezi az istentiszteletnek. Isten a saját képére formált, ebből következően a többi értelmes lényhez hasonlóan mi is szeretjük és értékeljük a muzsikát. Nehéz lenne elképzelni olyan kultúrát, amelyben valamilyen formában nem kapna szerepet a zene, az emberi lét minden részét átszöve. Bizonyára Isten teremtett ezzel az igénnyel.

A muzsika különös erővel hat ránk, jobban megindít, mint a kommunikáció bármely más formája. A legszebb, legnemesebb zene mintha az Úr színe elé emelne. Ugyan ki ne tapasztalta volna már, hogy általa közelebb kerülünk Alkotónkhoz?

Milyen személyes lelki élményeinket idézhetjük fel a zene hatásával kapcsolatban? Milyen zenét hallgatunk? Hogyan hat az Úrral való kapcsolatunkra?

„ÉNEKELJETEK AZ ÚRNAK ÚJ ÉNEKET”

Több olyan éneknek a témáját és szövegét tudjuk, amit Dávid isteni ihletésre írt, de a dallamukat sajnos már nem ismerhetjük. Az Úrtól kapott tehetségünkkel (legalábbis akiknek ez megadatott) e szövegeket megzenésíthetjük. Természetesen nem feledkezhetünk el arról, hogy istentiszteletünk az adott kor és kultúra keretein belül zajlik, és ez a kultúra bizonyos fokig hat ránk, valamint a zenékre is, ami lehet akár jó, akár rossz. Nem könnyű különbséget tenni.

Milyen alapelveket figyelhetünk meg a következő szövegekben? Hogyan segíthetnek a megfelelő istentiszteleti zene kiválasztásában? 1Kor 10:31; Fil 4:8; Kol 1:18

Egyházunkban az évek során számtalanszor előtérbe került a zene kérdése, foglalkoztunk különböző fajtáival. Bizonyos esetekben csak a gyülekezeti énekeskönyvben szereplő énekeket tekintik szentnek, másutt pedig szinte meg sem lehet különböztetni az istentiszteleten elhangzó zenét attól, amit világi környezetben játszanak (mivel gyakorlatilag nincs is eltérés).

Az egyházi zene esetében fontos, hogy a legnemesebbhez, a legjobbhoz, azaz az Úrhoz emeljen. Ne lényünk alantasabb, inkább nemesebb oldalára hason! Erkölcsi értelemben a zene nem semleges: a leginkább felemelő lelki élményt nyújthatja, de az ellenség is felhasználhatja arra, hogy lealacsonyítson, megrontson, helytelen kívánságot, szenvedélyt, haragot gerjessen vagy elcsüggyesszen. A mai zenei világban szétnézve szomorú példákat láthatunk arra, hogyan képes Sátán elferdíteni Isten egyik nagyszerű ajándékát.

Fontos, hogy az istentiszteleteinken megszólaltatott zenében meglegyen a kellő egyensúly a lelki, értelmi és érzelmi hatású elemek között. A szöveg a dallammal együtt legyen felemelő, vezesse Istenhez a gondolatainkat, hatására jobban vágyódjunk az Úr után, aki annyi mindennel elhalmozott! Olyan muzsika illik az istentisztelethez, ami a keresztlábához vezet, amit hallgatva jobban felmérjük, hogy mit is kaptunk Krisztusban.

A kultúrák zenei ízlése eltérő, mint ahogy a világegyházunk különböző gyülekezeteiben játszott zene és a hangszerek is igen változatosak. Előfordulhat, hogy amit az egyik környezetben felemelőnek és megerősítőnek tartanak, azt egy másik kultúrában furcsállják. Éppen ezért fontos az Úr vezetését követni, amikor istentiszteleteinkhez a megfelelő zenét választjuk.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Szögezzük le határozottan és egyértelműen, hogy teremtményként, saját érdemeinkre hivatkozva gyakorlatilag semmit nem változtathatunk az Isten előtti megítélésünkön, sem az Istentől kapott ajándékunkon. Ha hitével és cselekedeteivel bárki megvásárolhatná az üdvösség ajándékát, a Teremtő tartozna teremtményének. Ez pedig alkalmat adna arra, hogy egy tévedést igazságként fogadjanak el. Amennyiben bárki, bármely tetteivel érdemet próbál szerezni az üdvösségre, az hasonló ahhoz, mint amikor a katolikusok vezekelnek bűneikért. Akkor viszont Isten tartozna az embernek az üdvösséggel, amiért, mint a fizetésért, meg lehetne dolgozni. Viszont ha a bűnös ember semmiféle jó cselekedetével nem érdemelheti ki a megváltást, akkor azt kizárólag kegyelemből kell kapnia, mert elfogadja Jézust és hisz benne. Az üdvösség teljes egészében ajándék, ingyen kapjuk. A hit általi megigazulás kérdése vitathatatlan. A vita végérvényesen lezárul, amint tisztázódik, hogy a bűnös ember jó cselekedeteivel szerzett érdemei egyáltalán nem biztosíthatják számára az örök életet” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 19–20. o.).

A zene „az egyik leghatásosabb eszköz arra, hogy bevésse a szívekbe a lelki igazságokat. A szorongatott, a kétségbeesés határán álló hívőnek eszébe jut Isten néhány Igéje vagy egy régen elfelejtett gyermekkori ének, és a kísértés elveszti erejét felette. Élete új jelentőséget nyerve új célkitűzéseket, bátorságot és örömet tud másoknak is adni...

Az ének mint az istentisztelet szerves része, ugyanolyan fontos tényezője a vallásos szolgálatnak, mint az ima...

Amikor Megváltónk a végtelenség küszöbéhez vezet bennünket, Isten dicsőségétől ragyogó arccal felfoghatjuk a trón körüli mennyei kar dics- és hála-énekeit. Amikor az angyalok énekének visszhangja felcsendül földi otthonunkban, szívünket közelebb vonja a mennyei énekesekhez. Így a menny közössége már ezen a földön megkezdődik számunkra. A mennyei dicséret alaphangját ezen a földön kell megtanulnunk” (Ellen G. White: *Előtted az élet*. Nevelés. Budapest, 1992, Advent Kiadó. 168. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Hogyan hat országunk kultúrája és társadalmi gyülekezetünk zenei életére? Vagy inkább azt mondjuk, hogy semmiképp nem hat rá?
2. A gyülekezetünk zenei szolgálatai mennyire felelnek meg az iménti idézetben foglaltaknak? Hogyan tudjuk helyesen értékelni a zene szerepét gyülekezetünkben?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: ÉNEKELNEK!

„Ujjongva énekeljétek, hegyek!”
Ézsaiás 49:13

Hegyek hófehér ragyogásban,
vagy tavaszvárón, dísztelen,
az ősi kérést mostanában
annyiszor elismételem,
s várakozva nézek felétek.
Mi lenne, hogyha hirtelen
mind énekelni kezdenétek!

Ti kedves budai hegyek,
s a Bakony, Börzsöny, Mecsek, Mátra,
meg a Kárpátok koszorúja...
Az Alpok, Andok, Himalája
és minden hegye a világnak,
ha óriás, gyönyörű karban
egyszerre mind felujjongnának,
s hegyek kara hirdetné szerteszét
Isten szeretetét!

De lehet, hogy az antenna hiányzik.
Ti ujjongtok és énekeltek,
de azt a csodálatos éneket
csak szívünkkel lehet meghallani...
és ott hiányzik valami,
ott bent...
talán a csend!
S nem halljuk, hogy hallelujátok
átzengi az egész világot,
és betölti a végtelent...
s hogy crescendója hogyan halkul el,
ha a Golgota a váltás titkáról
hegyek karában szólót énekel,
mert ott hullt értünk Jézus drága vére.

Isten Lelke, taníts meg minket
halló szívvel, csendben figyelni
hegyek ujjongó énekére!

Isten tisztelte A zsoltárok könyvében

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 20:4; 49; 54:8; 73; 78:1-8;
90:1-2; 100; 141:2

*„Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek Ura! Kívánczok, sőt emész-
tődik lelkem az Úrnak tornácai után; szívem és testem ujjongnak az élő Isten
felé” (Zsolt 84:2-3).*

A héber szó, amit így fordítunk: „zsoltárok”, abból a gyökből ered, ami azt jelenti, hogy „hangszerkísérettel énekelni”. A zsoltárok tulajdonképpen énekek voltak, és szerves részét képezték az izraelita istentiszteletnek. A szöveget (a zsoltárokat) ismerjük, ám a hangszerelés időközben feledésbe merült, pedig milyen egyszerű lenne, ha az eredeti nyelven, azzal a kísérettel hallhatnánk, ahogyan először énekelték!

A zsoltárok tartalma igen gazdag és mély, számos témakört és érzelmet érintő, Izráel történelmétől kezdve a zsoltáros legtitkosabb, személyes fájdalmáig. Ilyen értelemben hozzánk is szólnak ezek az énekek, hiszen az egyház is része az Izráelig visszanyúló történelemnek, és nekünk is megvannak az egyéni panaszaink. Valószínűtlen, hogy előbb-utóbb ne tapasztalnánk A zsoltárok könyvében kifejezett gondokhoz hasonlót. Ugyanakkor a versekben megfogalmazott reménységben mi is fogózót találhatunk.

A héten A zsoltárok könyvét tanulmányozzuk, a benne foglalt témakörök közül néhányat. Megvizsgáljuk, hogyan kapcsolódnak az istentisztelethez ezek a kérdések, és ez milyen jelentőséggel bír ma számunkra.

IMÁDJUK A TEREMTŐ URAT!

Az Istent dicsőítő zsoltárok bemutatják Istent, kifejezik, hogy miért is méltó a tiszteletünkre. Hirdetik hatalmas voltát, és arra szólítják a hívőket, hogy örömmel tiszteljék, dicsőítsék Őt.

Milyen közös vonást találunk a következő példákban? Zsolt 90:1-2; 95:1-6; 100

Zsoltár 19 szintén a Teremtő Istent magasztalja. Mi az üzenetének lényege, és miért olyan különösen fontos ez számunkra ma, amikor sokan arra hivatkoznak, hogy egyedül a véletlennek köszönhető a létezésünk, az irányítatlan természeti erők hatására alakultunk ki?

Figyeljük meg, a zsoltáros előbb arról ír, hogy Isten dicsőségét hirdeti az égbolt, majd közvetlen ezután a Szentírásra utal. A gyors váltás szándékos volt. Olvassuk el még Jn 1:1-3; Kol 1:16-17; Zsid 1:1-3 verseit! Milyen fontos igazságot hangsúlyoz a zsoltáros?

A világot a szavával életre hívó Isten nem más, mint aki az emberiség életét szabályozó erkölcsi, fizikai és társadalmi törvényeket adta. Az Ószövetség egyértelműen kimondja, hogy Isten a világ Teremtője, ugyanakkor tőle származnak az írott törvények is. Az Újszövetség írói Jézus Krisztusban látják a Teremtőt és a Törvényadót, Ő a testté lett Ige, aki teremtményei között élt, hogy bemutassa nekik az Atyát és meghaljon helyettük, ezért egyedül Ő méltó a csodálatra és imádatra.

Tehát *A zsoltárok könyvében* találjuk az istentisztelet egyik alapelvét, azt, amit az első angyal üzenetében is olvasunk (Jel 14:7). Azért imádjuk az Urat, mert Ő a Teremtő, ehhez pedig közvetlenül kapcsolódik megváltói szerepe (Jel 14:6). Teremtő és Megváltó - ha ez nem elég ok arra, hogy dicsőítsük és imádjuk, akkor vajon mi lenne az?

Hogyan ismerhetnénk meg jobban az Urat a teremtett világ által?

A SZENTÉLYBEN FOLYÓ ÍTÉLET

Több zsoltárt az istentisztelet alkalmára írtak, de találunk közöttük olyan imádságokat is, amelyeket az egyes emberek személyes gondjai és szenvedései ihlettek. E fájdalmas hangú énekek általában bemutatják a problémát, elhangzik a szenvedő segélykérése, aki ugyanakkor kifejezi Isten iránti bizalmát is, amit azután meg is indokol.

A 73. zsoltár írója haragszik, mert a gonoszok sora jól megy, kényelmesen élnek, míg ő igazságtalanságot szenved.

Olvassuk el a 73. zsoltárban foglalt panaszokat! Mi történt, ami megváltoztatta a zsoltáros viszonyulását a problémához? Adventistaként milyen üzenetet találunk ebben, ami kapcsolódik Krisztusnak a menyeyei szentélyben végzett szolgálatához, az Istenről szóló igazsághoz, valamint a megváltási tervhez, amit Krisztus szolgálata mutat be (lásd még Dán 7:9-10, 13-14, 25-26)?

A *zsoltárok könyvében* – miként az egész Bibliában – az ítélet kétélű kardhoz hasonlítható: a megérdemelt büntetést végrehajtja azon, aki gonosz, az elnyomott és alázas embert pedig védi (Zsolt 7:10-11; 9:8-13; 75:3; 94:1-3, 20-22; 98:9). Zsolt 68:25 azt érkeleteti, hogy a bűnösök figyelik, amint Isten hatalmas diadalmenettel vonul be a szentélybe. Trónjának szimbóluma a szentek szentjében álló szövetség ládája, ami az ítéletet és a kegyelmet jelképezi. Tehát a szentély, az istentisztelet helye lesz a nehéz helyzetben lévők menedéke.

Itt szintén találkozunk az első angyal üzenetében is visszhangzó témával, az ítélettel: „Ezt mondván nagy szóval: *Féjétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája*” (Jel 14:7). Isten azért is méltó az imádatra, mert bízhatunk abban, hogy Ő valóban igazán, igazságosan ítél. Döntései nem is hasonlítanak még a legkiválóbb emberi bíróságok által meghozott ítéletekhez sem, amelyek nem mentesek a tévedéstől, hiányosságtól. E világ gonosztettei, igazságtalanságai és egyenlőtlenségei valóban igazságtételt követelnek Ábel halálától fogva – akinek vére *felkiáltott* a földről (1Móz 4:10) – a mai idón át egészen a bűnös emberi történelem utolsó napjáig. Viszont bízhatunk benne, és ez jó hír, hogy Isten a maga idejében és módján majd mindent helyre tesz, ha mégoly nehéz is ezt meglátni és megérteni most (lásd 1Kor 4:5).

Szembesültünk már igazságtalansággal? Előfordult, hogy mi estünk igazságtalanság áldozatául? Hogyan tanulhatunk meg bízni Istenben, végső és igazságos ítéletében, ami annyira hiányzik most a világból?

„HASONLÓ AZ ÁLLATOKHOZ, AMELYEK KIMÚLNAK”

Mint tudjuk, a világon rengeteg az igazságtalanság. Az emberek viszonylag kis százaléka él fényűző körülmények között, míg hatalmas tömegek számára állandó küzdelmet jelent a puszta létfenntartás. A gazdagok és szegények közötti szakadék folyamatosan növekedni látszik, és ami még rosszabb, a tehetősek általában a szegények kárán válnak még gazdagabbá. Az Úr az egész Bibliában óv a kizsákmányolás és igazságtalanság ellen. Aki nem tér meg mások nyomorgatásának bűnéből, nem hagyja el azt, annak bizony sok mindenről számot kell adnia az ítélet napján!

Olvassuk el a 49. zsoltárt! Hogyan kapcsolódik ahhoz, amit az előző részben olvastunk? Mi a lényege üzenetének? Hol találjuk benne az evangéliumot? Milyen igazi reménységet fejez itt ki a zsoltáros?

Könnyű belefeledkezni a világ dolgaiba, különösen, ha sok mindennel rendelkezik az ember, mint a gazdagok. A zsoltár azonban hangot ad annak, amit mostanra már bizonyára tudunk, hogy e világ dolgai elillannak, ideig-óráig valók, könnyen elvesznek. Amiért megdolgoztunk, amit küzdelmek árán szereztünk meg, amit fontosnak tartunk, mindazt egyik napról a másikra elveszithetjük, elvehetik tőlünk vagy egyszerűen tönkremehet. Mindannyian szakadék szélén élünk, legalábbis ebben a világban. Éppen ezért nagyszerű, hogy nemcsak erre az életre számíthatunk, amint a Biblia többi részével egybecseng ez a zsoltár is rámutat!

Olvassuk el a zsoltár 8-10. verseit! Mi az üzenete ennek a résznek az eddig tárgyaltak fényében? Miként utal ez a szakasz is arra, hogy legyünk akár gazdagok, akár szegények, végeredményben mindannyiunk üdvössége Krisztustól függ?

Előfordult már, hogy irigykedtünk arra, akinek több jutott, mint nekünk? Ha igen, vajon miért fontos az ilyen érzéseket is átadni az Úrnak? Hogyan hatnak a lelki életünkre, Istennel való kapcsolatunkra és általában a hitünkre az efféle érzelmek? Miért segít megszabadulni az irigység zsarnoki uralmától, ha Jézusra, a keresztre és az üdvösségre összpontosítjuk a figyelmünket?

AZ ISTENTISZTELET ÉS A SZENTÉLY

„Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, s kezem felemelése estvéli áldozat legyen” (Zsolt 141:2). Honnan merítette hasonlatait a zsoltáros? Mire mutat rá ebben a versben?

A teljes ószövetségi szentélyszolgálat középpontjában az áldozat állt. A rendszer célja az volt, hogy előre mutasson Jézusnak az egész emberiségért vállalt halálára, még ha a gonosz annyira el is ferdítette magát az áldozat fogalmát, hogy voltak, akik saját gyermekeiket is feláldozták, mert azt hitték, így csillapíthatják a haragvó isten (vagy istenek) dühét. Isten terve szerint az áldozatnak azt kellett volna bemutatnia, hogy mennyire hiábavaló is a saját érdemünk, azzal nem menthetjük meg önmagunkat; a bűnért egy ártatlan áldozatnak kell az életével fizetnie; az Úrnak megvolt a terve arra, miként bocsáthat meg a bűnösöknek, megtisztítva és kegyelemmel elfogadva őket. Nem csoda tehát, hogy az Izráel istentiszteletében központi szerepet kapó zsoltárok közül több is a szentélyszolgálatból vett képeket és példákat tartalmaz (lásd Zsolt 20:4; 43:4; 51:21; 118:27; 134:2; 141:2).

Időzzünk még a szentélynél! Beszéljünk az állatáldozatokról, a papok szolgálatáról, az udvaron álló tárgyokról, a szentélyről és a szentek szentjéről! Milyen igazságra mutat rá Jézus értünk végzett munkájával kapcsolatban a földi rendszer, ami csak egy bizonyos ideig tartott? Miért olyan lényegesek ezek az igazságok az istentiszteletünk szempontjából?

Olvassuk el Zsolt 40:7-9 és Zsid 10:1-13 verseit! Hogyan kapcsolja össze Pál Zsolt 40:8 versét az áldozati rendszerrel?

A *zsidókhöz írt levél* írója rámutat, hogy üdvösségünket nem az állatok halála, hanem Krisztus biztosítja. Csakis Krisztus által lehetséges igazi bűnbocsánat. Az egész földi áldozati rendszer csupán előrevetítette azt, amit Jézus az emberiségért tett. Pál azt fejtegette hallgatósága előtt, akik valószínűleg Jézusban hívő zsidók voltak, hogy tekintetüket a földi rendszerről elfordítva figyeljenek Jézusra, Őt imádják. Másként fogalmazva: a szentélyszolgálat egésze Krisztusra mutatott előre, ezért a hívőknek már a jelképtől a valóság felé kell tekinteni, Jézusra és szolgálatára figyelve, amit engesztelő halála után a mennyei szentélyben értük végez.

Mit tehetünk azért, nehogy az istentiszteletet és az ahhoz kapcsolódó dolgokat tartsuk a legfőbb célnak? Hogyan győződhetünk meg róla, hogy istentiszteletünk Jézusra és értünk végzett munkájára mutat?

NEHOGY ELFELEDJÜK!

A hosszabb zsolttárok közül a 78., 105. és 106. zsolttárt énekelték annak emlékeztére, ahogyan Isten a múltban vezette Izráelt.

Zsolt 78:1-8 szakasza szerint miért nem akarta az Úr, hogy a nép elfeledkezzen történelméről (lásd még 5Móz 6:6-9; 1Kor 10:11)? Hogyan alkalmazhatjuk ugyanezt az elvet saját viszonyaink és tapasztalataink között, amelyek ugyancsak eltérnek az övékétől?

Isten a történelem által is kinyilatkoztatja önmagát. Azonban minden nemzedéknek a történelemre alapozva meg kell szereznie saját tapasztalatát. Ezért nemcsak a zene, hanem Isten Igéjének az istentisztelet keretein belüli hirdetése is fontos úgy a régi, mint az új nemzedék számára, hogy el ne feledkezzenek a múltban tapasztalt isteni vezetéstről. Zsoltár 78 figyelmeztet: a történelemnek nem szükséges feltétlenül megisméltódnia, ugyanakkor szívet melengető módon emlékeztet arra is, hogy Isten milyen kegyelemmel bánt tévútra tért népével. A fogadalom egyben felszólítás: „*a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit*” (4. vers). Zsolt 105:2 arra szólít, hogy „*Énekeljétek néki, beszéljétek el minden ő csodatételét.*”

A leghosszabb, a 119. zsolttár gyakran visszatérő refrénje így hangzik: „*taníts meg a te rendeléseidre!*” Ez is arra utal, hogy a Szentírás alapvetően fontos az istenfélő és igaz élet tanítása szempontjából. Pál szintén ezt a gondolatot fejtegeti, amikor fiatal munkatársát, Timóteust tanácsolja: „*A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre*” (2Tim 3:16). Pál buzdítja Timóteust, hogy „*Hirdesd az igét*” (2Tim 4:2). Az istentisztelet keretein belül az Ige hirdetésének elhanyagolása gyengíti az evangélium erejét, hogy elérje az emberek szívét, megváltoztassa életüket és gazdagabbá tegye a hívők istentiszteletét.

Hányszor fordult elő, hogy az Úr nagyszerű, csodálatos dolgot tett az életünkben, de arról megfeledkezve a következő nehéz helyzetben mégis félelem vett erőt rajtunk, nem volt elég hitünk? Hogyan tanulhatunk meg állandóan emlékezni arra, ahogyan Isten vezette az életünket? Miért olyan fontos erre törekedni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó. „A teremtés” című fejezete; Ellen G. White: *Előtte az élet. Nevelés*. Budapest, 1992, Advent Kiadó. „Költészet és ének” című fejezete.

„A zsoltárok könyve egyedülálló szerepet tölt be a Bibliában... [A zsoltárok] jelképezik a Szentírásban Izráel vallási életének szívverését. A szövetséges nép az imákat tartalmazó könyvben találta meg a menny felé vezető lépcsőt, ami az emberi gyötrelem és szenvedés legmélyétől átível az Istennel való kapcsolat legnagyobb örömeinek magasságáig. Panaszszoltárok és kétségbeesett kiáltások váltakoznak a hálaadó és dicsőítő énekekkel... Talán az ember és Isten közötti élő párbeszéd a mélyebb oka annak, hogy miért tartják Isten keresői minden korban A zsoltárok könyvét a héber Biblia felbecsülhetetlen értékű gyöngyszemének.” Továbbá, ezekben „Isten feltárja saját szívét... Ihletett példákat találunk bennük arra nézve, hogy Isten elvárása szerint hogyan válaszoljunk hittel arra, amikor kinyilatkoztatja önmagát és elbeszéli tetteit Mózes könyveiben” (Hans K. LaRondelle: *Deliverance in the Psalms*. Berrien Springs, Mich., 1983, First Impressions. 3-4. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Egy dolog bízni Isten utolsó ítéletében - bízunk kell ennek reményében és ígéretében. Ugyanakkor vajon ez azt is jelenti, hogy most felesleges fáradozni az igazságos ítéletért, az igazságért, hiszen végül Isten majd úgymint mindent helyre tesz? Hogyan lehet kellő egyensúlyt tartani aközött, hogy egyrészt törekszünk az igazságra, másrészt viszont tudjuk: egy nap majd Isten mindent megítél?
2. Beszéljünk még a szerdai tanulmány utolsó kérdéséről az istentisztelettel és a gyülekezeti istentisztelet formáival kapcsolatban! Hogyan történhet meg, hogy a zene, az igehirdetés, a liturgia stb. öncélúvá válik, és nem eszköz lesz, ami az Úrra irányítja a figyelmet? Előfordulhat, hogy egy bizonyos dolog szimbólumait összetévesztjük azzal, amit jelképeznek. Hogyan védekezhetünk ennek veszélye ellen istentiszteleteinken?
3. Hogyan lehetne istentiszteleteinket még jobbra tenni, hogy minden részletében valóban Krisztusnak adjunk dicsőséget?
4. Soroljuk fel néhány kedves zsoltárunkat! Mi az, amit annyira szeretünk bennük? Mit árulnak el az Úrról?

TÚRMEZEI ERZSÉBET: OTTHONOM

Otthonom a templom.
Ajtaján belépve mindig hazaérek.
Ismerősen csendül fülembe az ének.
Mintha minden hangja simogatás lenne!
Égi Atyám keze simogat meg benne.

Megterített asztal.
Éhező mellőle sohse kel fel éhen.
Megelégedhetik mennyei kenyéren:
Élet kenyérével, élet italával,
Igében, szentségben Krisztussal magával.

Mesterem műhelye.
Azért keresem fel, hogy kezébe vegyen,
hogy régi emberből új emberré tegyen:
hogy amíg templomát látogatom híven,
templommá formálja egész bűnös szívem.

Otthonom a templom.
Mennyei otthonom halvány földi mása,
drága tükörképe, szent hívogatása.
Míg egykor mennyei hajlékod befogad,
köszönöm, Istenem, földi hajlékodat!

Utánzás, engedmények és válság

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 6:5; 5Mózes 12:8; 13:18;
1Királyok 11:1-13; 18; Jeremiás 17:5; Malakiás 3:16 - 4:6

„Az érettkorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek mivoltuknál fogva gyakorlottak az érzeik a jó és rossz között való különbségtételre” (Zsid 5:14).

William Golding regényíró 1954-ben írta meg *A legyek ura* című elképzelt beszámolóját angol gyerekek egy csoportjáról, akik egy repülőgép-szerencsétlenség következtében egy lakatlan szigeten rekedtek. Golding ezzel a történettel mint egy mai példázattal mutatta be az emberi gonoszságot. Elbeszélését az teszi különösen hatásossá, hogy a lényegében az ártatlanság mintaképeinek tartott gyerekek által érzékeltette, milyen romlott, gonosz, önző és kegyetlen is szíve mélyén az ember.

A keresztények erre természetesen azt mondanák, hogy ugyan mi ebben az újdonság? Hiszen ezt eddig is tudtuk! A kereszténység üzenetében szó van az emberi gonoszságról, bűnről, a Biblia egyértelműen utal erre. Vitathatatlan: a gonoszság rossz, az azonban már kevésbé egyértelmű, hogy „Mi a gonoszság?” Erre nem mindenki felel egyformán.

A héten, miközben tovább foglalkozunk az istentisztelet kérdésével, megvizsgáljuk a gonoszság egy bizonyos fajtáját, ami rettenetes következményeket zúdított Isten népére és általánosságban véve az egész emberiségre. Látni fogjuk, mit okozott az ókori Izráelben, de fel kell tennünk azt a fontos kérdést is, hogy mi magunk mennyire vagyunk rá hajlamosak.

ELTÉRŐ SZEMPONTOK

Mi a közös pont a következő szövegekben: 1Móz 6:5; Jer 17:5; Jn 2:25; Róm 3:9-12? Miért olyan fontos ezt mindig szem előtt tartani? Kultúránkban mi minden feledtetheti ezt az alapvető igazságot?

A Szentírás mindvégig arra figyelmeztet, hogy az emberi szív csalárd, az ember romlott, nem szabad másokat követni, senki nem mentes a gonoszságtól. Jézus kivételével természetesen, aki soha nem követett el bűnt, csak kevés olyan emberről ejt szót a Biblia, akik erkölcsileg tiszták voltak.

Persze nincs is ahhoz szükség a Bibliára, hogy meglássuk, erkölcsileg mennyire megromlott az emberiség. A történelem, az újságok, a hírek, sőt, még az otthonunk, időnként saját szívünk is éppen eléggé bemutatják az erkölcsi meggyengülést. Talán rémítő lehet belegondolni, hogy ha egy olyan tökéletes lény, mint amilyen eredetileg Lucifer volt, a hibátlan, büntelen mennyei környezetben képes volt a gonoszságot választani; ha Ádám és Éva is, akik szintén tökéletesek voltak, az édeni körülmények között a gonoszságot választották, akkor vajon mi a helyzet velünk? Bűnös, megromlott természettel születünk, és ilyen természettel élünk a bűnbe süllyedt, megromlott világban. Nem csoda, hogy számunkra olyan könnyen, természetesen jön a bűn. Beleivódott a génjeinkbe.

Viszont legyünk körültekintőek a „gonoszság” meghatározásakor! Bizonyos dolgok annyira nyilvánvalóan rosszak, hogy mindenki, hívők, hitetlenek egyaránt rossznak bélyegzik. A gonoszság azonban lehet sokkal rejtettebb is. Az, amit a világ vagy a kultúránk, környezetünk helyénvalónak, normálisnak tart, mondván, hogy „ez a szokás”, a Biblia szerint lehet éppen rossz, bűnös, gonoszság!

Hasonlítsuk össze 5Móz 12:8 és 13:18 verseit! Milyen döntő eltérést találunk itt? Miért olyan fontos tisztán látni a különbséget?

Milyen példákat sorolhatunk fel arra, hogy környezetünkben egyes dolgok elfogadottak, bevettek, noha a Biblia egyértelműen elítéli azokat? Még fontosabb, hogy vajon mennyire hatott ránk és gyülekezetünkre a társadalom egésze e kérdéseket illetően? Tehát melyek azok az esetek, amelyeket a Szentírás ugyan határozottan elítél, de a gyülekezet túlságosan könnyen vesz – ami a társadalom közvetlen hatására utal? Beszéljessünk erről a csoportban!

A KOMPROMISSZUM MŰVÉSZETE (ÉS VESZÉLYE)

Mondják, hogy a politika a kompromisszumkötés művészete. A művészet szó ebben az esetben kifejezetten fontos, mivel a kompromisszum lehet az ahhoz folyamodó ember rendkívül burkolt, jelentéktelennek tűnő tette. A jó politikus el tudja érni, hogy mások elfogadják javaslatait, elmozduljanak saját álláspontjuktól, ráadásul sokszor úgy, hogy ezt észre sem veszik. Ebben az összefüggésben nem kérdéses, hogy Sátán a legjobb politikus a világon.

Az egész Bibliában megtaláljuk ezt a rosszat - a megalkuvás hibáját. Nem arról van szó, hogy minden kompromisszum eleve rossz volna. Bizonyos értelemben maga az élet is kompromisszum, viszont akkor válik az emberi gonoszság újabb kifejeződésévé, amikor az ember eltávolodik az Istentől kapott igazságtól, pedig ennél bölcsebbnek kellene lennie.

Például...

Mi történt 1Kir 11:1-13 szakaszában és hogyan? Mi tette Salamon döntéseit annyira rosszá? Hitehagyása hogyan hatott Izráel istentiszteletére, hitére és egész vallási rendszerére? Még ennél is fontosabb, hogy ma milyen tanulságokat szűrhetünk le ebből az epizódból és a kompromisszum egész kérdésköréből?

Ebben a szakaszban talán az a kifejezés árul el a legtöbbet, hogy „*mikor megvénült Salamon, az ő feleségei elhajták az ő szívét az idegen istenek után*” (1Kir 11:4), tehát ez nem egyik napról a másikra történt. A hűséges, buzgó és istenfélő férfi, akit a Bibliából megismerhettünk, nem egy csapásra, hirtelen fordult el az Úrtól, hanem a változás apródonként, hosszú idő elteltével következett be. Egy kis kompromisszum itt, egy kis megalkuvás ott. Minden lépéssel jobban távolodott onnan, ahol lennie kellett volna, amíg megtette azt, ami korábbi éveiben iszonyattal töltötte volna el.

Figyeljük meg azt is, hogyan hatott Salamon megalkuvása Izráel istentiszteletére! Nemzedékek hosszú sorát elérte káros befolyása.

Időnként hallunk olyanokról, akik évekkal ezelőtt elhagyták az Adventista Egyházat, minden kapcsolatot megszakítottak velünk, majd visszatértek, de megdöbbsen a bekövetkezett változásokkal szembeesülve a teológia, a szokások és az istentisztelet bizonyos kérdéseiben. Ez nem feltétlenül rossz minden esetben, bizonyos kérdéseket illetően mégis az lehet. Hogyan dönthetünk ebben a kérdésben?

HAMIS ISTENTISZTELET

Királyok első könyve 11. fejezetében Ahija felkereste Salamon szolgáját, Jeroboámot, és azt az üzenetet vitte neki, hogy ő lesz Izráel tíz törzsének a királya (26-31. versek). Ám a próféta azt is félreérthetetlenül elmondta, hogy sikerének feltétele az Isten parancsolataihoz való hűség (37-38. versek). Azonban sajnálatos módon Jeroboám csak azt hallotta meg, ami neki tetszett, arról pedig megfeledkezett, hogy milyen feltételek biztosították volna sikerét. Ugrásra készen állt a lázadás élére (1Kir 12:16-20). Emellett szinte azonnal igyekezett megakadályozni, hogy alattvalói a későbbiekben Jeruzsálembe menjenek áldozni.

Mit tudhatunk meg 1Kir 12:25-27 szakaszából arról, hogy milyen erővel hathat az istentisztelet az ember gondolataira?

Olvassuk el figyelmesen a beszámolót arról, hogyan állított fel Jeroboám egy hamis vallási rendszert, ami a későbbiekben elválasztotta Izráelt az igaz Isten imádatától, amit Jeruzsálemben gyakoroltak (1Kir 12:25-33). Nézzük meg, hogy az új istentiszteleti rendszer mennyiben emlékeztetett az igaz Isten imádatára, miközben szembeszegült Jahve legtöbb egyértelmű parancsával:

- ☞ Elrendelte az áldozatbemutatást, olyan papokat szenteltetett fel, akik nem Lévi törzsből származtak (31-33. vers).
- ☞ Aranyborjúkat készíttetett, hogy azokat imádják (28. vers).
- ☞ Béthelt tette meg az istentisztelet helyéül (29. vers).
- ☞ Dánt is istentiszteleti helynek jelölte ki (29. vers).
- ☞ Egy másik ünnepet rendelt el a sátoros ünnep ellensúlyozására (32. vers).
- ☞ A magaslatokon szentélyeket építtetett (31. vers).

A hamis pénz senkit nem téveszt meg, ha nem úgy néz ki, mint a valódi. Jeroboám is tisztában volt azzal, hogy az általa bevezetett új vallásban is meg kell lennie több megszokott istentiszteleti elemnek. Végeredményben azonban egyértelműen kijelentette az aranyborjúkra mutatva: „*Imhol vannak a te isteneid, óh Izráel, akik téged kihoztak Egyiptomnak földéből*” (28. vers).

Könnyű a mi szemszögünkben visszatekintve azt kérdezni: *Hogyan mehettek bele ilyen nyílt hitehagyásba?* Azzal viszont számolnunk kell, hogy az ember elképesztő módon képes önmagát becsapni (ez része a bűnös, megromlott, emberi természetnek). Tehát áltatjuk magunkat, ha azt hisszük, hogy mi nem vagyunk éppen olyan fogékonyak a rosszra, mint Izráel népe a régmúltban!

ILLÉS ÉS A BAÁL-PRÓFÉTÁK

Az északi országban egyre romlott a helyzet Akháb és Jézabel uralkodása idején, különösen az istentisztelet kérdését illetően. Ez a háttere (lásd 1Királyok 17–19. fejezetei) a híres történetnek, ami Illés és a Baál-papok szembenállásáról szól. Itt láthatjuk igazán, hogy a megalkuvás milyen messzire vitte a népet rossz felé.

Figyeljük meg *Királyok első könyve* 18. fejezetében Illés és a hamis próféták „istentiszteleti stílusa” közötti különbséget! Mi lehet ebből a tanulság számunkra ma? Milyen következtetést vonhatunk le az istentisztelet kérdésével kapcsolatban?

Minden bizonnyal igen látványos jelenet lehetett: Baál-prófétái siránkoztak, sántikáltak, kiabáltak (ki tudja, miféle zene kísérte szertartásukat?), prófétáltak, még meg is vagdalták magukat, Baál tiszteletére saját vérüket is kiserkentették. Valószínűleg felfokozott érzelmi állapotba kerültek, hitük és istenük védelmében előntötte őket a nagy buzgóság, szenvedély. Ezzel a buzgalommal, szenvedéllyel akarták tanúsítani hitük őszinteségét. Ma is vannak olyan keresztény istentiszteletek, amelyek valami hasonló érzést váltanak ki: erős érzelmi megnyilvánulás, emelkedett hangulat, nagy zaj. Természetesen nem akarjuk, hogy istentiszteletünk olyan legyen, mint egy temetés, ugyanakkor azt sem szeretnénk, ha gyülekezeti alkalmaink a Kármel-hegyi Baál-papokra emlékeztetnének. Némelyek úgy gondolják, hogy minél nagyobb zajt csapnak, minél hangosabb a zene, minél felfokozottabb az izgalmi állapot, annál jobb az istentisztelet. Pedig egyáltalán nem ez az áhítat lényege! E történetnek talán a legfontosabb tanulsága, hogy az istentisztelet középpontjában feltétlenül az Úrnak, a Teremtőnek kell állnia. Az igazi istentiszteletnek Isten Igéjében kell gyökereznie, a hívő figyelmét az Úrra és történelmi tetteire irányítva. A Baál-papok zagyva zsvajával ellentétben Illés csupán egyszerű imádságot mondott: „*Hallgass meg engem, Uram, hallgass meg engem, hogy tudja meg e nép, hogy te, az Úr vagy az Isten*” (37. vers). Illés nem adott elő „show műsort”. Egyszerűen imádatlál állt meg az igaz Isten előtt, és nem volt hajlandó egyetlen hamis istent sem imádni, bármilyen formában is jelentkezzen.

Istentiszteletünknek mindig azzal a kérdéssel kell szembesítenie a hívőket, amit Illés is megkérdezett az izraelitáktól: „*Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt*” (21. vers). Istentiszteleti szolgálatainknak arra kell készítenie, hogy megvizsgáljuk a szívünket és megtudjuk, vajon őszinte szeretetünk, hódolatunk merre irányul: az Úr vagy valami más felé?

AZ ILLÉSI ÜZENET

„És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és aközött, aki nem szolgálja őt” (Mal 3:18).

Az egész drámai jelenetnek, Illés és a százötven Baál-prófeta Kármel-hegyi szembenállásának a nép szempontjából végeredményben egy kérdés volt a lényege: *„Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt”* (1Kir 18:21). Valóban sajtáságos volt az adott helyzet, ám minden egyes embernek válaszolnia kell a kérdésre: Az igaz Istent imádom és követem vagy nem? Csak egy darabig lehet „kétfelé sántikálni”, előbb-utóbb mindenki valamelyik oldalra áll.

Az idők végén, amikor lezárul a nagy küzdelem, igazán meglátszik majd az örök különbség az emberek két tábora között: *„az Isten szolgája között és aközött, aki nem szolgálja őt”* (Mal 3:18). Jézus kereken, egyértelműen megmondta: *„Aki velem nincs, ellenem van; és aki velem nem takar, tékozol”* (Lk 11:23). Fogalmazhatott volna ennél világosabban?

Olvassuk el Mal 3:16 – 4:6 szakaszát, és közben gondoljunk Illés történetére a Kármel-hegyen! Mire hívja fel a figyelmünket itt az Úr? Hogyan értjük „Illés üzenetét” az utolsó idők eseményeinek és az istentisztelet kérdésének összefüggésében (lásd Jel 14:7-12)?

Jézus „Illésnek” nevezte Keresztelő Jánost (Mt 17:11-13), aki üzenetében reformációra, bűnbánatra és engedelmességre szólított. Malakiás szintén egyértelműen leírta, hogy a bűn és a gonoszság vége előtt még eljön „Illés” (Mal 4:1, 5). A *jelenések könyve* az utolsó nemzedéknek hirdeti a figyelmeztető üzenetet, engedelmességre és a Teremtő Isten imádatára szólít. Mint Illésnek a Kármel hegyén, az embereknek ma is igen drámai módon kell meghozniuk életük legfontosabb döntését, ami valóban örökre szóló következményeket von maga után. Viszont még a legvégső események kibontakozása előtt hozhatunk olyan napi döntéseket, amelyek felkészítenek arra, hogy képesek legyünk az Úr oldalára állni, amikor tetőfokára hág a jó és a gonosz küzdelme a nemzetek között.

Gondoljunk napi döntéseinkre (talán az elmúlt 5 napban), akár a legjelentéktelenebb dolgokkal kapcsolatban (lásd Lk 16:10)! E választásainkból (és a döntéseink mögött meghúzódó kompromisszumokból) ítélve, vajon a két oldal közül melyiket választjuk? Beszéljessünk arról, hogy mi minden következik a választásunkból!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Proféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó. „Jeroboám”; „A nemzeti hitehagyás”; „A tisbei Illés”; Szigorú dorgálás”; „Kármel” című fejezetei.

„Napjaink hitehagyása hasonló ahhoz, ami a próféta korát jellemezte Izráelben... Istennek sok ezer gyermeke van, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt... Sokan, akikért Isten Lelke még mindig küzd, tudatlanságból imádják a Baált” (i. m. 108. o.).

A. W. Tozer, ismert XX. századi igehirdető (1963-ban halt meg), prédikációiban gyakran óvott „a szórakoztatás istene” imádatától. Leszögezte, hogy bármennyire próbálkoznak is az egyházak, nem kelhetnek versenyre a világi szórakoztatással. Tozer úgy fogalmazott, hogy nem a szórakoztatás, hanem Jézus Krisztus keresztyje vonzza az embereket Krisztushoz. (Lásd A. W. Tozer: *Tozer on Worship and Entertainment*. James L. Snyder válogatása. Camp Hill, Penn., 1997, Wing Spread Publishers. 108-109. o.)

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A csoportban beszélgetünk a vasárnapi kérdésre adott válaszukról! A társadalom mai erkölcsi felfogása mennyiben hatott gyülekezetünk nézeteire?
2. A Baál-kultuszra utaló leírás azt sejteti, hogy nagy szerepe volt benne a látványnak, a szórakoztatásnak. Ez is magyarázhatja népszerűségét. Mit tehetünk azért, hogy istentiszteleteink meghatározó eleme az Isten iránti nagy tisztelet és csodálat legyen, és ne bátorítsuk azt, aki csupán szórakoztatást vár?
3. Hogyan változott a Hetednap Adventista Egyház az elmúlt 20 évben? Mi az, amit jónak mondhatunk, és mi az, ami kevésbé számít annak? Ha lesz még 20 évünk, vajon akkor milyen lesz egyházunk? Próbáljuk meg elképzelni helyi gyülekezetünk akkori istentiszteletét!
4. Gondoljunk bele, hogy milyen hirtelen zuhant hitehagyásba Izráel népe! Persze ez sem egyik napról a másikra történt. Az ördög mindenképpen türelmes. Hogyan védekezhetünk egyénileg és közösségekben is az ellen, hogy lassan, de biztosan mi is azon az úton haladjunk, mint egykor Izráel?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: NEM ELÉG

Mint ahogy ma újra ennem kell,
a tegnapi nem elég mára;
a lelkemnek is új imádság kell,
új támasz a kapaszkodásra.
Mindig jön valami közbe,
ami kész kizökkenteni,
a lelkem imádság-tartályát
igyekszik felborítani.

A tegnapi imádság ereje
gyengül, mint Napnak a fénye
estefelé, alkonyat táján,
vagy ha felhő kúszik eléje.

- Virradat legyen minden nap!

Lelkünknek hajnalhasadása!

Friss vággyal, erővel, kívánsággal
telve boruljunk újra imádságra!

Mert a tegnapi - mára nem elég!

Isten ma is vár, hív, keres!

És megkopott lelki napfénnel
a Világ Ura elé nem mehetsz.

A próféták és az istentisztelet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 1:11-15; 6:1-8; 44; 58:1-10; Jeremiás 7:1-10; Mikeás 6:1-8

„És ki hirdetett hozzám hasonlóan? jelentse meg és hozza azt élém, mióta e világ népét teremtém; és jelentsék meg a közeli és távoli jövőt” (Ézs 44:7).

Az *Apák és fiúk* című regény írója, Turgenyev, orosz író adta e szavakat az egyik szereplő szájába: „Mindannyiunk élete egy hajszálon függ, bármelyik pillanatban hatalmas úr nyílhat alattunk, közben pedig mi egyfolytában különféle bajokba keverjük magunkat, tönkretesszük az életünket.”

Az Úr azonban jobb élet lehetőségét ajánlja. Felkínálja, hogy követhetjük, szerethetjük, imádhathatjuk Őt, és ezáltal megkímélhetjük magunkat sok olyan problémától, amit máskülönben magunkra zúdítanánk.

Persze ha valaki csupán állítja, hogy követi az Urat, még nem ismeri a keresztény élet lényegét. Ezen a héten megfigyeljük, mit mondott némelyik próféta azokról, akik úgy gondolják, csak az számít, hogy az igaz Istent „imádják”, az igazi templomban, az igazi szombaton, a hét többi napján pedig mindegy, hogyan élnek. A próféták rámutatnak, hogy ez csupán ámitás, egy módja annak, hogy „különféle bajokba” keverjük magunkat.

EZERNYI KOSOK?

Minden egyéb vallástól eltérően a Biblia (az Ó- és az Újszövetség is) azt tanítja, hogy az üdvösség egyedül kegyelem által nyerhető el. Tegyük bármit, nem válhatunk elég jóvá ahhoz, hogy Isten elfogadjon. Jó tetteink, fakadjanak bármilyen nemes szándékból, még ha a Szentlélek készlet is azokra, soha nem hidalhatják át azt a szakadékot, amit a bűn vert Isten és az emberiség közé. Ha a jó cselekedetek üdvözíthetnének, ha általuk engesztelést szerezhetnének bűneinkért, ha törleszthetnének adósságunkat Istennek és a bűnbe süllyedt emberiséget ismét meg lehetne békéltetni a Teremtővel, akkor Jézusnak nem kellett volna meghalnia értünk, akkor a megváltási terv is egészen más lenne, mint most. A Biblia szerint azonban a bűnöst csak Jézus halála mentheti meg, amit Isten hit által nekünk tulajdonít. Egyedül Krisztus igazságában reménykedhetünk, földi élete alatt tanúsított igazságában, amiben mindazok részesülhetnek, akik valóban elfogadják. A bűn olyan szörnyű, annyira ellentétes Isten uralmának elvével, ami a szereteten és a szabad akaraton alapszik, hogy Krisztus halálánál kevesebb nem oldhatta volna meg az általa okozott problémát. Az eddig elmondottak mellett azonban a Bibliából az is egyértelműen látszik, hogy igenis számít mindaz, amit mondunk, teszünk és gondolunk, mert e gondolatok és tettek mutatják az Istenhez fűződő kapcsolatunk valóságát.

Az iméti megjegyzésekre gondolva olvassuk el Mik 6:1-8 szakaszát! Mit fejez itt ki a próféta, főleg a megváltási tervet jelképező áldozat kérdéssel kapcsolatban (lásd még 5Móz 10:12-13)?

Aki Isten gyermekének vallja magát, de nem igazságos és könyörületes az embertársaival, Sátán lelkülete szerint cselekszik, bármilyen kegyesen is ragaszkodik az istentisztelet formaságaihoz. Másrészt viszont, aki alázattal jár Istennel, nem hanyagolja el az igazság és a kegyelem elveit, és az istentisztelet helyes formáit sem fogja kigúnyolni. Isten azokat keresi, akik igazán imádják Őt, akik engedelmes életükkel mutatják be iránta érzett szeretetüket. Ugyan mit ér a mégoly sok *megfelelő* imádság, a *helyes* istentiszteleti stílus és a *helyes* teológiai látás, ha az ember kellemetlen, barátságtalan, fennhéjázó, igazság-talan és kegyetlen másokkal?

Vajon mi a fontosabb: a helyes teológiai látásmód vagy a jó cselekedet? Előfordulhat, hogy a teológiai kérdésekben helyesen vélekedik valaki, ám az emberekkel rosszul bánik? Miben reménykedhetünk, ha az előző szövegeket olvasva magunkra ismerünk?

ÉZSAIÁS ELHÍVÁSA

Miközben Hóseás, Ámós és Mikeás a közelgő veszélyre figyelmeztette Izráelt, Júda látszólag virágzását élte több jó király uralma alatt. Uzziás királyt (más néven Azariást) a környező népek elismerték és tisztelték bölcs vezetése és eredményei miatt (lásd 2Krón 26:1-15). Amint azonban sokakkal megesik, éppen a sikere okozta bukását. Az alázat helyét önteltség, az áhítat helyét pedig elbizakodottság foglalta el (lásd 16-21. versek).

Látszatra Júda lelki élete is rendben volt. A templomi szolgálatokon sokan vettek részt, őrizték a vallási buzgalom formalitásait, ám az Izrael népét pusztító számtalan gonoszság romboló hatása rohamosan jelentkezett Júda országában is. Az Úr éppen ekkor hívta el Ézsaiást egy különleges feladatra.

Olvassuk el Ézs 6:1-8 verseit! Vajon miért az 5. versben feljegyzett választ váltotta ki Ézsaiásból a látomás, amit az Úrról látott? Milyen fontos „teológiai” igazság mutatkozik meg itt?

Próbáljuk meg elképzelni, hogy milyen elementáris erővel hatott Ézsaiásra a mennyei kinyilatkoztatás, amikor megpillanthatta Isten dicsőségét! Saját és népe bűnei hirtelen erősen kidomborodva jelentek meg előtte a Mindenható Isten makulátlan tisztasága és fenséges szentsége láttán. Nem is csoda, hogy a látvány ilyen reakciót váltott ki belőle. Nehéz volna elképzelni, hogy valakire másként hatna e jelenet!

Itt egy alapvető és igen fontos igazság mutatkozik meg előttünk az emberiség állapotával kapcsolatban, különösen Isten szentségével és dicsőségével összehasonlítva. Ézsaiásból ez a jelenet megtérést váltott ki, készséget bűnei elismerésére. Érezte, hogy szüksége van a kegyelemre. Milyenek legyenek az istentiszteleti alkalmaink, ha azt akarjuk, hogy a hívők érezzék: Isten színe előtt vannak, amitől azonnal tudatára ébrednek saját bűnösségüknek, és rádöbbennek, milyen nagy szükségük van a kegyelemre és a megtisztító erőre? Képzeld el, hogy az ének, a liturgia, az imádság és az igehirdetés minden alkalommal hitre, megtérésre, megtisztulásra készítetne, míg készségesen felkiáltanánk: „*Ímhol vagyok én, küldj el engemet!*” Ez volna az istentisztelet lényege!

Gondoljunk arra, hogy valóban Jézus színe előtt állunk, mintha testben megjelenne közöttünk! Vajon hogyan viselkednénk? Mit mondanánk vagy tennénk? Hogyan értsük Mt 28:20 versében tett ígérését? Gyakorlatilag mit jelent nekünk ez az ígélet most?

NINCS TÖBB HIÁBAVALÓ ÁLDOZAT

Könnyű elfeledkezni róla, hogy az Ószövetség nagy része, különösen a próféták írásai Isten szövetséges népének, az „igaz egyháznak” szóló feddések és figyelmeztetések voltak. A nép nagy része azt állította, hogy követi az igaz Istent, értették a bibliai igazságok alapjait (legalábbis pogány szomszédainknál sokkal többet tudtak), pontosan azt mondták és tették az istentiszteletek alkalmával, amit kellett. Ám ahogy a próféták írásait olvasók előtt egész világosan kiderül, ez még távolról sem volt elég.

Mit jelentett ki Ézs 1:11-15 verseiben az Úr, aki elrendelte ezeket a szertartásokat?

A választ valójában az utána következő versekben találjuk (16-18. versek), ami sok tekintetben hasonlít ahhoz, amit a vasárnapi részben Mikeásnál olvastunk. Kérdés nem fér hozzá, az egyház a bűnösökért van, és ha meg kellene várnunk az Úr imádásával, hogy tökéletesek legyünk, egyikünk sem imádkozhatná Istent.

Csak hogy egyáltalán nem erről van itt szó, mint ahogy a Biblia más részében sem! Lényegében Isten sokkal inkább nézi azt, hogyan bánunk másokkal, különösen a gyengékkal és rászorultakkal, mint azt, ahogy a különféle vallási szertartásokat gyakoroljuk, még ha Ő rendelte is el azokat.

Mi a baj az Ézs 58:1-10 szakaszában bemutatott böjttel? Isten szerint hogyan kell böjtölni? Mit szűrhetünk le ebből, akár böjtölünk, akár nem?

A böjt egyfajta önmegtartóztatás, amiről Jézus sokat beszélt. De van olyan böjt, ami csupán látszat, a képmutatás tünete, ami irigyliz az engedelmesség előjogait, a vele járó *kötelességeket* pedig megveti. Az Isten iránti szeretetből fakadó önmegtartóztatás arra készítet, hogy segítsünk a rászorulóknak. Az ilyen böjttel (önmegtartóztatással) tiszteljük Istent; az ilyen élet vezet el ahhoz a böjthöz, amit Isten nem vet meg. Az istentiszteletnek azt kell bemutatnia a bűnösnek, hogy amint ő is érdemtelenül kapja a kegyelmet és a szeretetet, neki is éppen úgy kell érdem nélkül kegyelmezni másoknak, szeretni őket. Az ilyen önmegtartóztatásból látszik meg az igazi hit (Lk 9:23), ez a lényege Jézus követésének.

MIT SEM HASZNÁLNAK?

Laurens van der Post, dél-afrikai író foglalkozott „az értelmetlenség terhe” gondolatával. Ezzel arra utal, hogy mit éreznek egyesek, amikor mérlegelik, mi is az életük értelme. Előbb-utóbb meghalnak, mint ahogy az ismerőseik is, hamarosan az emlékezetük is örökre elvész. Tehát mi az értelme az életünknek, mi lehet az értelme? Hányszor és milyen könnyen hatalmába keríthet a gondolat, hogy tetteink nagy részének nincs igazi jelentősége, nincs tartós fontossága!

Az iméti gondolatok összefüggésében olvassuk el *Ézsaiás könyve* 44. fejezetét! Ezután foglaljuk össze a szakasz lényegét, főként azt, ami az istentisztelet kérdéséhez kapcsolódik, valamint ahhoz, amit az emberek bálványoznak.

Ézsaiás a saját kora, kultúrája és népe számára írt, mégis mennyire időszerűek a szavai ma is! Egyedül az Úr a Teremtő, egyedül Ő a Megváltó, csakis Ő menthet meg, ennél fogva egyedül Ő méltó az imádatunkra és a dicsőítésünkre. Ézsaiás gúnyolja azokat, akik saját kezükkel készítik el bálványaikat, majd imádatlaltal leborulnak előttük – olyan dolgok előtt, amelyek „mit sem használnak”.

Bármennyire butaságnak és nevetségesnek tűnik is ez nekünk, vajon bennünket nem fenyeget annak a veszélye, hogy valami hasonlót tegyünk, magunkat, az életünket, az időnket, az energiánkat olyan dolgoknak szentelve, amelyek végeredményben „mit sem használnak”? Olyan dolgoknak, amelyek nem adhatják meg azt, aminek szívünk mélyén szükségét érezzük, amelyek biztosan nem válhatnak meg a haláltól az idők végén? Éppen ezért, milyen fontos vigyázni és imádkozni! Vagy, ahogy Pál fogalmazott: megvizsgáljuk magunkat, hogy a hitben vagyunk-e (2Kor 13:5). A helyes szombati istentisztelet különleges módon emlékeztethet arra, hogy miért csak az Urat kell imádnunk. Az istentisztelet emlékeztessen különösen arra, ami igazán fontos az életben, ami igazán számít, és így meg tudjuk ítélni, mi az, ami csak átmeneti, „mit sem használ”.

Mindannyian ismerjük annak a veszélyét, hogy az ember bálványává válhat a pénz, a hatalom, a tekintély stb. Viszont mi a helyzet annak veszélyével, hogy az ember bálványozhatja az egyházát, a lelkészét, azt a bizonyos szolgálatot, amit végez vagy akár a saját hűségét, életstílusát, kegyességét? Gondolkozzunk erről, majd beszéljünk is a válaszainkról a csoportban!

„AZ ÚR TEMPLOMA, AZ ÚR TEMPLOMA”

A déli ország, Júda lelki értelemben átment bizonyos hullámhegyeken, hullámvölgyeken. Váltakoztak a reformok és a nyílt hitehagyás időszakai. Ám gyakran előfordult, hogy lelkiállapotuk mélypontján is látványosan mutatták kegyességüket, gyakorolták istentiszteleteiket, amelyeket így elfogadhatatlannak tekintett az Úr. Mennyire kell vigyáznunk, nehogy mi is így becsapjuk magunkat!

Melyik az a téma, amivel egész héten foglalkoztunk, és Jer 7:1-10 szakaszában ismét olvashatunk róla? Hogyan tudjuk az itt említett elveket ma a saját viszonyaink között, önmagunkra alkalmazni?

Nézzük meg különösen a 4. verset! Bizonyos értelemben igazat mondott, aki arra hivatkozott, hogy „*az Úr temploma*”, hiszen ott kellett az Úr nevének lakozni, ott végezték az áldozatokat, amelyeket maga az Úr rendelt el, és ott tanították az áldozat nagyszerű igazságait, az üdvösséget, a megtisztítást és az ítéletet. Végtére is, ők voltak a szövetséges nép, az Ő Istenük volt az igaz Isten, közösségileg több világosságot és igazságot nyertek, mint pogány szomszédaik. Mindez vitathatatlan, ám az Úr nyilvánvalóan nem nézte jó szemmel őket vagy istentiszteletüket, olyannyira, hogy „*hazug beszédek*”-nek nevezte, amikor ezt mondták: „*Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma*”. Nem azért volt ez hazugság, mintha nem az Úr templomában lettek volna, hanem mert úgy gondolták, hogy ha egyszerűen elmennek az Úr házába és ott részt vesznek az istentiszteleten, akkor már biztonságban vannak, üdvösségre jutottak és minden kíváalomnak eleget tettek.

Adventistaként annyi világosságot kaptunk. Bennünket hogyan fenyegethet az a veszély, hogy Izrael népének hibáihoz hasonlóakat követünk el? Gondoljunk lehetséges párhuzamokra köztük és köztünk! Hogyan eshetünk hasonló tévedések áldozatául, ha nem vigyázunk? Milyen „*hazug beszédek*” csaphatnak be, amelyeknek csak a felszínén találhatunk némi igazságot (mint ahogy „*az Úr temploma*” esetében volt), ami hasonló elvakultságba dönthet minket is?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Proféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó. „Ézsaiás elhívása”; „Ezékias”; „Szabadulás Asszíriától”; „Manasse és Jósaiás” és „Jeremiás” című fejezetei.

„Ézsaiás korában az emberiség lelki látása homályos volt, mert nem értették meg Istent... Izráelnek nem volt mentsége arra, hogy szem elől tévesztette Jahve valódi jellemét. Isten sokszor kinyilatkoztatta magát '...*irgalmas és kegyelmes Isten*'-ként, akinek '*hosszú*' a türelme, '*nagy*' a szeretete és hűsége (Zsolt 86:15)" (i. m. 194. o.).

„Ézsaiás a templom udvarán látott látomásában tiszta képet kapott Izráel Istenének jelleméről. '*...a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve...*' különös fenségében jelent meg előtte. A próféta mégis megértette, hogy az Úr könyörületes" (i. m. 196. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljük meg a csoportban a szerdai rész utolsó kérdését! Soroljunk fel néhány „jó” dolgot, amit az ember bálványává tehet! Honnan tudhatjuk, ha valami már bálványá lett?
2. Időzzünk még a csütörtöki részben érintett kérdéseknél! Mi mindent tett a nép, miközben az Úr házába mentek istentiszteletre (lásd Jer 7:4), ami ellentétben állt az Úr kinyilatkoztatott ígétével? Mit tehetünk, nehogy mi is hasonló csapdába essünk? Miért jelent hathatós védelmet a különféle csalások és megtévesztések ellen, ha egyszerűen engedelmesszük Isten kinyilatkoztatott akaratának?
3. Gondoljunk gyülekezetünk istentiszteleteire! Hatalmába kerít ilyenkor a különös tisztelet a felséges Isten színe előtt? Érezzük, hogy bűnös emberként milyen nagy szükségünk van a kegyelemre? Ha ez nem jellemző, mi az, amin változtatni lehetne, hogy a gyülekezet egésze némiképp hasonlót tapasztaljon, mint Ézsaiás (lásd a hétfői részt)? Miért olyan fontos ez?
4. Hány olyan dolgot teszünk, ami „*mit sem használ*”? Mennyi időt vesztegetünk el olyan dolgokra, amelyek haszontalanok, hiábavalók, gyakorlatilag „*mit sem használnak*”? Hogyan tanulhatjuk meg mind jobban kihasználni a rendelkezésünkre álló kevés időt?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: TALÁLKOZÁS

Szívembe zártam százszor is
a vágyak hulló özönét,
de égetett, fájt, és sírtam,
magam sem tudtam, miért.
Nyugtom sehol sem találtam,
habár futottam szüntelen:
nem tudtam elmenekülni,
a vágy mindig ott jött velem.
De sok-sok könnyes éjszakán
szabadulásért sírtam, mert úgy hiányzott
valami, nem tudtam nevén nevezni,
csak hívtam, egyre hívtam.
- És jött ölelő karokkal
a sosem látott szeretet;
én álltam dermedten, bénán,
Ő szólt: „Én kerestelek!”
Nagy volt az első találkozás,
lelket megrázó öröm.
Én csak zokogni tudtam:
- Köszönöm, Uram, köszönöm!

Istentisztelet a fogságban és a szabadulás után

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Nehémiás 1; Jeremiás 29:10-14; Ezékiel 8;
Dániel 3; Aggeus 1; Zakariás 1:1-6

„Sokat vetettetek, de keveset takartok; esztek, de meg nem elégesztek; isztok, de meg nem részegesztek; ruházkodtok, de meg nem melegesztek, a bérlő is lyukas zacskóra bérel” (Agg 1:6).

Ma, a mi szemszögünkből nézve, több mint ezerkilencszáz évvel a jeruzsálemi templom végső lerombolása után elég nehéz igazán megérteni, milyen nagy is volt a templom szerepe a zsidóság nemzeti és hitélete szempontjából. A legfontosabb istentiszteleti központ, nemzeti és vallási tudatuk központja volt. Az Úr kijelentette, hogy ott lakozik közöttük, onnan uralkodik Izráel felett. Jahve követője ott talált megtisztulást, bűnbocsánatot, kegyelmet, békülhetett meg Istennel.

Valósággal az Úr háza volt a templom, éppen ezért sokan nem hittek a próféták figyelmeztető üzeneteinek, miszerint Babilon el fogja pusztítani. *Hogyan engedhetné meg az Úr, hogy szent templomát eltöröljék a föld színéről?* Csak elképzelni tudjuk döbbenetüket, amikor a próféták intéseiben elhangzottak szerint a babilóniaiak valóban földig rombolták büszkeségük tárgyát. Ám a hatalmas pusztítás közepette az Úr megígérte, hogy a népet visszaállítja, a templomot újból felépítik, Izráel még egy lehetőséget kap prófétai küldetése teljesítésére.

Ezen a héten a fogság idejében gyakorolt istentisztelet, majd pedig a megígért helyreállítás bizonyos kérdéseivel foglalkozunk.

„EMBERNEK FIA! LÁTOD-E...?”

A hitehagyás sosem egyik napról a másikra következik be, mint ahogy egy egész nép sem egyetlen nap, hét, de még nem is egy év alatt tér el Istentől. A folyamat jóval lassabb. Egy kis változtatás itt, némi kompromisszum ott, valamennyivel kevesebb szigorúság, azért, hogy lépést tartsunk a korrall vagy időszerűen szóljunk, ill. ne üssünk el annyira a társadalmi és kulturális irányzatoktól. Apródonként, lépésről lépésre történik az ilyesmi, míg végül az egész nép olyan dolgokat tesz, amelyekre egy-két nemzedékkel korábban iszonyattal tekintettek volna. Ilyen volt az ókori Izráel és Júda végzete, erre a sorsra jutott az őskereszténység. Ilyen sorsra számíthat bármelyik egyház – beleértve a miénket is –, ha nem őrökodik gondosan és féltve az Úrtól kapott szent igazságok és tevékenységek felett.

Ezékiel könyve 8. fejezetét olvasva gondoljunk arra, hogy az abban leírt dolgok az Úr utasítására felépített szent templomban történtek, ott, ahol ígérete szerint megjelent! Hogyan süllyedhetett a nép lelki vezetőivel együtt ilyen szörnyű hitehagyásba? Milyen tanulságot vonhatunk le ebből a magunk számára?

A papok és a vének titkos bűne az adott kor kultúrájára jellemző utálatos és visszataszító istentiszteleti szokások bevezetése volt. Éppen azok, akiknek Isten népét az igaz istentiszteletben kellett volna vezetni, átvették a kor és környezetük bűnös, romlott szokásait, ezzel az Úr szentélyébe bevitték a környező népek Istentől idegen vallási gyakorlatait. A helyzet iróniája, hogy éppenséggel a babiloni sereg érkezése vetett véget a templom megszenteltetésének, méghozzá akkor, amikor lerombolták a templomot.

Miféle logikával és érveléssel próbálták Izráel vénei igazolni a tetteiket (Ez 8:12)? Mi vezethette őket e téves következtetésre?

Bizonyára már olyan messze eltértek az Úrtól, hogy végül elhitték, nem is látja őket, oda sem figyel tetteikre. Azt gondolták Istentről, aki pedig újból és újból bizonyosságát adta figyelmének, közelségének, engedelmességet várva népétől, hogy „elhagyta... ezt a földet”.

Vigyáznunk kell, mert a bűn annyira megkeményítheti szívünket és megmérgezhethi gondolatainkat, hogy végül képesek lennénk magyarázatot találni még a legszörnyűbb tettekre is!

HAMIS ISTENTISZTELET

A negyedév során többször is utaltunk rá, hogy az utolsó napokban az istentisztelet kérdése jelenti majd a végső próbát (Jel 14:1-12). Az emberiség két táborra szakad: azokra, akik imádják az eget és a földet megalkotó Teremtőt, ill. azokra, akik a fenevadat és annak képét imádják. Noha a prófétai jelenetnek ez a része még nem bontakozott ki, azt azonban egyértelműen elmondhatjuk, hogy a világ máris két táborra osztható: akik hűségesek az Úrhoz és akik nem azok. Nincs középút! Vagy az egyik, vagy a másik oldalra állunk.

Erre való tekintettel ma kifejezetten időszerű Dániel könyvében a három héber ifjú története, amelyben nem csupán a Jahve hűséges követőinek természetfeletti megmentéséről szóló drámai történet az érdekes. Ez az eset a szimbóluma, az előképe lett annak a hitpróbának, ami közvetlenül Krisztus második eljövetele előtt szakad a világra.

Olvassuk el Dániel könyve 3. fejezetét! Hasonlítsuk össze az állókép előtti leborulást azzal, amit A jelenések könyve 14. fejezete ír a fenevad képének imádásáról! Mit tudhatunk meg e történetből a fenevad bélyegével kapcsolatos kérdésről?

Ebben az esetben a második parancsolatra terelődött a figyelem, ami tiltotta a bálványimádást (2Móz 20:4-6), az utolsó időkben pedig a szombat parancsolata (2Móz 20:8-11) kerül előtérbe. Érdekes megjegyezni, hogy mindkét parancsolatot megváltoztatta és meghamisította a fenevaddal jelképezett hatalom (lásd Dán 7:25). Mindkettő közvetlenül kapcsolódik az istentisztelethez: a második a bálványimádástól óv, míg a negyedik arra mutat rá, hogy miért ne a bálványokhoz forduljon az ember: hiszen a természet Ura teremtette és szabadította meg, nem a természet (lásd még 5Móz 5:12-15).

Mindkét esetben feltűnik egy politikai/vallási hatalom, amely igényt tart a csak az Úrnak járó imádatra és hűségre, és erőszakhoz is kész folyamodni, hogy ezt kikényszerítse.

Gondoljuk végig, hogy mit jelent „imádni” valamit! Csak rossz lehet az, ha valami mást imádunk az Úr helyett? Ha nem, akkor miért nem? Létezhet olyan, amit imádkozhatunk úgy, hogy azzal nem követünk el bűnt, nem szegjük meg Isten törvényét? Ha igen, mi lenne az? Ha nem, akkor hogyan győződhetünk meg róla, hogy nem imádunk mást, csak az Urat?

„GONDOLJÁTOK MEG JÓL A TI ÚTAITOKAT!”

Mit tudhatunk meg Jer 29:10-14 szakaszából Isten jelleméről? E szövegekből minek a reménysége rajzolódik ki előttünk, ami a saját helyzetünkben, nekünk is szól?

A hetven év letelte után, pontosan az Úr korábbi ígérete szerint a nép kezdett visszatérni a fogságból az Ígéret Földjére. Izráel még egy lehetőséget kapott arra, hogy betöltse prófétai szerepét.

Ebben természetesen központi helye volt a templomnak, a szentélynek, ahol Isten a szolgálatok előképei és szimbólumai által a megváltási tervet kívánta népének megtanítani. Ezek mutattak rá a Messiás munkájára és küldetésére, aminek köszönhetően az egész világ üdvösséget nyerhet (lásd Jn 3:16; 2Kor 5:19; Zsid 8:1-2).

Ám a templom újjáépítése nem ment olyan zökkenőmentesen és gyorsan, ahogy szerették volna. Külső és belső erők akadályozták, késleltették a munkát. Ez nem az Úr akaratából történt, éppen ezért Aggeus próféta által közölte a néppel nemtetszését.

Miről olvashatunk Aggeus könyve 1. fejezetében? Mi térítette el a nép figyelmét? Miért olyan könnyű hasonló helyzetbe kerülni?

A fáradtságos világi munka, földi vágyak és igények gyakran állnak lelki kötelességeink teljesítésének útjában. Az Úr közölte a néppel, hogy ha nem tisztelik Őt kellőképpen és nem végzik a tőle kapott feladatukat, soha nem tapasztalnak igazi megelégedettséget. Túl gyakran előfordul, hogy a magunk módján mi is ugyanazokat a hibákat követjük el. Annyira lefoglalnak a világi teendők, hogy elhanyagoljuk azt, aminek a legelső, legfontosabb helyet kellene kapnia az életünkben: az Istennel való kapcsolatunkat. Talán közösségileg és egyénileg is ezt mondja nekünk az Úr: „*Gondoljátok meg jól a ti útaitokat!*”

Vajon mit árulnak el az Úrral való kapcsolatunkról az „útaink”, mindaz, amit teszünk vagy nem teszünk? Milyen tekintetben lehetne ránk is mondani, hogy éppen azokban a dolgokban vétünk, mint a nép Aggeus korában?

HOL VANNAK ATYÁITOK?

A templom újjáépítése nagyjából tizenkét évig tartott. Ezsű 5:1-2 utal rá, hogy Zakariás volt az egyik próféta, aki támogatta őket. Aggeushoz hasonlóan ő is kijelentette, hogy egy nap majd igen nagy lesz a templom dicsősége.

A próféciákban azonban az ígéretek gyakran feltételhez kötődtek. A szabad akarattal felruházott embernek önként kell eldöntenie, hogy engedelmessé válik az Úrnak, parancsolatait végrehajtja, nem azért, mintha ezt tartaná az üdvösség elnyerése eszközének, hanem azért, mert ez bizonyítja üdvössége gyümölcsét és áldását.

Az emberi szabadságot az egész Szentírás kimondatlanul is elfogadja. Az embernek mindig is megvolt a lehetősége eldönteni, hogy kit akar szolgálni, imádni; az ígéretek teljesedése az emberek választásán múlt. A Biblia tele van nagyszerű ígéretekkel mindazok számára, akik hűségesen keresik és szolgálják az Urat.

Milyen kérdéssel szembesülünk Zak 1:1-6 szakaszában, ami újból és újból felbukkan a Biblia különböző részein? Hogyan mutatkozik meg e szövegekben az emberi szabad akarat és a szabad választás lehetősége?

A szakasz legcsipősebb megjegyzését az 5. versben találjuk: „*Atyáitok? Hol vannak ők?*” Más szóval, tanuljatok az előttek járók hibáiból, ne kövessétek a példájukat! Okuljatok a múltból, a régen történelemből!

E téren igen fontos a szószéken álló lelkész feladata. A próféták szerepében a nép figyelmét az Úr vezetésére, ígéreteire, valamint az ígéretek feltételeire irányíthatja. Az ige hirdetése ne keltsen zavart vagy megoszlást a teológiai kérdéseket illetően! Krisztus álljon az ige hirdetés középpontjában, a prédikátor mutasson rá arra, amit az Úr értünk tett, amit felajánl, hogy megtesz értünk és amit meg fog tenni értünk, feltéve, ha hittel és bűnbánattal térünk hozzá. Lényegében Zakariás ezt mondja a népnek: térjetekek meg, forduljatok el gonosz utatóktól, tanuljatok a múltból és biztatok az Úrban, a jövőre vonatkozó ígéreteiben! Ma, a szentélyszolgálatok lényegét (Jézus életét, halálát és főpapi szolgálatát) érintő kinyilatkoztatások ismeretében nekünk is hittel, bűnbánattal és engedelmesen kell az Úr elé járulnunk, imádván Őt. Természetesen az engedmesség nem menthet meg, enélkül azonban nem nyerhetünk üdvösséget, még akkor sem, ha többnyire nem hibátlan az engedmességünk.

szeptember 1.

NEHÉMIÁS IMÁJA

A helyreállítást kilátásba helyező számos ígélet dacára sem mentek túl jól a dolgok Jeruzsálemben. Egyik akadály tornyosult a másik után a nép elé, amelyek közül sok épp az engedetlenségük következménye volt. A perzsa király udvarában szolgálatot teljesítő Nehémiás hírt kapott a jeruzsálemi helyzetről, amit meghallva böjtölni, sírni és imádkozni kezdett. A nevét viselő könyv 1. fejezete híven bemutatja heves, mély érzéseit, aggodalmát.

Olvassuk el *Nehémiás könyve* 1. fejezetében Nehémiás imáját, majd pedig válaszoljunk a következő kérdésekre:

Vajon miért számította Nehémiás magát is azok közé, akik vétkeztek az Úr ellen, noha a róla beszámoló részekből arra következtethetünk, hogy ő hűséges volt? Lásd még Dán 9:5-6!

Milyen imádság ez, és miért olyan fontos az imának ez a fajtája? Lásd még 2Móz 32:31-34; Jak 5:16!

Hogyan mutatkozik meg Nehémiás imájában a prófécia feltételelessége?

Milyen alapon könyörgött Nehémiás a népért? Vagyis, mi oka lehetett az Úrnak arra, hogy meghallgassa a kérését? Lásd 1Móz 12:1-3; 2Móz 6:4-5

Mondjunk egy közbenjárói imát az Adventista Egyházért! Imádságunk alapján vajon milyen lelki szükségletek jellemzik most egyházunkat? Ami pedig még fontosabb, hogyan vehetünk részt a szükséges reformok végrehajtásában?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó. „A foglyok hazatérése”; „Prófétai eligazítás a válságban”; „Ezsdrás, a pap és írástudó”; „Lelki megújulás”; „Isten törvényének tanítása”; „Reformáció” című fejezetei.

„Az Isten népe előtt álló gyötrelmes idő megingathatatlan hitet igényel. Meg kell mutatniuk, hogy *imádatuknak Ő az egyedüli tárgya*” (i. m. 317. o. - a tanulmány szerzőjétől származó kiemelés).

„A magukat keresztényeknek vallók számára állandó veszélyt jelent az az elképzelés, hogy bizonyos mértékig alkalmazkodni kell a világhoz, ha befolyást akarnak gyakorolni rá. Az ilyen magatartás *hasznosnak tűnhet, de minden esetben lelki veszteséggel jár*” (i. m. 353-354. o. - a tanulmány szerzőjétől származó kiemelés).

„A ma végrehajtandó reformációs munkában szükség van Ezsdrásokra és Nehémiásokra, akik nem szépitgetik és nem mentetetik a bűnt... és nem takarhatják be a bűnt a hamis könyörület köpenyével... Azt sem felejtethik el, hogy a bűn megfeddőjében Krisztus Lelkének mindig meg kell mutatkoznia” (i. m. 417. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljessünk a csütörtöki rész végén megfogalmazott közbenjárói imádságokról! Mit tanulhatunk egymás imádságaiból? Ezek alapján mit mondhatunk, mire van most egyházunknak leginkább szüksége?
2. Mit tanulhatunk egyházunk úttörőinek az életéből? Vagyis, milyen fontos lelki tanulságot vonhatunk le a Hetednapi Adventista Egyház történelméből?
3. Vajon fennáll annak a veszélye, hogy alapvető hitelveink tekintetében megalkusunk, miközben egyházunk igyekszik kapcsolatot teremteni a körülöttünk lévő világgal? Miért nem vesszük ezt észre általában, amikor ez megtörténik?
4. Egyrészt számolni kell a megalkuvás veszélyével, miközben időszerűen próbáljuk bemutatni az üzenetünket, ám az is veszélyes lehet, ha olyan hitpontokhoz és szokásokhoz ragaszkodunk, amelyek talán finomítani vagy változtatni kellene. Minek az alapján dönthetjük el, hogy mi változhatatlan, szemben azzal, amin az idő múlásával lehet, sőt kell is módosítani?

IMA BÉKESSÉGÉRT

Uram, amikor már nincs más, amibe kapaszkodhatnánk, Te reményt adsz, hogy lelkünknek legyen mibe horgonyoznia. Szükségünk van erre a reményre! Kérünk, hogy töltsd be szívünk minden repedését megnyugtató fényeddel! Köszönjük, Uram, hogy Benned végtelen reményre lelhetünk a bizonytalanság és a kudarcok közepette. Tudjuk, ha a Te szemeddel láthatnánk az adott helyzetet, biztosak lennénk abban, hogy átsegítesz rajta. Ámen.

A FÉLELEMTŐL A BÉKÉIG

Nem akarunk félni, de néha mégis azt tesszük. Keressük Istennél a válaszokat, a vigaszt és a békét!

Isten békéje elűzi a félelmet. Jézus békét kíván adni nekünk, biztosítékot, hogy bármi történik is, nem vagyunk egyedül. A béke, amit Jézus ad, nem más, mint a csendes bizalom, hogy Isten velünk van. Isten még a baj idején is velünk van. Mindenben ott munkálkodik a jó, a gyógyulás érdekében. Nap mint nap megpihenhetünk jelenlétében. Isten békéje velünk van, ami lehetővé teszi, hogy minden napunk félelem nélkül teljen, és abban a tudatban, hogy e béke felülemelkedik a napi gondokon. Vigyük magunkkal az Úr békéjét!

Lélekben és igazságban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 11:16; Lukács 1:46-55; 4:5-8;
19:37-40; János 4:1-24

„De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádoíui” (Jn 4:23).

Amint a negyedév során többször is megállapítottuk, az első angyal üzenete felhívás az „örökkévaló evangélium” hirdetésére, amelynek középpontjában Jézus, a testet öltött Isten áll, aki számunkra felfoghatatlan erők és eszközök által emberként született a világra.

Próbáljuk felmérni, hogy mit is jelent ez! Az egész teremtett világot életre hívó Isten emberré lett (Jn 1:1-3), emberként büntelen életet élt, majd pedig az egész emberiség bűneiért feláldozta magát. Gondoljunk csak a világegyetem méreteire, a galaxisok milliárdjaira, amelyeket mind csillagok milliárdjai alkotnak, és mindezt Jézus teremtette meg! Ez meghaladja az ember felfogóképességét, olyan elképesztő, hogy nem fér a fejünkbe. Érthető, hogy Pál így írt: „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje” (1Kor 1:18).

Nem csoda, hogy imádatnál gondolunk Istenre, ha felvillan előttünk ez az igazság! A héten az istentisztelettel és dicsérettel kapcsolatos kérdéseket vizsgáljuk meg, amint azok a testet öltött Krisztus, a teremtményei formáját és testét felvevő Teremtő szolgálatában mutatkoztak meg.

MÁRIA HÁLAÉNEKE

Jézus anyja, Mária felé évszázadokon át a hívők óriási érdeklődése irányult, ám ez az érdeklődés számtalan olyan forrásáig terjed, ami a Szentírásban nem gyökerező tradíció.

Máriának valóban döntő és kiemelkedő szerepe volt abban, hogy Krisztus eljött a földre; csodálatos módon a méhében fogant meg a Megváltó, majd ott növekedett születéséig. Csak a legmélyebb ámulattal gondolhatunk erre a csodára az Újszövetségben felvillanó világosság fényében. A fiatal Mária valószínűleg nem tudta igazán felmérni, mi is történik vele, noha azzal bizonyára tisztában volt, hogy olyan fantasztikus esemény részese, ami óriási következményekkel jár népére nézve. Ahhoz azonban eleget értett, hogy az életét gyökeresen megváltoztató, csodálatos körülményeket ámulattal figyelje.

Olvassuk el Mária énekét Lk 1:46-55 szakaszában! Milyen előzményei voltak ennek az éneknek? Miért énekelt Mária? Az istentiszteletnek és dicsőítésnek mely elemeivel találkozunk itt? Mi kerül itt ismét elő, amit a negyedév során már többször érintettünk?

Mária énekében az Ószövetségből, kora Bibliájából vett utalásokat és képeket találunk. Dicsőíti az Urat, elismeri, hogy nemcsak az ő életét, hanem egész népét is Isten vezeti. Ábrahámra vonatkozó megjegyzése világos utalás arra a szövetségre, amit népével kötött az Úr. Mária áldja Istent ígéreteiért, amelyekben látja saját és népe jövőjének reményét.

Még ha kevés is volt az, amit valóban tudhatott, de az Úr munkálkodását kétségkívül felismerte. Ezért volt olyan hálás, ezért fejezte ki hódolatát.

A saját életünkben mennyit veszünk észre a „csodálatos” dolgokból? Vagy talán megeshet, hogy túlságosan megkeményedtünk, bezárkóztunk, begubóztunk és nem vesszük észre, amit kellene?

IMÁDAT ÉS SZOLGÁLAT

„Majd felvívén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden országát egy szempillantásban, és monda néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, akinek akarom; azért ha te engem imádsz, mindez a tiéd lesz. Felelvén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj” (Lk 4:5-8).

Idézzük fel, amint Jézus az éhezés, fáradság, önmegtartóztatás és szűkölködés negyven napja után ki volt téve az ördög nyílt és szentelen kísértésének! Nem nehéz elképzelni, hogy a kísértéskor milyen csodaszépnek tűnhettek a föld minden országai, nagy hatalmukban és dicsőségükben. Sátán a mestere annak, hogy e világ dolgait elbűvölőnek, kellemesnek, teljességet nyújtnak mutassa be. Éppen ezért van az, hogy az emberek olyan könnyen esnek e világ csapdáiba.

Olvassuk el ismét figyelmesen az iménti verseket, különös tekintettel Jézus szavaira! Mi lehetett azzal a célja, hogy összekapcsolta az imádatra és szolgálatra való felszólítást? Hogyan kötődik ez a kettő egymáshoz?

Az egész Szentírás összefüggésbe hozza egymással a hamis istenek imádatát és szolgálatát. „Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tiszteljed azokat, amelyeket az Úr, a te Istened minden néppel közlött, az egész ég alatt” (5Móz 4:19; lásd még 11:16; Zsolt 97:7; Dán 3:12). Az ember alapvetően azt szolgálja, amit imád, ebből következően különösen fontos, hogy csakis az Urat imádjuk!

Itt találkozunk egy fontos kérdéssel az istentisztelettel kapcsolatban. Nehéz elképzelni, hogy valaki hittel imádjá az Urat, alázattal, szeretettel és félelemmel meghajol előtte, ugyanakkor más „isteneket” szolgál. Tehát a bálványimádástól Isten tisztelete védhet meg. Minél több időt szentelünk Isten imádatára, még ha csak egyéni áhítatunkban is, annál erősebb védelmet élvezünk az önzéssel, a bűnnel és a szolgálatunkért vetekedő minden egyéb erővel szemben!

Gondolkozzunk még azon, hogy azt szolgáljuk, amit imádkunk! Tapasztalataink szerint hogyan mutatkozik meg ez az elv az életünkben? Hogyan segíthet az istentisztelet abban, hogy egyedül az Úr szolgálatára tudjuk összpontosítani a figyelmünket?

AZT IMÁDNI, AMIT NEM ISMER AZ EMBER

Amint azt már számos alkalommal láttuk, még Izráel népe között, az Úr által bevezetett bonyolult és mély tartalmú istentiszteleti formák esetében is, Isten nem csupán a formaságokra figyel. A hagyományok és a liturgia formáságai csupán egy bizonyos cél elérésének eszközei, a cél pedig nem más, mint az, hogy az ember egész valóját, testét, lelkét átadja a Teremtőnek és Megváltónak. Azonban sokkal könnyebb a vallást pusztán bizonyos formaságok, tradíciók és külsőséges cselekedetek sorozataként gyakorolni, mint naponta önzetlenül lemondani énünkről, és alázattal, hittel elfogadni az Urat. Ez bizonyára kellő magyarázattal szolgál arra nézve, hogy miért foglalkozik a Biblia olyan hosszasan azokkal, akik nem térnek teljes szívből Istenhez, még ha istentiszteletük formailag „helyesnek” is látszik.

Jézus is foglalkozott ezzel a problémával, amikor emberként a földön élt.

Olvassuk el Jn 4:1-24 szakaszát! Milyen fontos dolgot emelt ki Jézus a 21. versben, amikor a samáriai asszonnyal beszélt? Miért akarta, hogy a nő ne az istentisztelet meghatározott helyeire figyeljen, hanem valami másra?

Jézus felkeltette az asszony figyelmét, amikor utalt a nő néhány féltve őrzött titkára. Ezt a pillanatot pedig arra használta fel, hogy valami jobbat mutasson neki. „Asszony, *hidd el nekem*” – szavaival Jézus azt kívánta megerősíteni, hogy az igazi vallás jóval többet jelent pusztán az istentisztelet külsőleges formáságainál és helyszíneinél. A hegy, amire utalt, a Garizim hegye volt, ott építettek templomot a samaritánusok. Az asszony az eddig elhangzottakban nem találhatott olyat, ami egy zsidó férfi szájából elhangozva meglepőnek tűnt volna. Jézus azonban nem fejezte itt be. Még Jeruzsálemet is megemlítette, a szent templom helyét, amit Ő maga választott ki. Ekkor, szolgálatának korai szakaszában világosan rámutatott arra, amit később egyértelműen meg is fogalmazott a templomra utalva: „*Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik*” (Mt 24:2). Jézus ezt azért mondta, hogy „*élő vizet*” (Jn 4:10) adjon az asszonynak. Ez az élő víz Ő maga. Meg akarta láttatni vele, hogy az igazi istentisztelet a Teremtővel és a Megváltóval való személyes kapcsolatból fakad, nem pedig hite tradícióiból és formáságaiból, amelyek eltértek a zsidók igazi hitétől. A Jeruzsálemre tett célzása (Jn 4:21) azt bizonyította, hogy még az általa létrehozott áldozati és istentiszteleti rendszeren is túlmutatott.

Hogyan mélyítheti el az Istennel való kapcsolatunkat istentiszteletünk minden részlete?

ISTEN IGAZ TISZTELŐI

„De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóival” (Jn 4:23).

Jézus először is a samáriai asszony figyelmét elfordította az egyes istentiszteleti helyekről, majd kijelentette, hogy a zsidó hit közelebb áll az Úrhoz. Ezek után beszélt neki „az igazi imádók”-ról. A 21. versben azt fejtegette, hogy „eljő az óra”, amikor az emberek sem azon a hegyen, sem Jeruzsálemben nem imádják Istent. A 23. versben viszont kijelentette, hogy „eljő az óra, és az most van”, amikor az igaz imádók lélekben és igazságban imádják Istent. Másként szólva ez azt jelenti, hogy ne a múltbéli dicsőségre figyeljünk, de ne is valamilyen jövőbeli eseményre. Hiszen „most van” itt az idő arra, hogy úgy imádjuk az Urat, amint megérdemli, ezáltal pedig részesüljünk az általa felajánlott szeretetből, kegyelemből és üdvösségből.

Jézus kijelentette, hogy az igaz imádók „lélekben és igazságban imádják az Atyát”. Mit jelképez ez a két elem, és hogyan alkalmazhatjuk ezeket ma a saját istentiszteletünkben? Lásd még Mk 7:6-9!

Jézus itt egy kiegyensúlyozott istentiszteleti formára utalt, azt nyilvánította szükségesnek. Az ilyen istentisztelet a szívből fakad, őszinte és mélyen átértett, Isten szeretetéből és félelméből ered. Semmi baj nincs azzal, ha az érzelmek is helyet kapnak az istentiszteletben, hiszen éppen a hitünk készlet Isten szeretetére (1Jn 5:2; Mk 12:30). Vajon hogyan lehetne ezt különválasztani az érzelmektől? Ugyanakkor Isten arra szólítja igaz tisztelőit, hogy „igazságban” imádják Őt. Kinyilatkoztatta akaratát, igazságát, törvényét – ez az az igazság, amit elvárása szerint hinnünk és betartanunk kell. Igazi tisztelői szeretik Istent; ez a szeretet készletti őket arra, hogy szolgálják az Urat, engedelmeskedjenek neki és azt tegyék, ami helyes. Ám hogyan tudhatnák, mi a helyes, ha nem ismerik az igazságot a hitről, az engedelmességről, az üdvösségről stb.? Téves az a felfogás, miszerint nem számít, miben hisz az ember, mert egyedül az őszinteség, a komolyság a fontos. Ez a képletnek csak az egyik fele. Igaz, a helyes tantétel nem menthet meg, de általa jobban megértjük Isten jellemét, aminek arra kell ösztönöznie, hogy még inkább szeressük és szolgáljuk Őt.

Vajon istentiszteletünkben nagyobb szerepe van a léleknek, mint az igazságnak, vagy az igazságot tartjuk fontosabbnak a léleknél? Hogyan tanulhatjuk meg beépíteni és egyensúlyban tartani az istentisztelet mindkét elemét?

LEBORULVA IMÁDNI

A kereszténység történelmének hosszú évszázadai alatt az egyházat igencsak megosztotta Krisztus istenségének kérdése. Vajon Jézus valóban örök Isten, az örökkévalóságtól fogva egy az Atyával? Vagy Őt is az Atya teremtoi hatalma hívta életre, Ő is teremtmény?

Egyházunkban a kezdeti időkben szintén megmutatkozott némi zavar e kérdést illetően. Ellen White nagyon határozottan megfogalmazta álláspontját – amit egyházunk ma teljesen elfogad:

„És annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: *Velünk az Isten*’ (Mt 1:23). *’Az Isten dicsőségének ismerete*’ látható *’Jézus Krisztus arcán*’ (vö. 2Kor 4:6). Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. *’Isten képmása*’, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője – az Ő *’dicsőségének világoztatása*’ (vö. 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát – hogy legyen **’VELÜNK AZ ISTEN**’. Ezért jövendölték róla, hogy *’nevét Immánuelnek nevezik*” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 11. o.).

Mit fejeznek ki Krisztus istenségével kapcsolatban a következő bibliaszövegek? Mt 2:11; 4:10; 9:18; 20:20; Mk 7:6-7; Lk 24:52; Jn 9:38

Jézus egészen világosan fogalmazott, amikor Sátánnak válaszolt (Mt 4:10), hogy egyedül az Urat illeti meg az imádat. Ez elvezet egy lényeges kérdéshez, ami kitűnik a fentebb idézett versekből: Krisztus soha nem utasította el azokat, akik imádatot fordultak felé. Számos példát találunk rá, hogy emberek imádatot fordultak le előtte, de egyiküknek sem felelt így: *Ne imádjatok engem, imádatotok egyedül az Atyát illeti!* Ennek mindig az ellenkezője történt.

Olvassuk el Lk 19:37-40 verseit! Hogyan viszonyult Jézus azokhoz, akik imádatot fordultak felé? Ezzel kapcsolatban mire következtethetünk abból, amit a farizeusoknak mondott?

Itt az a lényeg, hogy ismét kiemeljük a negyedév fő témáját: fontos, hogy Jézust imádjuk, Ő legyen tiszteletünk középpontjában. Minden ének, minden imádság, minden prédikáció, mindaz, amit teszünk, így vagy úgy, végső soron gondolatainkat Krisztus, a testet öltött Isten felé terelje, aki odaadta magát a bűneinkért való áldozatul. Kétségkívül az a kedves istentisztelet a szemében, ami nagy tiszteletet, szeretetet ébreszt bennünk Urunk iránt.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. „Velünk az Isten” című fejezete.

„Nem azért kerül az ember közösségbe Istennel, hogy egy szent hegyet vagy egy szent templomot keres. A vallást nem szabad külső formákra vagy ceremóniákra korlátozni. Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jó. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges engedelmességgel ajándékoz meg. *Ez az igazi istentisztelet*, a Szentlélek munkájának gyümölcse” (i. m. 148. o.).

„...Ő maga, aki egyenlő volt Istennel, tanítványai szolgájaként járt el... Krisztus, aki előtt minden térdnek meg kell hajolni, és egyszer meg is hajol majd minden térd; akinek a szolgálatát a dicsőség angyalai megtiszteltetésnek tekintették, lehajolt, hogy megmossa azoknak a lábait, akik Uruknek mondták őt” (i. m. 554-555. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Krisztus korának vallási vezetői azt állították, hogy ismerik az Írást, ugyanakkor a történelem legnagyobb csodájáról, a Messiás születéséről fogalmuk sem volt, miközben a napkeleti bölcsek a megfelelő időben és helyen keresték. Vajon mi a jelentősége e történetnek ma a keresztényekre és az egyházra nézve? Hogyan kerülhetjük el a Krisztus korabeli emberek hibáit ma, amikor látjuk az utolsó időkre vonatkozó próféciaák teljesedését?
2. Beszélgessünk Krisztus istenségéről! Miért olyan fontos ez hitünk és istentiszteletünk szempontjából? Mit veszítenénk, ha nem fogadnánk el maradéktalanul azt, hogy Krisztus öröktől fogva létező Isten?
3. Gondoljunk Máriára és arra, hogy az események lélegzetelállító fordulata láttán mi játszódhatott le gondolataiban! Vajon mennyi mindent *nem* értett, és bizonyos dolgok milyen nagy nehézséget okozhattak neki (pl. különös várandóssága). A számtalan felelet nélkül maradt kérdés, nyugtalanító gondolat, bizonytalanság dacára is képes volt dicsőíteni, imádni az Urat. Hogyan tanulhatjuk meg mi is ezt tenni: imádni és dicsőíteni az Urat, még ha sok is a bizonytalanság vagy amit nem tudunk? Miért éppen ez a legjobb alkalom tiszta szívből imádni az Urat?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: BOLDOG EMBER

Boldog ember,
kinek jól megy dolga,
aki egészséges, nem beteg.
„Boldog ember”
- gondolhatják róla,
s tán irigylik is az emberek.
- Én nem azt nevezem boldogságnak,
ha könnyű az élet, szárnyaló:
- az a boldog ember,
akinek hite van.
Az ajkán mindig bölcs
és építő a szó.

Isten tisztelete az őskeresztény egyházban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Apostolok cselekedetei 1:1-11; 2:14-41;
17:15-34; 18:1-16; 1Korinthus 13

„Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom” (1Kor 13:1).

Krisztus mennybemenetele után nem sokkal az őskeresztény egyház gyors növekedésnek indult. Eleinte szinte kizárólag zsidók fogadták el Jézust Messiásnak, és csatlakoztak a hívők soraihoz. Közülük sokan akkor még úgy gondolták, hogy az evangélium csakis a zsidóknak szól. Ez is mutatja, hogy mennyit kellett még tanulniuk.

Pünkösdkor, Péter prédikációja és a zsidókhöz intézett felhívása után (ApCsel 2. fejezet), akik *„azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek”* (ApCsel 2:41). Már ez a szöveg is bizonyítja, milyen helytelen az állítás, miszerint minden zsidó elvetette volna Jézust! Persze tévednénk, ha azt gondolnánk az őskeresztény egyházra visszagondolva, hogy idilli állapotok uralkodtak, mindannyian imádták és dicsőítették Istent. Még ha gyökeresen más összefüggésben is, de az őskeresztény egyház ugyanazokkal a kérdésekkel vívódott, mint mi; olyan témákkal, amelyek érinthettek és érintettek is mindent a hitük területén – beleértve az istentiszteletüket is.

Ezen a héten a kereszténység kezdeti szakaszából vett példákat vizsgálunk meg, és foglalkozunk olyan problémákkal is, amelyekkel az egyház a fejlődése során szembesült. Eközben igyekszünk tanulni a jó dolgokból, persze a rosszakból is!

„BIZONYÍTÉKOK” SOKASÁGA

Emberi szemszögből nézve Jézus földi szolgálata nem tűnt túlságosan sikeresnek. Életében ugyan elég nagy követői táborra tett szert, a tömegeket mégsem állította maga mellé. A vezetők közül sokan elutasították, mint tudjuk, a rómaiak keresztre feszítették, aminek hatására legszűkebb tanítványai szétszéledtek, elmenekültek.

A helyzetet igen rossznak lehetett mondani a feltámadásig és pünkösdig, amikor Jézus követőit hirtelen új bátorság töltötte el, akkor kezdték el hirdetni, hogy keresztre feszített Uruk Izráel Messiása. Az őskeresztény egyház tulajdonképpen csak Jézus feltámadása után kezdett elindulni.

Milyen fontos igazságokat találunk a második adventtel, a keresztséggel, a Szentlélekkel és a misszióval kapcsolatban ApCsel 1:1-11 szakaszában?

Nézzük meg különösen a 3. és a 6. verseket! Még mennyi mindent kellett a tanítványoknak megismerni az igazságból?

Ennek a szakasznak az egyik legérdekesebb része a 3. vers, amelyben Lukács kijelenti, hogy Jézus „*sok bizonyítékkal*” (új prot. ford.; Károli: „*sok jel által*”) szolgált nekik. Egyes bibliafordítások a *tévedhetetlen* szót is hozzáteszik a bizonyítékhoz, amivel még inkább ki akarják emelni a lényegét. Más fordítások a *meggyőző bizonyítékok* szófordulatot használják, ami a legkevésbé problémás. Tehát a Jézusban hívők nyomós bizonyítékokat kaptak, amelyek igazolták, hogy valóban Jézus a Messiás. Tekintettel a hatalmas feladatra, amire elhívta őket, valamint az útjukat keresztelő számos ellenállásra, valóban szükségük is volt minden lehetséges bizonyítékra. Az Úr megad minden magyarázatot, ami a hitünkhöz szükséges, kellőképpen megindokolja, amit el kell hinnünk, még ha nem is értünk egészen minden kérdést. Ezekből a versekből is kitűnik, hogy a tanítványok még a Jézussal eltöltött hosszú idő után sem értették egészen az Úr szándékait Izráel népével kapcsolatban. Meg kell tanulnunk helyesen imádni, dicsőíteni az Urat, engedelmessé válni neki, még ha most nem is értünk mindent igazán.

Gondoljunk a hitünket alátámasztó számtalan komoly bizonyítékra! Mennyi minden indokolja hitünk logikáját! Figyeljük meg azt is, hogyan fordul elő a hit szó! Mire utal a hit? Vagyis, milyen nyomós okunk van arra, hogy higgyünk abban, amit még nem értünk egészen?

AZ IGE HIRDETÉSE

A protestáns istentiszteletben hagyományosan nagy szerepet kap az Ige hirdetése. Szent felelősség hárul azokra, akiknek „legetetni” kell a nyáját, tanítva, prédikálva, buzdítva és bátorítva. A zenének, a liturgiának, az imádságnak, az úrvacsorának és a lábmosásnak egyaránt megvan a maga helye, de talán egyik sem olyan fontos, mint az istentisztelet keretein belül, a szószékről elhangzó igehirdetés.

Olvassuk el Péter pünkösdi prédikációját (ApCsel 2:14-41)! Hogyan fejezi ki az apostol a Szentírás, a tantételek, a prófécia, Krisztus, az evangélium és az üdvösség kérdéseit? Miért olyan lényeges részei ezek igehirdetésünknek?

Milyen élmény lehetett hallgatni a halászember, Péter erőteljes, lebilincselő beszédét! Szavaiban nyoma sem volt a kertelésnek, kételkedésnek. Látszott rajta, hogy a Lélek munkálkodik benne. Péter nem ingott meg az igehirdetés alatt, hanem idézte a Szentírást (akkor csak az Ószövetség volt még meg), és nagy erővel hirdette a keresztre feszített és feltámadott Messiás, Jézus Krisztus evangéliumát. Bizonyosságot tett arról, aki „*az Istennek jobbjá által*” felmagasztaltatott (ApCsel 2:33). Lenyűgöző, hogy alig néhány mondatban elképesztően sok információt tudott közölni: a Szentlélek kitöltetésétől kezdve, a bűnbánaton át, egészen a második adventig.

Milyen eredménye lett prédikációjának (ApCsel 2:41)? Mire következtethetünk ebből saját helyzetünkre és szombati istentiszteleteinkre vonatkozóan?

Minden bizonnyal rendkívül különleges alkalom lehetett ez. Ám mi is ugyanazokat az ígéretekot kaptuk, mint az apostolok. A mi kezünkben is ott a Biblia (most már az Újszövetséggel együtt), ugyanaz az Úr ajánlja, hogy elküldi ugyanazt a Szentlelket. Vajon miért ne lehetnének nálunk is éppen olyan erőteljes istentiszteleti alkalmak, mint amiről *Az apostolok cselekedeteiben* olvasunk? Vajon mi az akadálya?

PÁL AZ AEROPÁGUSON

Az őskeresztény egyház napjaiban az istentisztelet kérdésének egy újabb példájával találkozhatunk, ill. megnézzük azt is, hogy mit imádtak akkor az emberek. Ezúttal Pál apostol szolgálata által nyerünk bepillantást az eseményekbe, aki éppen Athénban járt, ott, ahol egykor a világ három legnagyobb hatású filozófusa élt (Szókratész, Platón és Arisztotelész).

Mennyire eltérő Pál ottani hallgatósága a hívő zsidóktól, akik előtt néhány évvel korábban Péter beszélt Jeruzsálemben!

Olvassuk el ApCsel 17:15-34 szakaszát, ami beszámol Pál athéni prédikálásáról! Miben különbözött Pál bizonyágtevése attól, ahogy Péter szólt pünkösöd napján a hallgatóihoz?

Az egyik legszembeütőbb különbség az volt, hogy Péterrel ellentétben Pál itt nem idézett a Bibliából, hanem inkább egy pogány író gondolataira utalt. Ugyanakkor azt is érdemes megfigyelni, hogyan hivatkozott a logikára és a józan észre: nézzetek körül a természet világában - mondta -, és hatalmas bizonyítékait látjátok majd annak, hogy Isten a Teremtő. Eleinte egyfajta természeti teológiát alkalmazott, a természet világára mutatva indokolta meg a Teremtő Istenbe vetett hitét. Kifejezetten érdekes itt megfigyelni az istentisztelet kérdését. Az athéniak azt imádták, amit nem értettek. Pál igyekezett áhítatukat és istentiszteletüket a bálványoktól és egyéb hiábavalóságoktól elfordítva az élő Isten felé irányítani. Az emberekben mélyen gyökerezik a vágy, hogy imádjanak valamit, bármit, Pál pedig itt fel akarta hívni az athéniak figyelmét arra, aki egyedül méltó az imádatra.

Melyik pontba ütköztek bele némelyek és miért?

Végeredményben a logikára, a józan észre és a természeti teológiára való hivatkozással csak egy darabig juthatunk el. Ezért bizonyágtételében Pál beszélni kívánt a bűnbánatról, az ítéletről és a feltámadásról, olyan tanításokról, amelyeket hittel kell elfogadni. Nem ért el nagy eredményeket náluk. Néhányan ugyan megtértek, a legtöbben viszont ragaszkodtak a hiábavaló, haszontalan dolgok imádatához, amelyek nem menthetnek meg.

Istentiszteleteinken hogyan érhetnénk el jobban azokat, akiknek nincs semmiféle bibliai ismeretük, akik nem olyan alapokról indulnak, mint mi? Mit tehetünk, hogy istentiszteleteink vonzóbbak legyenek azok számára, akik keresik Istent?

„TÖRVÉNY ELLEN VALÓ ISTENTISZTELET”

Nemcsak az tartozik az istentisztelet körébe, ami szombaton történik a gyülekezetben. Az istentisztelet magában foglalja hitéletünk egészét: azt, amit elfogadunk, amit hirdetünk, ahogy élünk. Az istentiszteletben központi helye van annak a gondolatnak, hogy az Úr a Teremtő és Megváltó. Minden más ebből az alapvető és szent igazságból fakad. Az istentisztelet központjában csak Isten állhat, és ilyenkor megemlékezünk történelmi tetteiről. Az őszinte istentisztelet szükségképpen arra készíti a résztvevőket, hogy még inkább az Úrral járjanak; a csodálattal vegyes tisztelet, a bűnbánat, az Isten és embertársaink iránti szeretet érzését kelti az emberben.

Mindig kell gondolnunk Istenre (Lk 21:36; Zsolt 1:2), de fontos, hogy az istentisztelet különleges, egyedi alkalom legyen. A hívók nem hagyatkozhatnak kizárólag az egyházra vagy az istentiszteleti alkalmat vezetőkre, hogy ők biztosítsák számukra ezt a fajta élményt, még ha igen fontos is az imént felsoroltak szerepe. Végeredményben minden rajtunk múlik, és azon a lelki-leten, amivel szombaton a gyülekezetbe megyünk.

Ám ahogy a negyedév során már többször rámutattunk, az istentisztelet nem végcél, hanem a cél elérésének eszköze. Az istentisztelet nem üdvözít, de istentiszteletünkkel fejezzük ki hálánkat a megváltásért.

Mivel vádolták Pál apostolt ApCsel 18:1-16 szakaszában? Mit tudhatunk meg ebből az esetből az istentiszteletről?

Hihetetlen, de azzal vádolták Pált, hogy más fajta, „*a törvény ellen való istentiszteletre csábítja az embereket*” (13. vers). (Alkalmanként még a Jézusban hívő zsidók is illették hasonló vádakkal az apostolt.) Az *apostolok cselekedetei* 18. fejezetéből világosan kiderül: ezek az emberek csak a hagyományokkal foglalkoztak, a múltbeli szokásokkal, és csak az istentisztelet formáságait tartották fontosnak. Amikor pedig Pál bemutatta nekik azt, aki istentiszteletük igazi központja, akit imádtak, még ha nem is ismerték, noha minden istentiszteleti szolgálat rá mutatott előre, elvetették. Annyira csak a törvénnyel foglalkoztak, hogy nem tudták észrevenni azt, akire a törvény rámutatott.

A mi viszonyaink egészen mások, mint Pál korának körülményei, mégis nagyon kell vigyáznunk, nehogy a formaságok és a hagyományok útját állják annak, ami hitünk lényege! Helytelen minden olyan istentisztelet, ami nem közvetlenül a kereszthez vezet.

A SZERETET MINDENT LEGYŐZ

A mi szemszögünkből visszatekintve olyan könnyű az őskeresztény egyházra az összhang és a békesség mintaképeként, az igazi istentisztelet legjobb példájaként gondolni. Sajnálatos módon azonban nagyon is sok a hasonlóság az újszövetségi és az őszövetségi történelem között, hiszen mindkettő azt tárja elénk, hogy mennyire bűnös is az ember. Vegyük például a korinthusi gyülekezetet, amit Pál alapított második misszióútján! A város neves kereskedelmi központ volt, gazdagságáról és pompájáról ismert, ugyanakkor ez volt a székhelye a környék leginkább érzékies és alantas vallásának is. A gyülekezet életében szintén felütötte a fejét a környezetre jellemző erkölcstelenség és széthúzás. Már ez is éppen elég sok gondot okozott, de távolról sem csak ennyi volt a baj. Pál még egyéb kérdéseket is megemlített, amelyek pártoskodáshoz vezettek a gyülekezeten belül, mint pl. a bálványimádás (1Kor 10:14), a lelki ajándékok túlhangsúlyozása, főként a nyelvek adományának helytelen használata, amivel egyesek magukat kívánták a többiek fölé emelni (1Korinthus 14. fejezet).

A korinthusiaknak szóló, a különféle problémákat érintő tanításába foglalta bele Pál apostol *Az első korinthusi levél* 13. fejezetének jól ismert gondolatait. Mi a fő üzenete ennek a szakasznak? Ami pedig számunkra a legfontosabb: hogyan tudjuk tanácsait alkalmazni a saját életünkben és az istentiszteletünkben?

Pál itt azt fejtegette, hogy semmi haszna nem lesz annak, ha nagyszerűen beszélünk, hatalmas csodákat teszünk, lelki ajándékokkal rendelkezünk, kegyesek és buzgók vagyunk, de a szívünket nem tölti be az Isten és a többi ember iránti szeretet. Szerinte a szeretet a legfontosabb ajándék, ennek elérésére kell törekednünk, mert ezt *nem lehet pótolni* kevesebbel. A lelki ajándékok sokat segítenek, és a keresztények használják azokat Isten dicsőségére és az egyház egységben való építésére. Ám egyetlen ajándékot sem szabad a magamutogatás vagy a személyes nyereség vágyától fűtve, esetleg az istentisztelet rendjét zavarva felhasználni. A szeretetteljes, őszinte keresztényekkel teli gyülekezet olyan hatást és erőt fejt ki, ami messze túlmutat a hetenkénti istentiszteleti szolgálatokon.

Mennyire hatja át a hétköznapi életünket az embertársaink iránti, önzetlen szeretet? Időnkből és energiánkból mennyit áldozunk mások szolgálatára? Hajlandóak vagyunk mások érdekében lemondani saját vágyainkról, terveinkről? Ez egyáltalán nem könnyű, ugye?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001. Advent Kiadó. „Pünkösöd”; „A Lélek adománya”; „A kereszt felmagasztalása”; „Korinthus”; „Felhívás magasabb rendű életre” című fejezetei.

„A megszentelődés nem elragadtatás; az az akarat teljes átadása Istennek; élünk Isten minden igéjével, amely szájából származik;... hitben járunk... feltétlen bizalommal támaszkodunk Istenre, megnyugodva szeretetében” (i. m. 33. o.).

„Mi adott erőt azoknak, akik a múltban üldözést szenvedtek Krisztusért? Az Istennel, a Szentlélekkel és a Krisztussal való egység! A gyalázat és üldözés sokakat elválasztott ugyan földi barátaiktól, de sohasem Krisztus szeretetétől” (i. m. 57. o.).

„A megszentelt hírnökök... nem adtak helyt az önfelmagasztalás gondolatának, hogy az tönkretegye Krisztusnak és megfeszítésének bemutatását... Nem vágytak sem tekintélyre, sem elsőbbségre” (i. m. 139. o.).

„A bálványimádat alatt nem csupán bálványok tiszteletét értette az apostol, hanem az önimádatot, a kényelemszeretetet, az étvágy és a szenvedély kielégését” (i. m. 209. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljünk a csoportban arról, hogy mennyi minden indokolja hitünket! Milyen „bizonyítékai” vannak hitünknek? Milyen logikus és racionális magyarázattal tudjuk alátámasztani azt, amiben hiszünk? Másrészt viszont mi az, ami próbára teszi a hitünket?
2. Idézzük fel azokat az istentiszteleti alkalmakat, amelyek a legjobban hatottak ránk! Mi volt bennük a rendkívüli? Mely elemek tették mássá ezeket az alkalmakat? Hogyan tudnánk helyi gyülekezetünk istentiszteleteit is hasonlóvá tenni?
3. Lehetnek olyan elemei istentiszteletünknek, amelyek megnehezíthetik, hogy igazán megismerjük Krisztust, meglássuk a keresztet? Mit tehetünk annak érdekében, hogy ne történhessen ilyesmi?
4. Beszéljünk még *Az első korinthusi levél* 13. fejezetéről! Hogyan lehet bennünk olyan szeretet, mint amiről Pál írt?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: ÚGY, AHOGY VAN

Az emlékek útját végigjárva
a templomi csendben lelkem megpihen.
Jó hálát adni, örömmel zengeni
a Te neved, áldott Istenem!
Jó hallani az Ige szép szavát
anyám nyelvén, amire tanított,
és emlékezni az első küzdőkre,
akiket Szentlelked megvilágosított.
Áldottak ők, kiket nem ijesztett
a börtön, a kiátkozás,
egy cél volt előttük:
hirdetni az Igét, úgy, ahogy van,
az Isten szép szavát.
- Hirdetni Krisztust,
hogy ő az út, az igazság, az élet
azoknak, akik hiszik,
hogy Őbenne az Isten testté lett.

Isten tisztelete

A jelenések könyvében

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jób 42:1-6; Jelenések 1:13-18; 13; 14:6-12; 19:1-5

„És új éneket énekelnek a trónus előtt, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem tudta megtanulni ezt az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről” (Jel 14:3, új prot. ford.).

A Biblia egyik legtitokzatosabb és legérdekfeszítőbb irata *A jelenések könyve*. Rengeteg különféle vadállatról, sárkányról, tüzekről, földrengésekről, csapásokról, seregekről, békákról, városokról, földre hulló csillagokról stb. olvashatunk benne.

Ugyanakkor a drámai események között az újból és újból felbukkanó téma nem más, mint Isten tisztelete. Akár a fenevadat és annak képét imádók végső szenvedéséről, akár az Istent dicsőítő mennyei lények bemutatásáról van szó, *A jelenések könyve* állandóan visszatér az istentisztelet képéhez: imádják „az örökkön örökké élőt” (Jel 5:14); „aki vagy és aki valál és aki eljövendő vagy; mert a te nagy hatalmatod kezdedhez vetted, és a te országlásodat elkezdted” (Jel 11:17); imádják, mert „Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt” (Jel 4:11).

Összefoglalva tehát, *A jelenések könyve* éppen azt mutatja be, amivel az egész negyedévben foglalkoztunk: egyedül az Úr, Teremtőnk, Megváltónk, Birónk méltó imádatunkra és dicsőítésünkre.

„LÁBA ELÉ ESTEM, MINT EGY HALOTT”

Az emberiség talán a csillagászat révén nyerte az egyik legnagyobb ki nyilatkoztatást Isten fenségéről és hatalmáról. Az ókorban élőknek - a többségüknek - fogalmuk sem lehetett a világűr méretéről, kiterjedéséről. A XX. században, a teleszkópok elképesztő fejlődése következtében olyan képet kaphatunk a kozmoszról, amibe a legtöbb ókori ember egészen beleszédült volna. Természetesen minket is lenyűgöz, zavarba ejt a világegyetem, a méretei, távlatainak nagysága, a galaxisok és csillagok hihetetlen mennyisége, ami emberi ésszel alig mérhető fel.

És itt jön az, ami igazán felfoghatatlan: az univerzumot csak az teremthette meg, aki még annál is hatalmasabb, mint ahogy egy festményt is csak az készíthet el, aki annál *nagyobb*. Tehát Isten, akit imádunk, akit szolgálunk - Ő az egész világmindenség Teremtője, így annál is *nagyobb*.

Az eddigiek fényében vajon minek számítunk mi e hatalmas Istenhez mérten?

Olvassuk el Jel 1:13-18 verseiben azt, ahogy János ír a Jézusról kapott kinyilatkoztatás után! Mit váltott ki belőle a látvány? Miért reagált így? Milyen utalást találunk e szakaszban a keresztre?

Mit mondhatunk Jób reakciójáról, ha Jánoséval hasonlítjuk össze? Jób 42:1-6

Mindkét férfi csak részleges kinyilatkoztatást kapott az Úrról, a látottak nagy alázatra készítették őket. Az eset következtében félelem, tisztelet, áhítat és bűnbánat vett erőt rajtuk. Hogyan is lehetett volna másként? Hiszen felvilant előttük egy kép a világmindenség Teremtőjéről; bűnös emberként megtudhattak valamint a büntelen, szent Istenről. Az Úr színe előtt lehengerlő erővel kerítette hatalmába őket saját bűnösségük, igazságtalanságuk, szennyes tudata.

Hogyan válthatnának ki bennünk is hasonló hatást az istentiszteletek? Nem kellene ilyenkor erősen átéreznünk, hogy Isten színe előtt állunk, ami alázatra készítetne? Ugyanakkor az is igen fontos, hogy üdvösségünk egyedüli reménységének eszközére, a keresztre is irányuljon a figyelem.

„SZENT, SZENT, SZENT...”

A *jelenések könyve* titokzatos, de a figyelem újból és újból leginkább kidomborodó témájára irányul, és ez a téma nem más, mint Isten imádata. Arról olvashatunk *A jelenések könyve* egészében, hogy különféle lények hódolnak az Úr előtt.

Mit tudhatunk meg Isten tiszteletéről az alábbi szakaszokat olvasva? Mivel találkozunk itt ismét, amivel a negyedév során már többször foglalkoztunk?

Jel 4:8-11 _____

Jel 5:8-14 _____

Jel 7:9-12 _____

Jel 11:15-19 _____

Jel 15:1-4 _____

Jel 19:1-5 _____

A jelenések könyvének tárháza igen gazdag, sokat tanulhatunk belőle. Ide tartozik az is, hogy ami a földön történik, az hatással van a mennyre, mint ahogy a mennyei események is hatnak a földre. Ezek szerint a menny és a föld közelebb van egymáshoz, mint gondolnánk - *A jelenések könyve* jól bemutatja kapcsolatukat. A mennyei lények ismételten imádatot borulnak le Isten előtt mindazért, amit a földön végbevitt.

A mennyei lények hódolatát és imádatát is éppen azok a történések váltották ki, amelyekkel a negyedév során már több ízben találkoztunk. Az Úr a Teremtő, Ő a Megváltó, a Bíró. Magasztalják, mert szent, áldják, mert vérét adta, dicsőítik és imádják hatalmáért, erejéért, úgy tisztelik az Urat. Hódolnak előtte, mert igazságos, ítéletet tart és üdvösséget ajánl.

Gondoljunk ismét a megváltási tervre, mindarra, amit jelent, amit Isten ez által ad! Vajon nem találunk elegendő okot az Úr magasztalására? Bármilyen küzdelmeink legyenek is, bármi jelentsen megpróbáltatást éppen most, szakítsunk naponta időt az Úr dicsőítésére mindazért, amiért hálásak lehetünk neki! Így biztosan megváltozik az életünk.

A JELENÉSEK KÖNYVE 13. FEJEZETE

A tanulmány elejétől fogva azt láttuk, hogy az utolsó idők válsága az istentisztelet kérdése körül sűrűsödik. Ez a kérdés egyáltalán nem jelentéktelen dolog, az emberek örök sorsa múlik rajta. Még inkább szembetűnővé válik ez a sarkalatos igazság *A jelenések könyve* 13. és 14. fejezetében.

***A jelenések könyve* 13. fejezetének elolvasása után válaszoljunk az alábbi kérdésekre!**

Mi a történelmi összefüggése ennek a résznek? Miről van itt szó a történelmet és a próféciákat illetően?

Milyen gyakran kerül elő az istentisztelet témája a fejezetben? Ebből következően mennyire központi ez a kérdés?

Hol találkozunk e részben az evangéliummal, az üdvösséggel, amit Isten felkínál Krisztusban?

A nagy küzdelem kirobbanásától fogva Sátán igyekezett aláásni Isten tekintélyét és hatalmát. A mennyben elkezdett harc a földön folytatódik. A 13. fejezet bepillantást enged abba, hogyan munkálkodott az ellenség a történelem során az itt bemutatott hatalmak által, és hogyan hág a tetőfokára az istentisztelet kérdése körül forgó, végső küzdelem, aminek következtében gazdasági és fizikai üldözést szenved majd mindenki, aki nem hajlandó a fenevadat és annak képét imádni. Sátán tisztában van azzal, hogy vereséget szenvedett, a keresztnél eldőlt a sorsa, ő mégis tovább harcol, rendületlenül igyekszik megteveszteni, akit csak tud, és küzdelmét az utolsó időkig folytatni fogja.

Jel 13:8 versében utalást találunk Jézusra, a Bárányra, „*aki megöletett, e világ alapítása óta*”, azaz, még mielőtt a földön elindult az élet, már érvényben volt az „*örök szövetség*” (Zsid 13:20), ami minden ember számára elérhetővé teszi az üdvösséget. Aki valóban elfogadja az üdvösséget, akinek neve szerepel az élet könyvében, nem hajlandó imádni a fenevadat, sem annak képét, mert azt imádja, aki „*megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által*” (Jel 1:5). Aki így dönt, imádhhatja majd továbbra is az Urat a mennyben.

A JELENÉSEK KÖNYVE 14. FEJEZETE

Mivel kezdődik a 14. fejezet? Egy mennyei jelenettel, amelyben a száznegyvennégyezret láthatjuk, azokat, „*akik áron vétettek meg a földről*” (3. vers). E látomás révén először a jövőbe pillanthatunk be, megtudhatunk valamit abból, hogy milyen is lesz majd, amikor ez a csoport megáll a menny Istene előtt. A szakaszban ugyan nem fordul elő éppen ez a kifejezés, de félreérthetetlenül egy mennyei istentiszteletet képe tárul elénk.

Tehát a 14. fejezetben folytatódik Isten tisztelete, ami az előző fejezetben kezdődött el. Az emberek, akik részt vehetnek benne, nem imádták a fenevadat, sem annak képét, hanem mennyi Uruk előtt hódoltak.

A fejezet ezek után visszakanyarodik a földi eseményekhez, ott folytatva, ahol a 13. fejezet abbahagyta: akik imádják a fenevadat és a képét, szembe szállnak azokkal, akik nem hajlandók erre, akiknek neve az élet könyvében szerepel.

Miért olyan fontos az adventisták számára Jel 14:6-12 szakasza? Melyek azok a témakörök, amelyeket a negyedév során már érintettünk, de itt újból előtérbe kerülnek? Miért szoktuk ezt a részt úgy nevezni, hogy „jelenvaló igazság”?

E versekben igen sok és komoly igazságot találunk: a teremtés, a megváltás, az ítélet, az üdvösség, az evangélium, az engedelmisség, a hit, a Tízparancsolat, a misszió. Itt olvassuk a Biblia talán legkomolyabb figyelmeztetését, ami szintén az istentisztelet kérdését érinti: „*És az ő kínlódásuknak füstje felmegy örökkön örökké; és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi*” (Jel 14:11).

Adventistaként pontosan tudjuk, hogy ebben a kérdésben központi szerepe van a hetedik napnak, a szombatnak, ami pedig szorosan kapcsolódik a teremtéshez és Isten tiszteletéhez. Imádjuk az Urat, mert Ő a Teremtő, és teremtető mivoltának ez a nap marad az alapvető jele.

Ugyan még mindig nem tudjuk, mikor és hogyan, ám e kérdések bizonyosan előtérbe kerülnek majd. Igen fontos tehát felkészülni, de nemcsak azért, hogy szilárdan ki tudjunk tartani az igazság mellett. A másik okot Péter apostol fogalmazta meg: „*Mindig készek legyetek megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőletek a bennetek levő reménységről, szelidséggel és félelemmel*” (1Pt 3:15).

ISTEN TISZTELETE

„És én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam, aki nekem ezeket megmutatta vala. Az pedig monda nekem: Meglásd, ne tedd; mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd” (Jel 22:8-9). Olvassuk el e két vers környezetét is! Milyen fontos üzenetet találunk benne Isten tiszteletével kapcsolatban?

Az egész tanulmányban végig ugyanazt láttuk: az ember szíve mélyéből fakadó vágya, hogy imádhasson valamit, jót vagy akár rosszat. Az idézett versben éppen arról értesülünk, hogy János a mennyei hírnök előtt akart leborulni, aki hatalmas igazságokat közölt vele. Az angyal azonban tiltakozott, majd felszólította az apostolt, hogy Istent imádjá. Nem ez volt az első ilyen eset János életében. Jel 19:10 versében is arról olvasunk, hogy János imádni akarja az angyalt, aki ezt szintén elhárítja, majd felszólítja az apostolt, hogy imádjá az Urat. Ez Krisztus szavaira emlékeztet, amikor Sátánhoz szólt: *„Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj”* (Mt 4:10). Mindkét esetben János leborult annak lábához, akit imádni akart, ezzel fejezve ki hódolatát, meghajlását, tiszteletét imádatának tárgya előtt. Ami ennél kevesebb, az nem lehet igazi imádat. Éppen ezért igaz, hogy nem csupán az számít istentiszteletnek, ami szombatonként néhány óra hosszat történik az Isten házában. Az igazi imádat azt jelenti, hogy Urunk lába elé borulva éljük az életünket; a magatartásunk egészére, az Istennel való kapcsolatunkra vonatkozik. Az igazi istentiszteletet a hét minden napjának minden órájában gyakorolnunk kell, hittel, engedelmesen élve, átadva magunkat az Úrnak. Azt jelenti, hogy Isten lesz az első és a legfontosabb mindabban, amit mondunk, teszünk, gondolunk. Az istentisztelethez tartozik az is, ahogy másokkal, a szereteteinkkel bánunk, vagy akár azokkal, akiket igencsak nehéz szeretni. Az istentisztelet lényege, hogy betartjuk Isten parancsolatait, segítünk a szükségét szenvedőknek, önzetlenül élünk és hirdetjük az evangéliumot. Gondoljunk ismét a teremtésre és Istenre, aki az egész világot megalkotta! Majd tekintsünk a keresztre, ahol a Teremtő azoknak a bűneiért halt meg, akiket Ő alkotott, elszenvedve a nekik járó büntetést! Így az érdemtelen ember lehetőséget kap rá, hogy új teremtésként éljen az új földön. Mivel Isten teremtett minden élő, ha rajta kívül bármi mást imádnunk, teremtmények, ilyen vagy olyan formában jelentkező bálványok előtt tisztelgünk, olyasminek hódolunk, ami nem menthet meg. Ezzel szemben viszont, ha a kereszten függő Teremtőre gondolunk, az a kérdés: Ugyan miért akarnánk helyette bármi vagy bárki mást imádni?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. „A közelgő küzdelem”; „Az utolsó figyelmeztetés”; „A küzdelem véget ér” című fejezetei.

„Isten tisztelete azt jelenti: mélyen meghajlunk Alkotónk előtt, elismerjük szentségét és azt, hogy tudjuk: mi a teremtményei vagyunk. Elfogadjuk fennhatóságát, meghajlunk fenséges színe előtt” (Richard M. Davidson: *Worship in the Old Testament*. 3. o.).

„A zsoltáros felszólít: *’Szolgáljátok az Urat félelemmel, és örüljetek reszketéssel’* (Zsolt 2:11). Istent imádvá elismerjük a Király tiszteletet parancsoló fenségét és végtelen hatalmát; tudatában vagyunk, hogy *’az Úr, a te Istened emésztő tűz’* (5Móz 4:24; Zsid 12:29), aki azonnal megemésztene, ha a Golgota keresztyén Jézus nem adta volna magát értünk helyettes áldozatként.

Így az istentiszteletünkben meglesz a kellő egyensúly az öröm és a félelemmel vegyes tisztelet között. Szent öröm lesz ez... Isten előtti tiszteletünknek mélységesnek kell lennie... ugyanakkor az öröm is vibráljon benne” (i. m. 30. o.).

„A megváltottak dicséneke kezdnek. Énekük az ég boltozatán visszaverődve betölti a levegőöveget. *’Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Bárányé’* (Jel 7:10)... Abban a fénylő sokaságban senki sem tulajdonítja a saját érdemeinek az üdvösséget, saját erejének és jóságának a győzelmet. Tetteikről, szenvedéseikről említés sem történik. Minden ének tartalma, minden himnusz mondanivalója ez: *Az üdvösség a mi Istenünké és a Bárányé’* (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház. 591. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A csoportban beszéljünk még a megváltási tervről, a tetet öltés csodájáról, Jézus bűntelen életéről, értünk vállalt haláláról és visszajövetele ígéretéről! Miért teszi mindez valóban méltóvá Krisztust az imádatunkra?
2. Hogyan lehet imádni az Urat a gyülekezeten kívül? Ha egész életünkben nem adózunk folyamatosan tisztelettel neki, akkor a szombati istentiszteleten eltöltött néhány óra vajon igazi imádatnak számíthat? Beszéljünk erről a kérdésről!
3. Soroljunk fel néhány olyan „jó” dolgot, ami szintén veszélyes lehet, ha azt imádjuk!

AZ EGYHÁZ NEM FOG ELESNI

„Ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat” (Mt 16:18).

„Aki megtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét, érezni fogja a sárkány és seregei dühét. Sátán a világ lakóit saját alattvalóiként tartja számon. A hittől elfordult egyházak felett megszerezte az uralmat, itt viszont egy olyan csoportot lát, akik ellenszegülnek parancsának. Ha eltörölné őket a föld színéről, diadala teljes lenne. Egykor a pogány népeket Izráel elpusztítására ösztönözte, a közeli jövőben viszont a föld gonosz erőt arra fogja tüzelni, hogy pusztítsák el Isten népét... E nép egyedüli reménysége Isten irgalmában van, egyetlen védelmük az ima lesz. Az Isten népét Eszter korában próbára tévő események nem csupán arra az időre voltak jellemzőek... [Jézus] kijelentette, miután a történelmet az idők végéig áttekintette: *‘Megharaguvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magyából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele’* (Jel 12:17)...

Sátán haragja egyre erősebb lesz, amint fogy az ideje, megtevesztő és pusztító munkája pedig a nyomorúság idején tetőzik majd. Csodáival sokakat elhítet, hatalmát mindenekfelett valóként tünteti fel. Látszatra az egyház már-már elbukik, de nem bukik el, megáll. Míg a rostálás közben kihullanak a bűnösök Sionból, a pelyva különvlik a jó búzától. E rettenetes megpróbáltatásnak végbe kell mennie. Csak azok lesznek majd a hűségesek és igazak, a szeplő és folt nélküliek között, ill. azok soraiban, akiknek szájában nem találtatik álnokság, akik a Bárány vére által győztek.

Isten kijelenti, hogy még az anya is elfeledkezhet gyermekéről, de *’én terólad el nem feledkezem’* (Ézs 49:15). Isten a legföltöbbs gondoskodással őrzi gyermekeit, és maga előtt tartja az emlékkönyvet, hogy soha meg ne feledkezzen övéiről” (Ellen G. White: *Maranatha*. 32. o.).

„Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten” (Zsolt 100:3)

1.	P.	2Móz 4:11-12	Isten segít a beszédben is
2.	Sz.	Péld 25:21
Naplemente: 20:44	Rosszért jóval fizetni
3.	V.	Gal 5:13	Igazi szabadság
4.	H.	Zsolt 86:11	Fontos kérdés
5.	K.	Jn 15:5	A szőlőtő és a vesszők
6.	Sz.	Péld 15:4	Szelid beszéd
7.	Cs.	Péld 27:2	Ne dicsérd magad!
8.*	P.	Mt 7:21	Őszinte hitélet
9.	Sz.	Péld 28:13
Naplemente: 20:41	Tetteink vállalása
10.	V.	Péld 8:35	Bölcs élet
11.	H.	Zsolt 37:25	Nem hagy el az Úr
12.	K.	Péld 28:19-20	A szorgalom és a hit jutalma
13.	Sz.	Jak 1:5	A bölcsesség kérhető
14.	Cs.	Jel 21:6	Az élet vizének forrása
15.	P.	2Pt 1:10	Nemes igyekezet
16.	Sz.	Péld 22:1
Naplemente: 20:36	Az ember becsülete
17.	V.	Zsid 4:12	Isten beszédének hatása
18.	H.	Zsolt 56:11-12	Az Istent dicséző ember bizalma
19.	K.	Zsolt 20:8	Istenben bízunk, ne másban!
20.	Sz.	5Móz 7:17-18	A múltbeli tapasztalatok emléke
21.	Cs.	2Móz 17:11	Az ég felé emelt kéz
22.	P.	1Kir 8:39	A szíveket ismerő Isten
23.	Sz.	Péld 16:9
Naplemente: 20:30	Az Úr vezetése
24.	V.	Jer 32:39	Új szív
25.	H.	Zsolt 116:1-2	Isten szüntelen figyelme
26.	K.	Mt 24:44	Állandó készenlét
27.	Sz.	2Pt 3:14	Tökéletességre törekvés
28.	Cs.	Gal 6:2	Egymást segítve
29.	P.	Zsolt 121:1-4	Istentől jön a segítség
30.	Sz.	Zsolt 121:5-8
Naplemente: 20:22	Őriz és véd az Úr
31.	V.	Jer 29:13-14	Keressük az Urat!

„Én az engem szeretőket szeretem...” (Péld 8:17)

1.	H.	Jel 7:14	Fehér ruhában
2.	K.	Lk 12:34	Kincsek és a szív
3.	Sz.	Jel 21:4	A tökéletes világ
4.	Cs.	Ézs 52:7	A szabadulás híre
5.	P.	Péld 15:1	Béke vagy harag
6.	Sz.	Zsolt 63:7-8	Szabadító Isten
		Naplemente: 20:12	
7.	V.	1Thessz 3:12	Szeretet
8.	H.	Préd 7:9	A hirtelen harag
9.	K.	Ézs 41:10	Nincs ok a félelemre
10.	Sz.	Jak 5:16	Bűnvallás, imádság
11.	Cs.	Róm 12:21	Jóval győzni meg a rosszat
12.	P.	Jer 31:3	Örök szeretet
13.	Sz.	Mt 6:33-34	Isten országa legyen az első
		Naplemente: 20:01	
14.	V.	Kol 3:8	Elvetni a rosszat
15.	H.	Zsolt 138:7-8	Erősít és véd az Úr
16.	K.	Zsolt 118:24-25	Segíts Uram!
17.	Sz.	Jn 16:22	Elmúlik a bánat
18.	Cs.	1Jn 4:18	Félelem nélkül
19.	P.	2Kir 6:16	Túlerővel
20.	Sz.	Ézs 35:3-4	A bátorítás feladata
		Naplemente: 19:49	
21.	V.	Lk 14:11	Büszkeség, alázat
22.	H.	ApCsel 24:16	Tiszta lelkiismeret
23.	K.	Mik 7:8	Nem örülhet az ellenség
24.	Sz.	Mik 6:8	Isten kívánsága
25.	Cs.	Préd 3:14-15	Örökkévaló Isten
26.	P.	Péld 20:22	Ne állj bosszút!
27.	Sz.	Jer 23:23-24	Mindent tud és lát az Úr
		Naplemente: 19:36	
28.	V.	Ézs 38:17	A rossz jóra fordul
29.	H.	Ézs 44:24	A Teremtő Isten szól
30.	K.	Jel 22:2	Az élet fája
31.	Sz.	Zsolt 73:23-26	Isten a Kőszikla

„...mindent az Isten dicsőségére míveljeteK” (1Kor 10:31)

1.	Cs.	Ézs 32:17	Béke és nyugalom
2.	P.	Zsolt 8:4-5	Az ember értéke
3.	Sz.	Zsolt 34:2	Áldom az Urat
		Naplemente: 19:22	
4.	V.	Zsolt 51:4	Bűnbánat
5.	H.	Zsolt 32:8	Istentől jövő bölcsesség
6.	K.	Jn 12:35-36	A világosságban járni
7.	Sz.	Mt 5:5	A szelídek boldogsága
8.	Cs.	Zsid 10:35-37	Biztos ígélet
9.*	P.	Zsid 10:38-39	Hit és élet
10.	Sz.	2Kor 13:5	Önvizsgálat
		Naplemente: 19:08	
11.	V.	Lk 9:62	Ne tekints hátra!
12.	H.	Zsolt 103:13	Könyörülő Isten
13.	K.	Róm 13:11	Ébredjünk fel!
14.	Sz.	Ám 4:13	A Seregek Istene
15.	Cs.	Ám 3:7	Isten tudatja szándékát
16.	P.	Ef 3:20-21	Dicsőség Istennek!
17.	Sz.	Fil 1:9-10	Bölcsesség és szeretet
		Naplemente: 18:54	
18.	V.	Fil 3:7-8	Nyereség vagy kár
19.	H.	Neh 2:18	A bátóritás eredménye
20.	K.	Mt 6:27	Hiábavaló aggodalmaskodás
21.	Sz.	Ez 11:19	Új szívet ad az Úr
22.	Cs.	1Kir 8:56	Isten beváltotta ígéreteit
23.	P.	1Sám 25:6	Békés üdvözlés
24.	Sz.	Ruth 2:12	Jutalmazzon meg az Úr!
		Naplemente: 18:40	
25.	V.	Péld 3:34	Csúfolódók, szelídek
26.	H.	Zsolt 9:11	Isten ismerőinek bizalma
27.	K.	Ézs 55:3	Örök szövetség
28.	Sz.	1Móz 9:14-15	A szivárvány jele
29.	Cs.	Józs 4:24	Az Úr ereje
30.	P.	1Kor 2:9-10	Ami minden képzeletet felülmúl
		Naplemente: 18:26	